

# ДАЯНА ПАЛМЪР ЗВЕЗДЕН ПРАХ

Превод от английски: Саша Попова, 2002

[chitanka.info](http://chitanka.info)

## ПЪРВА ГЛАВА

Тъжно е да наблюдаваш края на едно турне, помисли си Сабина Кейн, докато гледаше как електротехниците прибират оборудването в залата, в която тя и групата пяха снощи. За концерта тук, в Савана, бяха продадени всички билети, и слава богу, за цялото турне. Напоследък имаха много разходи и затова, когато им платиха за всички концерти, печалбата им не беше голяма. Сабина често се чудеше дали някога ще дойде време, когато ще има финансова стабилност. Тя отметна назад глава и се засмя на глупавите си страхове. В края на краищата, занимаваше се с това, което най-много обичаше. Без пеенето животът за нея нямаше никакъв смисъл, затова трябваше да бъде благодарна, че има работа. Освен това, тя, „Брикс“ и „Сенд Бенд“ вече бяха ангажирани за две седмици в родния Ню Орлиънс от един от най-добрите клубове в града. А и турнето този месец им осигури безценна реклама.

Втрени се надолу в празните, затрупани с боклуци пътеки между редовете и се усмихна съчувстващо на уморения мъж, който разглобяваше оборудването по това време на нощта. Утре трябваше да бъдат в Ню Орлиънс за репетициите, затова нямаше време за губене.

Сабина лениво се протегна. Беше облечена с атлазени панталонки и блуза с пайети, с високи тесни ботуши с маншет от типа пиратски. Нежното ѝ тяло бе изящно очертано от материята, която бе нейна запазена марка. Атлазеното момиче носеше вълнистата си черна, дълга до кръста коса пусната до талията. Изпод нея очите ѝ хвърляха сребристи отблясъци. Кожата ѝ имаше седефен оттенък, а за миглите ѝ — нито един фотограф не можеше да повярва, че са истински.

Албърт Торндорн ѝ се ухили от предната част на залата, където прекарваше времето си с мениджъра на турнето Денис Харт — същият лицемер като него. Досега Денис се справяше добре за млад журналист, търсец ново поприще. Тя се усмихна на двамата и махна на Ал.

Ал бе един от най-добрите ѝ приятели. С него я запозна нейната приятелка от детинство Джесика, която бе безнадеждно влюбена в Ал. В „Торн Ойл“ той бе шеф на Джес. Ал така и не разбра за тайната ѝ страст, а Сабина никога не издаде Джес. Тримата понякога излизаха заедно и може би в самото начало Ал бе леко увлечен по нея, но Сабина не се нуждаеше от мъж нито в емоционално, нито във физическо отношение и моментално му даде да го разбере. По-късно те станаха приятели. Ал беше този, който успя да уреди ангажимента в Ню Орлиънс, и бе прелетял целия път от Луизиана до тук, за да ѝ го каже. „Торн Ойл“ имаше много дъщерни фирми и една от тях държеше нощния клуб в Ню Орлиънс. Сабина се чудеше дали по-големият му брат знаеше какво е направил Ал.

Беше чувала много за Хамилтън Рейгън Торндорн Трети, предимно лоши неща. По-големият брат заемаше най-висок пост в „Торн Ойл“, централният офис, който се намираше в Ню Орлиънс, и имаше репутация на нещо повече от ловък мениджър. Носеше се слух, че безмилостно зарязва жените, оставяйки след себе си диря от разбити сърца. Беше от онзи тип мъже, които Сабина намразваше от пръв поглед, и се радваше, че Ал никога не бе настоявал да я запознае със семейството си. Всъщност семейството им не бе голямо. Само двамата братя и овдовялата им майка, която продължаваше да се изживява като актриса и прекарваше по-голяма част от времето си в Европа. Ал не говореше много за близките си.

Понякога всичко това ѝ изглеждаше странно. Ал явно избягваше семейството си. Той нито веднъж не покани Джесика на онези големи барбекюта, които се организираха за служителите на компанията в семейното ранчо в Бомонт, щата Тексас, а Джес бе негова секретарка от две години. Сабина намираше поведението му за доста необичайно, но никога не си позволи да го разпитва. Първоначално тя си мислеше, че причината да не я представя на роднините си е в нейния произход и тази мисъл я ужасяваше. Но когато разбра, че е изключил от списъка с гостите и Джесика, се успокои. Във всеки случай Ал не знаеше нищо за миналото ѝ. Само Джес бе в течение, но тя не би обсъждала тази тема.

Ал измърмори нещо на Денис, махна с ръка и отиде при Сабина. Зелените му очи гледаха с искрено одобрение синкаво сребристите атлазени панталонки, които излагаха на показ дългите ѝ, загорели

крака. Тя отвърна с усмивка на похотливия му поглед, знаейки, че това е стара закачка между тях.

— Хей, Атлазено момиче, истинска ли си, или те има? — изтананика той през смях.

Тъмнокосият красавец бе висок колкото нея.

— Не знам. Ти ми кажи. — Тя зае поза като за снимка.

— Разкош за моя обектив — въздъхна той. — Откъде все пак си намиращ тези секси костюми?

— Сама си ги шия — призна тя и се усмихна на учудения му поглед. — Е, изкарах един шивашки курс. Шиенето ми помага да се отпускам, когато не пея.

— Госпожица Малката домашна прислужница — пошегува се той.

— Не, господине — провлече засегнато тя. — Една жена трябва да бъде домакиня и аз съм точно това.

— Домакиня в този малък апартамент! — възкликна той. — Не ме размивай. Можеш да избършеш пода с носна кърпичка.

— Това е моят дом — зае тя отбранителна позиция.

— Можеше да бъде обзаведен много по-добре, ако не раздаваше всичко, което печелиш — каза той, като я стрелна с поглед. — Мебели втора употреба, телевизор втора употреба, всичко е втора употреба, и то защото непрекъснато се раздаваш. Нищо чудно, че никога нямаш пари!

— Много от съседите ми се намират в по-лошо положение от моето — напомни му тя. — Ако не вярваш, позволи ми да те разходя из моя квартал. Ще научиш много за тези отчаяни хора, които водят постоянната борба за оцеляване.

— Знам, няма смисъл непрекъснато да ми го натякваш. — Той пъкна ръце в джобовете си. — Просто бих искал да спестиш и за себе си нещо.

— Е, спестих малко — сви тя рамене.

— Край на разговора — сухо измърмори той. — Признавам се за победен. Ще дойдеш ли на партито ми утре вечер?

— Какво парти?

— Онова, което правя в апартамента си.

Тя не бе чувала Ал някога да е организирал парти. Погледна го подозрително и попита:

— Кой ще дойде?

— Много хора, които не познаваш, включително и Торн.

Самото споменаване на прякора я порази.

— Хамилтън Рейгън Торндорн Трети от плът и кръв?! — саркастично попита тя.

— Ако ще го наричаш така, гледай да не те чуе — предупреди я той и се усмихна. — Той мрази това. От малък го наричам Торн.

— Предполагам, че е скучен застаряващ бизнесмен, с огромно шкембе и плешиво теме?

— На трийсет и четири години е — произнесе Ал замислено. — Защо винаги реагираш по този начин, когато споменавам името му? Винаги млъкваш.

Тя се загледа в черните си ботуши.

— Той използва жените.

— Е, разбира се, че го прави! За бога, та те също го използват! Богат е и няма нищо против да харчи парите си по тях. Нали е ерген.

Мислите ѝ се върнаха назад, в миналото. Богати мъже. Стръв. Използват парите си за стръв, на която се хващат отчаяни жени. Споменът я накара да потрепери.

— Мамо... — прошепна тя, готова да се разплаче. Обърна се, треперееща от едва сподавения гняв и изрече: — Странно, че не е женен.

Ал я наблюдаваше с нескрито любопитство.

— Никой не може да изтърпи Торн. — Той се засмя горчиво. — Защо мислиш, майка ми живее в Европа, а аз имам собствен апартамент в града?

— Нали каза, че обичал жените — припомни му тя.

— Не е допуснал никоя близо до себе си. Беше предаден веднъж и оттогава никога не е пожелавал жена, освен по обичайния мъжки начин. Торн отговаря точно на прякора си. Той е страстен, деликатен и непоклатим като скала. Административните директори носят със себе си бухалки за събранията на управителния съвет.

— Аз пък ще си взема бойната секира — сухо отвърна тя. — Или може би базука. Не обичам арогантни женкари.

— Да, знам. Между вас двамата би избухнала гръмотевична буря, тъй като Торн не обича агресивни жени. Предпочита накъдрените кокетки.

Беше готова да се обзаложи, че Торн цял живот се е надявал някоя да му се противопостави. Почти съжаляваше, че нейният начин на живот не ѝ позволяваше да се заеме с това. Би било чудесно да премери сили с него. Изглеждаше равнодушна, колкото кожата на сценичните си ботуши. Имаше репутация на чувствена рок звезда, но нейните преживявания с мъжете се ограничаваха до скромни целувки от време навреме. Намираще мъжете за недостойни и незаслужаващи доверие. Не бе отдала никому сърцето си. И никога нямаше да го отдаде. Никога!

Стана от мястото си и уморено раздвижи рамене. Вечерта се бе проточила.

— Ще поспя няколкото часа — каза тя с въздишка. — Благодаря ти, че измина целия този път, за да ни съобщиш новината.

— Удоволствието е мое — отвърна той. — Певицата, която е била наета от мениджъра на клуба, претърпяла автомобилна катастрофа. Ще се оправи, но известно време няма да може да пее. Той се успокои, когато разбра, че ти и групата нямате нищо против да потеглите към дома и да уплътните програмата си, като се отбиете при тях.

Сабина се усмихна.

— Ние винаги потегляме нанякъде. За нас е приятно да имаме ангажименти.

— А за утре вечер? — изглеждаше странно нерешителен.

— За партито ли питаш? — Тя го погледна внимателно. — Какво си намислил?

Той печално поклати глава.

— Четеш мислите ми. Това е привилегия.

— Аха!

— Ще ти кажа повече утре вечер, когато дойда да те взема. Ще имам нужда от помощ. Става дума за бедни деца — добави той.

— Тогава можеш да разчиташ на мен, независимо за какво става дума. — Тя потисна прозявката си. — Коя ще бъде домакинята?

— Джесика — изглеждаше тъжен и отчаян. Очите му срещнаха нейните и той сведе поглед. — Бих искал... Няма значение.

— Ти никога не си канил Джес на парти — нежно отбеляза Сабина.

— Торн ще я изяде жива, ако разбере, че се интересувам от нея — каза той, усмихвайки се широко. — Казах му, че не мога да приема нито една друга жена за домакиня... О, по дяволите, трябва да тръгвам. Пилотът ми ме чака на летището. Нямах какво да правя и си помислих, че мога да хвана последното ти изпълнение и да ти кажа за ангажимента в клуба. Утре ще те взема в шест часа, окей?

— Окей — неохотно отвърна тя. Не й се искаше да прекъсват разговора. Колко ужасно звучеше всичко казано за брат му! — Ще се видим, значи. И ти благодаря за ангажимента в клуба.

— Беше ми приятно да ти направя услуга. Лека нощ.

Обърна се и си тръгна, а тя замислено го проследи с поглед. Възможно ли бе той да се интересува от Джесика? Колко прекрасно би било — двамата й най-добри приятели. Тя се усмихна.

Беше късен следобед, когато Сабина най-накрая успя да се добере до апартамента си. Изкачи се по стълбите, взирайки се с умиление надолу в редиците от кварталните къщи. Откакто навърши осемнайсет години и напусна приюта за сираци, тя живееше тук. Кварталът не беше от особено приятните — бе много беден. Но тук тя имаше добри съседни и приятели, а и бе привързана към децата, които си играеха на разбития тротоар. Беше близо да залива, така че можеше да чува корабите, когато акостираха в пристанището, да усеща морския бриз. От стаята си на четвъртия етаж понякога наблюдаваше минаващите стари товарни кораби, поклащащи се по вълните с особена грация. Но най-доброто на апартамента беше наемът му — тя можеше да си го позволи.

— Виждам, че сте се върнала, госпожице Кейн — поздрави я по своя си начин господин Рафърти от стълбището. Беше около седемдесетгодишен мъж, плешив и винаги ходеше по долна риза и панталони, когато се разхождаше из квартала. Живееше от социални помощи и нямаше близки, ако не броим другите наематели.

— Да, сър. — Сабина се засмя. — Имам нещо за вас — прошепна тя. Бръкна в чантата си и извади малко пакетче пралини, което бе купила на път за къщи. — Знам колко обичате сладко — каза тя и му го подаде.

— Пралини... — Господин Рафърти въздъхна и с наслада изяде няколко. — Любимите ми! Госпожице Кейн, винаги ми носите нещо — поклати глава, взирайки се в нея с тъжен поглед. — А аз нямам нищо за вас.

— Вие сте ми приятел — каза тя. — И освен това аз имам всичко, от което се нуждая.

— Постоянно се раздавате — мрачно произнесе той. — Зимата приближава, как ще се отоплявате?

— Ще изгоря мебелите — изрече тя театрално, макар и шепнешком, и бе възнаградена с усмивка от свадливия и горд старец, който не се усмихваше на нито един от другите наематели. Никой не го харесваше, освен Сабина, която съзираше под грубата му външност изплашен и самотен мъж. — До скоро.

Смеейки се, тя продължи да се изкачва по стълбите, облечена с джинси и късо прилепнало по тялото потниче, а господин Рафърти, хванал здраво любимите си пралини, бавно свърна към стаята си.

Били и Бес — русите близнаци, които живееха до нея, се зарадваха, когато видяха, че си идва.

— Но госпожица Дийн каза, че се връщаш утре! — мило възкликнаха те, споменавайки хазяйката. — Имахте ли публика?

— Да — успокои ги тя, изваждайки две големи близалки, които бе купила заедно с пралините. — Заповядайте. Но не ги яжте преди вечеря, че майка ви ще ми се кара.

— Благодаря! — извикаха те в един глас, вперили възторжени погледи в близалките.

— А сега наистина трябва да поспя малко — каза им тя. — Ангажирани сме за един клуб в центъра!

— Наистина ли? — не повярва Били, широко ококорил очи.

Той и сестра му бяха десетгодишни и благоговееха пред професията на Сабина. Представете си — рок звезда в тяхната сграда! Децата от другите блокове позеленяваха от яд.

— Наистина. Нали няма да вдигате много шум? — умолително прошепна тя.

— Разчитай на нас. Ще пазим тишина — тържествено обеща Бес.

Сабина им изпрати въздушна целувка и влезе в стаята си.



Близнаците живееха с тяхната майка алкохоличка, на която не можеше много да се разчита. Сабина ги наглеждаше вечер, а когато Матилда не се прибираще, което често се случваше, ги взимаше да спят в нейния апартамент. Социалните работници идваха и си отиваха, без да намерят никакво средство срещу отчайваща бедност, в която Матилда живееше. Заплахите, че ще ѝ отнемат децата, водеха до сълзи и обещания, че повече няма да близне алкохол. За съжаление изпълнението на обещанията ѝ траеше не повече от час-два, а в някои случаи само докато социалният работник си тръгнеше.

Сабина познаваше безнадеждността на ситуацията от личен опит. Преди смъртта на майка ѝ и постъпването ѝ в дома за сираци, тя често бе гладувала и умираше от студ. Загуби майка си по най-жестокия начин, без да може да направи нещо. Но борбата формира у нея определено отношение към богатите мъже и към мизерния живот — непоносимост и омраза. С гласа, с който бог я бе дарил, бе решила да се пребори с бедността и да направи нещо с живота си. Правеше го и в момента. Само ако бе успяла по-рано и бе спасила майка си...

Отпусна се на леглото, въздъхна и затвори очи. Беше толкова уморена. Всичко, което беше, всичко, което представляваше, влагаше в своите изпълнения. А когато те приключваха, тя се сригваше, изтощена до смърт. Понякога ѝ се струваше, че живее истински само когато е пред публика, повишаваше адреналина на хората и чуваше бурните ръкопляскания и одобрителните викове, отпусайки звучния си, силен глас. Краката ѝ се движеха в тон с ритъма, тялото ѝ се извиваше. Дългата ѝ черна коса се развяваше, а сребристосините ѝ очи искряха и блестяха от емоционалното ѝ изпълнение. Влагаше всичко от себе си и това си казваше думата. Всички тези дълги вечери я изцеждаха и тя бе започнала да отслабва. Но трябваше да продължи. Не можеше да си позволи да намали темпото точно сега, когато с групата бяха съвсем близо до върха. До този момент не бяха имали толкова многобройна публика, а и вече непрекъснато присъстваха в местните медии. Някой ден щяха да сключат договор за запис и тогава...

Усмиваше се, унесена в мечти. После затвори очи, усети буците на дюшека и тъжно въздъхна. Трябваша ѝ само няколко минути почивка. Само няколко минути...

Събудиха я силни удари по вратата. Сънена, тя стана да отвори и видя срещу себе си Ал.

— Заспала съм дълбоко — опита се да се оправдае тя. — Колко е часът?

— Шест. Обличай се бързо. Ще се почувстваш по-добре, когато хапнеш нещо.

— С какво ще ме нахраниш? — попита тя, прозявайки се, докато влизаха в хола.

— Пиле „Киев“ — започна той. — Трюфели и броколи със сос „Холандез“ и сладкиш с вишни за десерт.

— Трябва да си държал Сузи в кухнята целия ден! — възкликна тя, представяйки си готвачката на Ал — прегърбена, ниска жена, която ругаеше под нос, докато приготвя вкусните си ястия.

— Да, държах я — каза той, а зелените му очи искряха. — Обещах ѝ премия.

— Е, тя наистина я заслужава. Настани се удобно. Връщам се след минутка.

Тя си взе бързо душ и облече елегантна яркосиня атлазена рокля с тънки презрамки, квадратно деколте и ниска талия. Отиваше на стройното ѝ тяло и придаваше на сивите ѝ очи синкав оттенък. Доходите ѝ не бяха достатъчни за такава рокля, но тя я откри в един чудесен магазин за дрехи втора употреба и плати само част от истинската ѝ цена. Беше се специализирала в пазаруването. Налагаше ѝ се с тези непостоянни доходи. Сложи си лачени обувки на висок ток, взе изискана черна чантичка и облече дълго кашмирено палто, тъй като през късната есен вечерите бяха студени. Остави косата си пусната, вместо да я прибере във френски кок, както правеше обикновено вечер. Когато се върна обратно в хола, Ал се изправи и въздъхна.

— Страхотна си — промълви той. — Ще привличаш всички погледи!

— Защо това те прави толкова самодоволен? — подозрително попита тя.

— Споменах ти, че имам една идея — отговори той след минута. — Сещаш ли се как веднъж ти казах, че набирам средства за построяването на детска болница?

— Да — каза тя, чакайки го да продължи.

— Затова се опитвам да организирам представление с благотворителна цел, което да се излъчи по местната телевизия. Ако намеря няколко спонсора и имам интересен изпълнител като теб, мога да привлека много от тукашните таланти и да ги представя по местните станции. — Той се усмихна. — Гарантирам ти, че ще събера повече дарения от необходимото.

— Знаеш, че за теб ще го направя без заплащане — каза Сабина. — Но ние не сме достатъчно известни.

— Грешеш — възпротиви се той. — Телевизионната изява би ти донесла доста голяма известност. Виж, не това е причината да те моля да го направиш и ти го знаеш, затова не ми говори глупости. Децата ще спечелят най-много. Освен това имам предвид и други таланти за представлението — рече той, — но не мога да отида в телевизията с идеята си, преди да съм намерил спонсори. Искам да убедя Торн да стане един от тях.

— Дали ще се навие?

— Ако дълго бъде увещаван — каза той, поглеждайки я закачливо.

— О, чакай малко! — рязко скочи тя. — Няма да се подмазвам на брат ти за нищо на света.

— Не е нужно да му се подмазваш. Просто бъди любезна. Бъди такава, каквото си.

Тя се намръщи.

— Няма да ме караш да се изчервявам в някой ъгъл, нали?

— Честна скаутска — обеща той, а белите му зъби блеснаха в усмивка. — Довери ми се.

— Не вярвам на никой друг, освен на теб — усмихна се тя.

— Старая се за това. Хайде да тръгваме.

Той слизаше пред нея до перилата на стълбите.

— Не можеш ли сам да го попиташ? — промълви Сабина. — Все пак, от една кръв сте.

— Торн нещо ми е сърдит.

— Защо?

Ал с въздишка пхна ръце в джобовете си и я погледна унило.

— Снощи доведе къщи едно момиче за мен.

Очите ѝ се разшириха.

— Какво е направил?

— Доведе вкъщи едно момиче за мен. Много приятно момиче, което има отлични връзки в обществото. Баща му притежава петролна рафинерия. Брат ми беше поканил гости за вечеря, нали разбираш.

— О, Боже! — възкликна тя.

— Обадох се на майка ми, когато гостите си тръгнаха и тя си поговори малко с него. Това го ядоса. През повечето време не му е приятно да говори с нея, а и адски много се нуждае от тази рафинерия. — Ал сви рамене. — Ако можеш да му я доставя, той със сигурност ще се втурне да спонсорира благотворителната ми инициатива.

— Можеш да му я купиш — предложи тя.

— С какво? Аз съм фалирал. Не напълно, но определено не разполагам с капитала, необходим за бизнес от този ранг. Засега съм партньор само по документи, докато не вляза във владение на имуществото на татко следващата година.

— Започвам да си изграждам много интересен образ на Хамилтън Рейгън Торндорн Трети — произнесе тя мрачно. — Сватовник ли си пада?

— Да, такъв си е — призна Ал. Той посочи колата си, когато излязоха на улицата. — Паркирал съм ей там.

Сабина го последва намръщено.

— Често ли постъпва с теб така?

— Само когато иска нещо, което не може да купи. — Ал въздъхна. — Не можеш да си представиш колко много бизнесмени имат подходящи дъщери, които искат да омъжат. Особено бизнесмени с рафинерии и петролни компании.

— Но това не е хуманно!

— И брат ми понякога се държи нехуманно. — Той отключи колата и отвори врата пред нея. — Не си ли се питала понякога защо държа теб и Джесика далеч от партитата, организирани за хората от компанията?

— Започвам да разбирам — промълви тя. Изчака го да влезе в зеления си мерцедес и да запали двигателя, преди да продължи: — Предполагам, че той не иска да се обвързваш с някоя подчинена.

Ал се напрегна, започна да отрича, но се натъжи и обидено продължи:

— Самият той няма намерение да се жени. „Торн Ойл“ притежава милиони с всичките си компании. Иска единствено

наследник. Но от подходяща жена, нали разбираш? Джесика е била омъжена преди това, а и семейството ѝ не е със съответния социален статус — процеди той, хващайки се на уловката ѝ. — Торн би се отнасял с презрение към нея.

Всичко ѝ се изясни. Всичко... Какви чувства питае той към Джесика, защо е толкова потаен.

— О, Ал — дишането ѝ секна от възмущение. — Та това е ужасно!

— Следващата година ще мога да се преборя с него — каза той. — Когато разполагам със собствени средства. Дотогава мога само да му се подчинявам и да чакам това време да отmine.

— Ще му го избия от главата — едва чуто заплаши Сабина. В очите ѝ искряха сребристи пламъчета, а дългата ѝ коса подскачаше като жива коприна при резките движения на главата.

Той се загледа в нея, докато караше към апартамента си по ярко осветените улици.

— Да, предполагам, че би могла да го направиш. Приличаш на него. Буйна, раздразнителна и действаща импулсивно. — Той се усмихна. — Ти си подходяща партия за брат ми.

— При цялото ми уважение, не искам да имам нищо общо с твоя брат.

— Да, знам. Но, моля те, не му обръщай гръб тази вечер. Имам нужда от помощта ти.

— Хей, чакай малко...

— Искам да ми помогнеш да го убедим, нищо повече — обеща той и усмивката му изчезна, когато я погледна. — Няма да позволя да изпаднеш в затруднено положение. Торн не се държи особено добре, когато разбере, че има срещу себе си невинна душа. Ще разбереш какво имам предвид, когато видиш жената, с която ще бъде днес. Тя е същата баракуда като него. Просто искам да ми помогнеш да го убедим да спонсорира благотворителното начинание. Ще намеря някой да ти акомпанира и можеш да му изпееш арията от „Мадам Бътерфлай“.

— Нима харесва оперната музика? — удиви се тя.

— Обожава я.

Тя внимателно го погледна.

— А какво мисли за рок певците?

Ал притеснено се размърда. Изглеждаше обезпокоен.

— Ами...

— Какво?

Той стисна зъби.

— Всъщност никога не е говорил за това. Не се измъчвай, заедно ще разберем.

Сабина имаше лошо предчувствие, но замълча. Все пак по-големият му брат вероятно нямаше нищо общо с образа, който тя си бе създавала за него. Жените може и да го харесват, но сигурно беше от онзи тип застаряващи мъже, прилични на бизнесмените по снимките, които бе виждала в списанията. А и много добре знаеше, че един богат мъж не се нуждае от хубава външност, за да си намира жени.

Къщата на Ал бе разположена над залива и Сабина много я харесваше. Бяла и внушителна, някога тя бе принадлежала на баба му. Можеше да си представи как огромният хол е бил сцена за елегантни балове едно време в Ню Орлиънс. Къщата се намиралше сред градина от декоративни храсти, камелии, гардении и жасмин. Сега, разбира се, всичко бе прецъфтяло, но Сабина си представи градината, отрупана в цвят, каквато щеше да бъде през пролетта.

Джесика излетя от огромния хол, където няколко души с питиета в ръка разговаряха. Лицето ѝ се сливаше по цвят с червената коса. Иначе тя бе слаба, свита и мила, и Сабина много я обичаше. Двете бяха изминали дълъг път заедно. Имаха приятни съвместни преживявания, когато Сабина живееше в приюта за сираци, недалеч от дома на Джесика. Запознаха се съвсем случайно, но между тях се зароди приятелство, продължило през всичките тези години.

— Здравей, Сабина — бързо каза Джесика и веднага се обърна към Ал: — Имаме проблем. Поканил си Бек Хентън.

— Да, и какво от това? — равнодушно попита Ал.

— Ами, той и Торн се конкурират за онази петролна рафинерия в Хюстън. Забрави ли?

Ал се плесна по челото.

— По дяволите!

— Излязоха заедно през задната врата. Видях Торн да гледа накриво. Знаеш какво означава това.

— По дяволите! — повтори Ал. — Исках да помоля Бек да спонсорира представлението — каза той. — Е, вече няма да стане. По-добре да вървя да го спасявам.

Сабина го изгледа с широко отворени, невярващи очи. Изграждаше си много странен образ за непоклатимия голям брат.

— По-добре да извикам шофьора на Бек — тъжно каза Джесика. — Ще има нужда от него.

— Преди да тръгнеш, би ли ми казала дали тук има джинджър ейл. — Сабина кимна към бара в хола.

— Нито капка. Но съм ти оставила една бутилка в кухнята.

След минута ще се върна.

— Благодаря ти.

Сабина се втурна към кухнята и бързо сложи лед в една чаша. Тъкмо посягаше да вземе бутилката с джинджър ейл, когато задната врата изведнъж се отвори и се захлопна.

Тя се обърна и замръзна на място, щом го видя. Беше висок и слаб. Тялото му ѝ напомняше за онези мъже, които се появяваха в телевизионните реклами. Беше строен, добре сложен, а смокингът подчертаваше черната му коса и наситения тен на лицето и ръцете му. Обградените му с гъсти, черни мигли очи блестяха срещу нея.

— Подайте ми онази купичка — каза той с твърд глас, протягайки слаба, с дълги пръсти ръка. По нея нямаше никакви бижута, но сред косъмчетата по китката му зърна часовник „Ролекс“.

Без да се замисля му подаде леда и забеляза, че има малък белег на бузата, близо до окото. Носът му бе прав като стрела и му придаваше надменен вид. Челюстта му бе издадена и издаваше упоритост, но устата бе съвършена — най-мъжествената уста, която някога бе виждала. Беше неотразим и тя не можеше да откъсне очи от него.

— Какво сте ме зяпнали, скъпа? — провлечено попита той. — Не сте ли виждали мъж с насинено око?

Този човек трябва да е Бек Хентън, когото обсъждаха, помисли си тя. Дългото, превзето име някак не се връзваше с брата на Ал.

— Тук има много малко мъже със смокинги.

Той я впечатли не само с начина, по който изглеждаше, но и с авторитетността, която се излъчваше от него.

Изглежда, тя също не бе минала незабелязано, защото ъгълчетата на устата му се извиха в лека усмивка, докато увиваше в салфетка леда и го поставяше под насиненото си око.

Непознатият се приближи към нея и Сабина видя, че искрящите под гъстите му вежди очи бяха светли, ледено сини.

Цветът им на фона на тъмното лице те караше да потръпнеш.

Той спря погледа си на нежните ѝ бледи рамене, премести го към деколтето на роклята и оттам към дългите, слаби крака, обути в тънки фигурални сини чорапи. След това погледът му бавно се върна към източената шия, плъзна се по деликатната кожа на лицето около нежната уста, високите скули, черната вълниста коса и стигна до необикновено дългите мигли над сребристосивите ѝ очи.

— Защо се криете тук? — попита той, нарушавайки мълчанието.

— Дойдох за малко джинджър ейл — призна тя, посочвайки бутилката. — Не пия алкохол, както виждате. Джесика ми пази някои леки напитки, така че да не изглеждам прекалено сдържана пред гостите на Ал.

Той вдигна глава.

— Изобщо не изглеждате сдържана. — Леката усмивка все още играеше на плътните му устни. — Секретарката на Ал явно ви е приятелка?

— И то много добра.

— Джесика си я бива. Ал казва, че трудно би намерил друга като нея. Справя се добре.

Слаба похвала, помисли си тя, и малко снизходителна, но всеки си имаше право на мнение.

— Доста внушителна синина — отбеляза тя.

— Трябва да видите другия — замислено отвърна той.

— Горкият Хамилтън Рейгън Торндорн Трети! — въздъхна тя. — Надявам се, че не сте го ударил прекалено силно.

Той присви тъмните си вежди и отвори широко очи.

— Горкият Хамилтън...?

— Ал каза, че се борите за някаква петролна рафинерия — подхвърли тя, усмихвайки се дяволито. — Защо просто не зарежете петрола в земята и не си наливате колкото ви трябва от време на време?

Той се засмя тихо.

— Не сте ли малко нахална, госпожице.

— Благодаря ви, господин Хентън. Вие сте Бек Хентън, нали? — настоятелно попита тя. — Не допускам да сте братът на Ал. Не



изглеждате като мъж, който има име, дълго цял километър.

— Така ли? И как си представяте брата на Ал?

— Мрачен, закръглен и леко побелял — каза тя, очарована от леката му усмивка.

— Боже мой, никога не съм чувал Ал да лъже.

— Не е и излъгал. Искам да кажа, че никога не ми е описвал брат си. — Тя сипа джинджър ейл в чашата си, повдигна я и го погледна над ръба ѝ. — Наистина не трябваше да удряте брата на Ал. Сега ще си тръгне и няма да мога да се срещна с него.

Той присви око.

— А за какво ви е?

— Ами, той притежава петролна рафинерия — подхвана тя, — а има един проект...

Преди да успее да му обясни, лицето му придоби строго изражение и той се изсмя.

— Винаги има някакви проекти. — Той се приближи към нея. — Защо не хванете мен, скъпа? Аз самият имам петролна рафинерия.

— Вие — не сте ли... с дама? — нервно попита тя.

Беше толкова близо, че можеше да усети енергията, която излъчваше, да вдъхне скъпия му парфюм.

— Винаги съм с дама — прошепна той и пръстите му започнаха да си играят с кичури от меката ѝ коса. — Не че това има значение. Обикновено всички изглеждат еднакво.

— Господин Хентън — опита се да се измъкне тя.

Той я принуди да отстъпи назад към шкафа и я притисна леко, контролирайки тежестта на тялото си. Ръцете ѝ се разтрепериха, когато взе чашата ѝ и я остави отстрани на шкафа.

— Тихо, тихо — нежно прошепна той, като докосна устата ѝ с дългия си пръст. Вече не се усмихваше. Очите му бяха потъмнели и замъглени. Остави настрана салфетката с леда и обхвана с големите си топли ръце овалното ѝ лице. Кожата му беше груба, сякаш вършеше тежка физическа работа. Тя се изплаши.

— Не бива...

— Та ние нищо не правим — прошепна той, като се наведе към нея. — Направо си прекрасна!

Трябваше да помръдне, да го отблъсне, но ръцете ѝ безпомощно се опряха в гърдите му и под студените си пръсти тя усети топлината

на силните мускули. Дъхът му парна устните ѝ, докато той търсеше с уста нейната.

— Не — безпомощно изрече тя и се опита да се отдръпне.

Бедрата му я притиснаха към шкафа и въртеливото движение на тялото ѝ предизвика у него шокираща реакция. Той си пое дълбоко въздух и отпусна лицето ѝ между дланите си.

— Господи, от години не ми се е случвало толкова бързо да харесам жена — изрече той и устата му се впи в нейната.

Тя настръхна. Усецаше тръпки от главата до пръстите на краката си, които се опитваха да се съберат при високите ѝ токчета. Той отдръпна устни. Изглежда, бе усетил неудобството и резервираността ѝ. Отдалечи се и се вгледа в лицето ѝ със странен, озадачен поглед. След това отново наведе глава и мина със зъби по долната ѝ устна бавно, нежно, изучавайки очертанията по изкусен начин, което нямаше нищо общо с досегашния ѝ опит с мъжете. Пръстите ѝ се вкопчиха в ревера на самото му и дъхът ѝ зачести. Усецаше как изгарящата топлина на устата му кара пулса ѝ да лудее.

— Да, точно така — прошепна той в леко разтворените ѝ устни. — Хайде, скъпа... Отвърни на целувката ми. Целуни ме...

Той я изучаваше по див, безразсъден начин. Случващото се бе като безумна фантазия — да стои в интимна прегръдка и да целува мъж, когото току-що е срещнала в нечия празна кухня. Освен това той не беше обикновен мъж — беше експерт в тази област, използваше езика си по начин, който тя никога дори не си бе представяла.

Задъха се, докато езикът му изучаваше нейния, а устата му напираше към нейната. Внезапно желанието се пребори с присъщата ѝ сдържаност и тя почувства как топлина се разлива по тялото ѝ. Слаб стон се откъсна от устните ѝ, тя се повдигна на пръсти и жадно насочи уста към неговата. Докосна гъстите му, красиви къдрици и притегли главата му към себе си.

— Господи! — изстена той.

Повдигна я и на нея ѝ се стори, че стаята се завъртя около тях. Това бе най-безумната, дълбока и жадна целувка, която някога бе споделяла с мъж, а изглежда, той нямаше никакво намерение да спре. Трябваше да го отблъсне. Ала защо не можеше да го стори?

След минута, която ѝ се стори цяла вечност, той я пусна отново на земята и погледна надолу към дълбоките ѝ сиви очи с любопитство

и предпазливост. Присви око по своя си начин и предупредителна камбанка извън някъде в съзнанието ѝ, но необуздан трепет бе обхванал тялото ѝ и тя не ѝ обърна особено внимание.

— Имаш талант за тези неща, скъпа. — Той дишаше учестено и я гледаше с интерес. — Нямах много опит, но мога да се погрижа за това. Ела с мен вкъщи.

Лицето ѝ гореше, устните ѝ тръпнеха.

— Не мога — с треперещ глас прошепна тя.

— Защо?

Погледът му я изгаряше.

— Аз... ами Ал? — поколеба се тя.

Той издиша шумно и изхриптя:

— За Бога! Да не би да си влюбена в него? Мога да ти гарантирам, че няма да бъдеш на първо място. Ал ще доведе онази проклета рок певица, около която се увърта. Аз дойдох заради нея, но мога да се погрижа и по-късно. — Той нежно докосна лицето ѝ, погрешно вземайки застиналата ѝ физиономия за страх, вместо за шок, какъвто в действителност беше. — Няма да те нараня — промълви той. — Няма и да те насилвам. Освен това може да обсъдим... разни проекти.

Думите му най-сетне проникнаха в парализираното ѝ съзнание и тя се вторачи в него, започнала да проумява нещата.

— Рок певица?

Видът му ѝ се стори опасен. Нежният любовник внезапно се бе превърнал в студен, делови мъж със заплашително изражение.

— Ал си има ново момиче. Но не за дълго — добави той през смях. — Ала това няма нищо общо с теб и мен. Ти каза, че се нуждаеш от пари. Нека да отидем да поговорим за това.

— Ти си Хамилтън Рейгън Торндорн Трети — промълви тя.

Той повдигна вежда.

— Умно момиче. Но какво значение има? Нали ти казах, че имам петролна компания. Хайде, скъпа, да се махаме отгук. Не ни трябва никой. — Бавно и гальовно той докосна рамото ѝ. — Няма да си тръгнеш с празни ръце, обещавам ти.

Стана ѝ неприятно — неприятно от това, че му бе позволила да я целуне, от това, че му бе отвърнала. Почувства се така, както трябва да се е чувствала майка ѝ преди години, но с една съществена разлика —

тя не бе отчаяна. Никога не бе изпадала в крайно отчаяние и разпаленият ѝ поглед го издаваше. Гневът и отвращението я накараха да се разтрепери.

— Хей, какво ти става? — внезапно попита той намръщено.

— Имате невероятен маниер, господин Торндорн Трети — каза тя с леден тон. Притисна юмруци към тялото му и рязко го отблъсна. — „Няма да си тръгнеш с празни ръце“ — имитира го тя.

— Внезапно станяхте много принципна, скъпа — горчиво произнесе той. — Но вие сте тази, която започна да поставя условия. Добре, съгласен съм. Колко искаш?

О, Господи, как бе объркала всичко! Защо не му каза нищо за проекта? Сега я мислеше за леконравно момиче. Но какво самомнение имаше той, помисли си тя и го изгледа гневно.

— Не можеш да си ме позволиш — изсъска тя.

Очите му отново обходиха тялото ѝ, но този път в погледа му липсваше одобрение.

— Надценяваш се. Мисля, че двацет долара биха стигнали.

Сабина му удари шамар. Стана съвсем импулсивно, без да го обмисли. Нима можеше да търпи повече обиди от този арогантен мъж, та дори да беше брат на Ал.

Торндорн Трети дори не трепна. Бузата му се зачерви, но той само я изгледа с ледените си очи и спокойно произнесе:

— Ще ми платиш за това.

— Любопитна съм да видя как ще стане това — предизвикателно отвърна тя, отстъпвайки назад. — Хайде, петролни бароне, удари ме. — В гнева си тя бе прекрасна, сребристосините ѝ очи искряха, черната ѝ коса се вееше, тялото ѝ бе изопнато, но издаваше самоувереност и елегантност. — Не ме е страх от теб.

Лицето му остана безизразно и той продължи да я гледа сурово и невъзмутимо.

— Коя си ти? — попита той с безапелационен тон.

— Злата фея — отвърна тя с подигравателна усмивка. — Много жалко, че не загубихте от господин Хентън.

Сабина се обърна, забрави да си вземе чашата с джинджър ейл и с бързи крачки напусна кухнята. Гневът ѝ още не бе преминал, когато влезе в претъпкания хол.

Ал я зърна и тръгна към нея с чаша в ръка. Изглеждаше изнервен и притеснен, но когато видя изражението на Сабина се вцепени.

— Какво се е случило?

— Няма значение. — Би й било много неприятно да му каже. —  
Къде е господин Хентън?

— Тръгна си побеснял, със счупен нос — измърмори той. —  
Дотук бяхме с този потенциален спонсор — въздъхна и продължи: —  
Е, сега ще трябва да работим над Торн.

— Ал, относно твоя брат...

Чу се хлопване на врата и шумът от гостите изобщо не й попречи да разбере кой е влязъл. Тя настръхна още повече, когато Ал погледна над рамото й и се усмихна.

— Това на лицето ти, разбира се, е подарък от Бек, нали? — Ал се подсмихна. — Защо не си се измъкнал?

— Измъкнах се — чу Сабина зад гърба си познатия студен провлачен говор. — Няма ли да ни запознаеш? — попита той, преструвайки се, че нищо не е станало.

— Разбира се.

Ал постави ръката си на рамото на Сабина и я подкани да обърне лице към мъжа с насиненото око. Говореше небрежно, но ръката му бе напрегната и леко трепереше.

— Това е Сабина Кейн.

Лицето на високия мъж внезапно придоби заплашително изражение.

— Рок певицата?

— Да — отбранително реагира Ал.

Мъжът, който я бе целувал толкова страстно преди по-малко от пет минути, погледна Сабина така, сякаш искаше да й пререже гърлото.

— Трябваше да се досетя — каза той с груб смях и скри слабата си ръка в джоба на панталоните. — Приличате на такава.

Тя направи театрален реверанс.

— Благодаря ви, господин Торндорн Трети.

Ал наблюдаваше ту единия, ту другия с явно любопитство.

— Торн, има нещо, за което искам да поговоря с теб — каза той.

— Забрави — отвърна му Торн. Дълго и продължително изгледа Сабина с преценяващ поглед. — Вкусът ти за жени е ужасен.

Обърна се и тръгна право към елегантна блондинка, облечена в прилепнал по тялото костюм от златисто ламе. Блондинката се плъзна в ръцете му, притискайки тяло към неговото.

Сабина го наблюдаваше с изпепеляващ поглед, когато той се наведе да целуне страстно блондинката по устните. Тя отмести очи.

— Ал, не мога да остана повече.

— Сабина, съжалявам...

Тя забеляза Джесика и ѝ кимна да дойде.

— Можеш ли да ме откараш вкъщи?

— Разбира се, какво се е случило?

— Просто имам ужасно главоболие, Ал — излъга Сабина. Не можеше да му разкаже за случилото се. — Съжалявам, мислих си, че ще премине.

— Ако е заради Торн — започна той, поглеждайки към брат си, — извинявам се за неговото неприятно държание.

— Аз бих искала да му кажа същото — каза тя на Ал, — но главата ми ще се пръсне. Джесика?

— Готова съм. Да тръгваме. Ще се видим по-късно, шефе — каза усмихна се тя срамежливо на Ал.

— Ще говоря с Торн — рязко каза Ал.

— Не си губи времето — отвърна Сабина. — Лека нощ. — Излезе навън, сподиряна от горящата от нетърпение Джесика и се зарадва на острия есенен вятър и тъмнината.

— Какво се случи в кухнята? — поиска да узнае Джесика, след като подкара към апартамента на Сабина.

— Държах се враждебно с него — сподавено промърмори Сабина. — Ал никога няма да ми прости, но не можех да търпя този мъж и минута повече.

— Ал казва, че Торн е свикнал да очаква най-лошото и обикновено така става. В действителност е много тъжен човек. Не допуска никого близо до себе си. Повечето от времето си прекарва сам...

— Сам? — рязко я прекъсна Сабина. — Аз видях друго...

— Това е само фасада — отвърна Джесика и зави по улицата, на която живееше приятелката ѝ. — Жените идват и си отиват. Не се задържат при него.

— Откъде знаеш толкова много неща за него? — попита Сабина.

— Той непрекъснато се отбива в офиса, тъй като неговият е в новопостроеното крило на сградата. Той и Ал работят заедно, а това изисква постоянно да обсъждат нещата. Винаги е много учтив. Веднъж даже ми донесе кафе, когато бях много заета с изпращането на кореспонденцията — добави тя с усмивка.

Той може да си позволи да се държи учтиво със секретарката на Ал, помисли си тя ядосано, но ако Ал имаше сериозни намерения относно Джесика, тя бе убедена, че Торн ще се противопостави на това. Ясно го показва с безцеремонната си забележка на партито. А Ал изпитваше чувства към Джесика, Сабина беше сигурна в това. Много ѝ се искаше да сподели подозренията си с Джесика.

— Торн сигурно подкупва хората, когато не може да постигне целта си по друг начин — измърмори Сабина.

Джесика спря на паркинга пред къщата и погледна приятелката си.

— Мога да се обзаложа, че никога не му се е налагало да прибегва до подкупи — с въздишка каза тя. — Знаеш ли, Ал се страхува от него. Аз също. Сигурна съм, че ако някога погледна Ал особено, Торн ще ме изпрати в Саудитска Арабия или на някое друго затънтено място.

Да, помисли си Сабина възмутено, да се държи добре със секретарката на Ал е едно, но Хамилтън Рейгън Торндорн Трети би нарязал Джес на парченца, дори ако само се усмихнеше на брат му.

— Запомни едно. Ал не е безразличен към теб — нежно произнесе Сабина. — И ако достатъчно те харесва, би се преборил дори с по-големия си брат.

— Той би ме забелязал само ако умра и няма кой да му направи кафе — промълви Джесика.

— Ха! Е, смятам да се качвам и да изям няколко препечени филийки. Проклет да си, Хамилтън Рейгън Торндорн Трети! — процеди Сабина. — Заради теб останах без вечеря. Представям си какво е да работиш за него!

— Неговите секретарки идват и си отиват като приятелките му — сподели Джесика. — Много е строг с жените. Казват, че ги мразел.

Сабина почувства, че я побиват тръпки.

— Да, усетих го. Много студен човек.

Изчерви се и излезе от колата, преди Джес да е забелязала реакцията ѝ.

— Благодаря ти, че ме докара. Искаш ли някой път да обядваме заедно?

— Ще ти се обадя. Сигурна ли си, че си добре? — погледна я разтревожено Джесика.

Сабина повдигна рамене и се усмихна.

— Получих някоя и друга рана в битката.

— Какво му каза?

— Ударих му плесница — каза тя, проследявайки изненадата, изписана на лицето на Джес. — След това предизвиках петролния барон да ми върне удара.

Джес изглеждаше смутена.

— Не е много мъдро от твоя страна. Той помни като слон.

— Опита се да ме купи за вечерта — изстреля тя направо.

Джес деликатно възкликна:

— О, милата! Нищо чудно, че си го ударила! Браво на теб! Ще кажеш ли на Ал?

Сабина се замисли.

— По-добре да не му казвам. Ал не знае в каква ситуация изпаднах. Предай му, че не съжалявам за стореното, но му се извинявам, задето го поставих в затруднено положение.

— Ал не се затруднява лесно. — Джесика потупваше волана. — Бях доста смутена, когато ме помоли да бъда домакиня на партито му. — Тя погледна нагоре. — Никога досега не ме бе канил в апартамента си.

— Започва да те забелязва — предпазливо каза Сабина.

— Е, поне Торн не ме изхвърли днес — тъжно отговори Джес. — Той се държи малко снобски, когато семейството му е наблизо.

Сабина отново загуби самообладание.

— Това, от което той има нужда, е някой да го постави на мястото му. И ако не внимава, може да му насиня и другото око.

Джес се засмя.

— Представям си — технически нокаут в петия рунд.

— Лека нощ — каза Сабина и затвори врата на колата след себе си.

Махна на Джес и изтича по стълбите.



Ама че край на чудесно начало на вечер! Докато затваряше входната врата на апартамента си, тя реши да прескочи вечерята. Апетитът ѝ бе изчезнал. Сънят би ѝ донесъл успокоение, но вместо да се отдаде на сънищата, тя си спомни как Торн я целуваше.

## ВТОРА ГЛАВА

На следващата сутрин Сабина се събуди с чувство на страх. Мисълта ѝ тутакси се върна към миналата вечер и сърцето ѝ се сви при спомена за строгите устни, насочващи се към нейните.

За първи път в живота си тя бе изпитала подобно вълнение. Каква ирония, че се случи с мъж, който бързо се превърна в най-големият ѝ враг. За разлика от други жени, тя избягваше случайните връзки. Добре познаваше възможните последици от тях.

Колко странно, че Хамилтън Торндорн Трети я бе взел за леконравна. Усмихна се. Ако на земята съществуваше жена, която той не би могъл да купи с парите си, то това беше Сабина.

Едва държеше очите си отворени, но успя да стигне до скъпия нощен клуб на Бърбън Стрийт, в който тя и групата работеха. Никога не се отнасяше небрежно към работата си, но днес бе разсеяна по време на репетициите.

Беше късен следобед, оставаше около час до излизането им на сцена и тя тъкмо допяваше една песен, в която се разказваше за изгубена любов, когато Ал дойде. Той изглеждаше толкова унил, колкото и тя се чувстваше. Лицето му бе смръщено.

— Можеш ли да ми отделиш минута? — попита той.

— Разбира се — отвърна тя и скочи от сцената при него в атлазените си панталонки, блузка и кожени ботуши. — Ей сега ще се върна — извика на момчетата от групата.

Високият и слаб Рики Търнър, пианист и ръководител на групата, ѝ махна да върви.

— Десет минути, не повече. Трябва да репетираме още две парчета.

— Добре — съгласи се Сабина. — Все се притеснява — подшушна тя на Ал, докато сядаха на близката маса, на която сервитьорите подреждаха салфетките, сребърните прибори и чашите. — Изпитва ужас да не се срути сцената или светлините да паднат върху главите ни, да не се препъна в кабела и да падна върху

барабаните. — Тя се засмя тихо. — Рики се изнерви покрай концертите. И тъкмо когато започна да се поуспокоява, приехме този ангажимент.

— Какво се случи вчера? — попита направо Ал.

Тя се изчерви и погледна настрана.

— Попитай брат си.

— Питам го. Каза ми да питам теб. Виж, ако те е засегнал...

— Мисля, че аз го засегнах повече — ядосано отвърна тя. — Ударих го с все сила.

Очите на Ал се разшириха.

— Торн? Ударила си Торн?

— С цялата си...

— Разбрах. Нищо чудно, че се държеше толкова студено. — Той я изгледа внимателно. — Торн иска да те види.

— О, той иска! — стъписа се тя. — Нима? Каза ли кога?

— След петнайсет минути. Преди да избухнеш и да откажеш, чуй какво ще ти кажа. Обадох се на майка ми и ѝ съобщих, че искам да дойдеш с мен на ранчото за няколко дни по Великден. Тя се обади на Торн и поговори с него. Очевидно той е готов да отстъпи. Мисля, че просто иска лично да те покани. Но ако не се видиш с него, всичко отива на вятъра. Включително — добави той рязко — благотворителният концерт за детската болница. Не мога да намеря друг спонсор. Без Торн ще можем да организираме само концерт на живо в някой театър. И няма скоро да съберем достатъчно пари. Не успях да му разкажа за благотворителния концерт. Точно сега не иска и да ме чуе.

— И ти мислиш, че иска да чуе мен? — заяви тя. — Аз пък не мисля, че искам да прекарам Великден със семейството ти.

— Разбира се, че искаш. Ще си изкараме чудесно. Майка ми ще ти хареса.

— Сигурна съм в това, но не харесвам брат ти!

Той въздъхна.

— Новото крило на болницата ще обслужва семейства, които не могат да си позволят да платят необходимите суми — каза той и я погледна. — Особено деца със заболявания като рак. Освен това ще бъде изграден и изследователски център.

Тя го погледна с блеснали очи.

— Ал...

— Естествено, рано или късно ще се построи. След няколко години. А междувременно много деца ще трябва да ходят в други градове, някои от тях дори няма да могат да получат помощ...

— Ще отида, изнудвач такъв — раздразнено го прекъсна тя. — Знаеш, че не мога да загърбя каквато и да било благотворителна инициатива. Но ако отвратителният ти брат отново се държи лошо с мен, ще го цапардосам.

— Така те харесвам. — Той се усмихна. — Иди в кантората и му дай да разбере!

Тя го остави да обяснява на момчетата от групата защо е излязла. Тъкмо затваряше вратата зад себе си, когато чу Рики да се оплаква. Сабина ускори крачка и едва се сдържа да не се разсмее.

Няколко минути по-късно тя спря пред представителната кантора, в която се намираше централният офис на „Торн Ойл“. Пое си дълбоко въздух и се опита да успокои бясно препускащото си сърце. Не биваше да позволява на страха да оголи слабите ѝ места и да даде възможност на врага да ги атакува. Все пак нямаше основание да си мисли, че обиграният, порочен иначе Хамилтън Рейгън Торндорн Трети може да иска нещо повече от приятен разговор.

Тя се засмя сама на себе си. Разбира се, на него много му допаднаше идеята, че по-малкият му брат се е забъркал с изгряваща рок звезда и искаше да ѝ го каже.

Въздъхна примирено, отвори вратата и влезе в лъскавия, скъпо обзаведен офис, в който офис мениджърката — красива блондинка, пишеше нещо на компютъра.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя учтиво посетителката.

— Искам да се видя с Хамилтън Торндорн Трети — отговори Сабина и също се усмихна. — Предполагам, че ме очаква.

Блондинката внимателно огледа стройната ѝ фигура, облечена с високи тесни ботуши от черна кожа с маншет, розови атлазени панталонки, прилепнали по тялото, бяла атлазена блузка с голямо деколте, бюстие, обшито със сребърни мъниста, и наметната с тънко яке. Сабина едва се сдържа да не избухне в смях. Костюмът ѝ бе доста екстравагантен, но тя имаше изпълнение след по-малко от час и нямаше никакво време за преобличане, така че важният господин трябваше да я приеме по работно облекло. Лицето ѝ придоби тревожно

изражение. Имаше лошо предчувствие. Особено след случилото се вчера. Но най-добре беше да приключи с това сега. Торн беше от онзи тип мъже, които не биха се поколебали дори да се качат на сцената по средата на изпълнението, за да получат отговор на въпросите си.

— Ще съ... съобщя за вас — заекна блондинката и звънна по интеркома. — Господин Торндорн, тук е... — Тя сложи ръка на слушалката. — Извинете, как е вашето име?

— Кажете му, че Сабина е тук — отговори тя с характерния си звучен глас.

— Госпожица Сабина е тук. Казва, че я очаквате. Да, господине. — Тя затвори телефона. — Господин Торндорн ви чака. Влезте.

Блондинката посочи вратата до бюрото си. Сабина ѝ се усмихна мило, натисна дръжката и подаде глава.

Веднага съжали, че не е имала време да си облече нещо по-подходящо. Отново се налагаше да се държи безцеремонно.

— Тук съм, ваша милост — каза тя на мъжа зад писалището и бутна нехайно вратата зад себе си. — Хайде, казвайте, но по-бързо. След по-малко от четирийсет и пет минути започва изпълнението ми.

Той се изправи. Видът му наподобяваше акула, която порейки вълните, спокойно и коварно преследва жертвата си. Светлокафявият костюм, който носеше, не прикриваше мускулите на ръцете, гърдите и краката му. Когато заобиколи писалището и тръгна към нея, той я погледна по начин, който я накара да се почувства така, сякаш някой я бе полял с разтопена лава.

Имаше същото добре познато студено изражение. Когато сините му, невъзмутими очи се спряха върху нея, Сабина се опита да прогони връхлитащият я спомен от вчера.

Той натисна бутона на интеркома и каза:

— Никакви разговори, скъпа.

— Да, господине — чу се отсечен отговор.

След това настъпи тишина, докато петролният магнат се готвеше за това, в което бе най-добър — заплахите.

Скръсти ръце на гърдите си и насиненото му око се присви, докато оглеждаше изящната ѝ фигура.

— Самореклама, а? — подхвърли той с лека усмивка.

— Това е сценичният ми костюм. Ал каза, че си искал незабавно да ме видиш, затова зарязах всичко и дойдох. Атлазът е моя запазена

марка — напомни му тя.

— Да, вече чух. Колко искаш? Колко ще ми струва обещанието ти, че ще оставиш Ал на мира?

— Безцеремонен, както винаги — отбеляза тя и го погледна. — Сблъскавал ли си се някога с нещо, което не си могъл да купиш с парите си? Освен тази петролна рафинерия, предполагам. Очевидно тя е много по-важна за теб, отколкото такова дребно нещо като щастието на Ал.

Той повдигна вежда и отново присви насиненото си око. Тя си спомни за издайническия тик, но не му обърна внимание.

— Чух, че Ал е летял до Савана, за да ти предложи ангажимент в моя нощен клуб.

— Твоят нощен клуб? — възкликна тя. — Доколкото знам, заведението е обща собственост на теб, брат ти и майка ви.

При споменаването на майка му, той видимо се скова.

— Вчера Ал ми съобщи ужасната си идея. Не те искам в ранчото ми по време на празниците. Това е единственото място, където държа да не ме занимават разни жени.

Тя вирна главата и заяви:

— Аз харесвам Ал. И ако той иска да бъде с него на Великден, с удоволствие ще приема.

Дълбоко в себе си тя се запита защо Ал е поканил нея, а не Джесика, която му лежеше на сърцето. Дали не се опитваше да прикрие истината?

— Слушай какво ще ти кажа, евтина авантюристке — внезапно произнесе той. — Няма да позволя никаква си рок певица с алчен поглед, вперен в чековата книжка на брат ми, да му завърти главата!

Приближи се към нея, бръкна в джоба на жилетката си, хвана я грубо за ръката и пъкна парче хартия между гърдите ѝ.

— Вземи това и се разкарай от живота на брат ми. Аз съм опасен враг. Запомни!

Придружи я до вратата и я избута навън.

— Ще предам на майка ми извиненията ти, че не можеш да дойдеш — саркастично добави той и затръшна вратата.

Блондинката погледна втренчено Сабина, която трепереше цялата, с почервеняло от унижението лице и блеснали от ярост очи. Точно както едно време, помисли си тя обезумяла, точно както се беше

случило с майка ѝ. Без да поглежда, посегна и извади чека. Знаеше, че това е чек. Разгърна го с треперещи пръсти. Беше за 20000 долара, написан на нейно име. Тя се вгледа в него в продължение на една дълга минута, докато лицето ѝ стана мораво.

Имаше чувството, че никой никога не му се бе противопоставял. Ако не беше толкова разгневена, би се махнала, но сега това бе невъзможно. С нахакана походка тя влезе в стаята, смачка чека, без да го поглежда, и му го хвърли в лицето.

— Виж какво, синеока баракудо — каза тя, вперила искрящите си очи в него. — Ал ме покани да отида на ранчото и аз ще отида. Вземи си чека и запуши с него високомерната си физиономия.

Със злобен поглед той стана от писалището и го заобиколи с вид на товарен влак, който се спуска по планински склон.

Тя веднага отстъпи назад и застана зад големия кожен диван. В очите ѝ се четеше смесица от ярост и страх, докато той се приближаваше към нея.

— Хайде направи го, Хамилтън Рейгън Торндорн Трети — предизвикателно го подкани тя, гледайки го право в очите. — Само да ме удариш и толкова бързо ще се озовеш в съда, че ще ти се завие свят.

— Заслужава си — каза той, качвайки се на дивана с обувките.

— Не смей да ме... — извика тя, докато той прескачаше кожената облегалка на дивана и протягаше ръце към нея. Така и не успя да довърши изречението си. Устата му бе толкова близо до нейната и я стискаше така, че ѝ причиняваше болка.

Тя се опита да се пребори с него и да се освободи, като го удряше го със свитите си в юмруци ръце. Той я блъсна в стената и я притисна с тежестта на тялото си. След секунди, като че ли си даде сметка какво прави. Неочаквано стана мил и когато бедрата му се притиснаха в нейните, тя внезапно почувства съприкосновението с мъжествеността му и затаи дъх. Той отдръпна малко жадната си за целувка уста, плъзна ръце към бедрата ѝ и когато погледите им се срещнаха, я привлече към себе си. Гръдният му кош се издигаше и спускаше тежко, при което докосваше чувствителните ѝ гърди.

— Причиняваш ми болка — каза тя несигурно.

— И те плаша, нали? — попита той учтиво, долавяйки страха в очите ѝ.

— Да — призна тя.

Той я остави да се отдръпне малко, опитвайки да не забележи тя силната му възбуда. Сърцето ѝ поуспокои ритъма.

— Да не би да имаш... навика да преследваш жени... прескачайки дивани в кабинета си? — задъхано попита тя, запазила чувството си за хумор.

Той не се усмихна, но краищата на устните му леко се извиха.

— Не. Повечето от тях не се осмеляват да ме предизвикват. — Той я остави да се отдалечи с печална усмивка. — От друга страна, нито една жена не ме е възбуждала толкова силно.

Тя се обърна с лице към прозореца, опитвайки да скрие червенината, избила по лицето ѝ.

— Значи, искаше да ми кажеш, че не мога да те купя, нали? — попита той, отиде към писалището и си запали цигара.

— Точно така — заяви тя.

— Има и други начини — каза той като пушеше спокойно и наблюдаваше иначе пригладената ѝ коса, която в гнева си бе разрошил.

— Като например да ме прелъстиш? — предизвикателно попита тя и го погледна. — Няма начин. Втори път няма да те допусна толкова близо да себе си.

— Трети път — поправи я той и леко пламъче светна в очите му. — Ако дойдеш на ранчото може да се озовеш в трудно положение. Попитай Ал как реагирам на предизвикателствата.

Нямаше нужда да го пита. Вече бе разбрала сама.

— Ти просто искаш лично да избереш съпругата на Ал, нали? Искаш да го ожениш за жена, която да отговаря на твоите изисквания, а не на неговите.

Той отново присви око.

— Мисли каквото искаш за мотивите ми, но ще трябва да се пребориш с мен, за да стигнеш до Ал. По-добре се откажи, преди някой да е пострадал.

— Това заплаха ли е? — попита тя.

— Обещание. — Той дръпна от цигарата и нещо непознато пламна в сините му очи. — Аз съм практичен човек. Все още можеш да вземеш чека, ако го искаш. Без условия, приеми го като жест на щедрост.

Тя го погледна, като продължаваше да обмисля нещата.



— Предполагам, че все пак ще мога да дойда на ранчото за Великден?

Той отново си дръпна от цигарата.

— Опитай.

Сабина сви устни. Този чек щеше значително да увеличи шансовете на Ал да построи новото крило на детската болница и щеше да разяри този обичащ да се прави на покровител петролен магнат. Тя протегна ръка.

Изглеждаше леко разочарован, когато тя посегна към чека, и все пак небрежно ѝ го подаде.

— Умно момиче.

— И представа си нямаш колко умно. Засега — добави тя. Изпрати му въздушна целувка и си тръгна.

— Приятен ден — каза тя на русата секретарка и весело напусна офиса.

Час по-късно Сабина се появи на сцената на луксозния нощен клуб на Бърбън Стрийт. Чувстваше се безумно дръзка. Тази вечер тя направи най-доброто изпълнение в кратката си кариера. Групата свиреше в забързан ритъм, а Сабина, покрита с атлаз и пайети, пееше с проникновения си, звучен глас, като открояваше всяка дума, а тялото ѝ откликваше на ритъма на барабаните. Можеше да почувства музиката, всъщност я чувстваше и изглежда многобройната публика също я чувстваше — хората ръкопляскаха, пееха заедно с нея и се усмихваха възхитено, когато тя ги поведе стремително към края. Движеше се по сцената, къпеше се в разноцветните светлини и когато замря и последния акорд, публиката остана като омагьосана. Ал я наблюдаваше с тревожно, намръщено изражение.

Когато свърши, тя слезе от сцената и седна при него. Гневът все още блестеше в очите ѝ.

— Какво има? — попита тихо той.

— Четеш ми мислите, нали, приятелю? — подхвърли тя. Поръча си чаша кафе на сервитьора и се усмихна на Ал. — Брат ти и аз изкарахме още два рунда.

— Пак ли? За Бога! Трябваше да се сетя — измърмори той и прокара ръка през косата си. — Никога не се уча от грешките си, никога!

Тя извади чека от чантичката си и му го показа.

— Ето на колко те оценявам според него. На твое място бих се обидила. Ти струваш несравнимо повече!

Лицето на Ал почервения и той се разтрепери от гняв.

— Ще му разбия физиономията — процеди той.

— Ще ти дам боксови ръкавици.

— Не си ги изпробвала върху него, нали? — попита той, като я наблюдаваше как си играе с чека.

Тя избухна в смях.

— Разбира се, че ги изпробвах. — Усмихна се загадъчно и не спомена повече за случилото се. — После ме предупреди, че идеята да дойда на ранчото не е добра, а аз му казах, че и дяволът не може да ме спре. Добро приятелство се заформя, нали?

Той въздъхна шумно.

— Господи! Как си се справила! Сабина, ти си страхотна! — възкликна ентузиазирано той и се засмя. — Наистина ли ще дойдеш с мен?

— Разбира се.

Ал я погледна доволно.

— Чудесно. Сега остана да те спечеля и за останалата част от плана ми. Между другото, какво ще правиш с този чек?

Тя разгъна чека за 20000 долара.

— Давам го за твоя нов проект. Подписан е, разбира се от отвратителния ти брат.

Без да обръща внимание на изражението му, тя се разписа с усмивка на гърба на чека и му го подаде. Той го взе и сви вежди.

— Но той си е помислил, че си взела чека, за да ме зарежеш!

— Нека си мисли каквото ще — каза тя и се облегна на стола.

— Ще те намрази — засмя се той. — Не си виждала Торн в действие.

Не се съмнявам, весело си помисли тя.

— Цял живот съм била изложена на риск.

Той се пресегна през масата и хвана ръката ѝ.

— Трудно можеш да си разчистиш сметките с Торн. Той е способен да те нарани.

— Защото е богат ли? — попита тя със смях.

— Не. Защото е Торн. Парите нямат значение.

— Мразя да ме правят на глупачка — промърмори тя. — Мразя да бъда унижавана. Той ще си плати за това. А аз с удоволствие ще му го върна.

Погледът му се плъзна по лицето ѝ.

— Искаш ли да си разчистиш сметките с него и същевременно да ми помогнеш?

— Естествено — отвърна тя, без да се колебае.

— Тогава позволи ми да ти купя годежен пръстен.

Сабина за малко щеше да припадне. Погледът ѝ издаваше какво става в главата ѝ и Ал не успя да се сдържи.

— Не, разбрала си ме погрешно — засмя се той. — Аз много държа на теб и съм сигурен, че и ти държиш на мен. Но нямам предвид да се оженим.

— Искаш да се преструваме на сгодени?

— Точно така! Писна ми Торн да прогонва приятелките ми, защото си мисли, че не мога сам да се оправя в личния си живот. Истински ще се радвам, ако веднъж му се опълча. Той е само десет години по-голям от мен, а се държи така, сякаш ми е баща.

— На колко години каза, че е той? — попита Сабина с любопитство.

— На трийсет и четири.

— Наистина ли си на двацет и четири? — Тя се усмихна. — Мислех, че си поне на шейсет.

— Как не те е срам! Да нападаш този, който ще ти помага в грандиозната вендета!

— Какво трябва да правя? — попита тя и присви устни.

— Непрекъснато да бъдеш до мен. Особено — добави той с дяволита усмивка, — на ранчото. Това ще го съсипе.

— Ами майка ти? Ще ми бъде неприятно да я разиграваме.

— О, майка ми не е проблем. През повечето време е в Европа, и най-вече откакто баща ми почина преди десет години. Странно как Торн с лекота е управлявал „Торн Ойл“ на моята възраст. А аз се боря със зъби и нокти за самостоятелността си.

— Ти не си като него — спокойно каза тя. — Приеми го като комплимент.

Ал повдигна глава и леко се усмихна.

— Така ли мислиш? Повечето жени го намират за очарователен и много секси.

— Не харесвам властните мъже, които се налагат — категорично произнесе тя. — Мога да се справям в живота и без да ми се казва какво да правя. Още от малка съм си бунтарка.

— Искаше ми се и аз да бях такъв. Но бях принуден да изучавам петролния бизнес под надзора на Торн и през ум не ми минаваше да отстоявам независимостта си. — Той се усмихна смутено. — А сега, когато се опитвам да скъсам веригите, откривам, че те са много здрави. Преди да навърша двайсет и пет не мога да вляза във владение на имуществото си. И това дава възможност на брат ми още една година да упражнява пълен контрол над мен.

— А след това?

— След това ще притежавам значителна част от акциите на компанията и ще имам достатъчно пари, така че, ако искам, мога да основа собствена петролна компания. — Той притегли ръката ѝ към устните си и нежно я целуна. — Помогни ми да спечеля независимост. Носи няколко седмици пръстена, който ще ти дам, и наблюдавай как Торн рие земята от ярост.

— Докато не се опита да изрита и мен — каза тя, смеейки се. — Може би трябва да нося отрова със себе си.

Ал мълчаливо наблюдаваше милото ѝ лице.

— Наистина ти е влязъл под кожата, нали?

Тя сви рамене.

— На партито беше ужасно. Но днес получих най-силния шамар в лицето след онзи в детството ми. — Тя извъртя очи нагоре. — Ще нося пръстена заради теб. Но не се охарчвай излишно, разбрахме ли се? И то с уговорката да можеш да го върнеш!

— Добре — усмихна ѝ се той.

Пръстенът, който ѝ донесе на следващия ден, беше платинен със смарагд, обграден с диаманти, много изискан. Тя ахна.

— Все пак аз не съм беден — изпревари той протеста ѝ. — За мен това изобщо не е скъп пръстен.

Сабина го сложи на пръста си и поклати глава.

— Като си помисля колко сметки за отопление на съседите ми могат да се платят с него...

— Да не си посмяла — каза той. — Абсурд! Не можеш да заложеш пръстена.

Тя се засмя чаровно и очите ѝ заискриха.

— Знаеш, че няма да го направя. Но някак се чувствам виновна, че ще го нося.

— Отива ти. Смарагдът прави кожата ти да изглежда като кадифе. — Ал се поколеба за миг. — Торн ми се обади.

Тя усети, че лицето ѝ се смръщва и настроението ѝ се разваля.

— Така ли?

Ал се облегна на стола с питие в ръка.

— Съобщих му, че току-що съм ти купил годежен пръстен.

— А той?

— Ами... Затворих по средата на тирадата му. — Ал се подсмихна. — Беше разярен.

— Кога заминаваме за ранчото? — попита тя притеснено.

— Вдругиден.

— Толкова скоро? — прошепна тя и го погледна жално.

— Ще си под моя закрила, не се притеснявай — обеща той. — Ще бъдем там само няколко дни. Освен това Торн не стои постоянно в ранчото. А сега със сигурност няма да се задържи там.

— Заради мен ли? — Тя погледна пръстена и се почувства нежелана. Усети нервност. — Може би идеята ти не е чак толкова добра, Ал?

— Не можеш да се измъкнеш — развесели се той. — Ще те съдя за нарушаване на договора.

Сабина избухна в смях.

— Ах, ти! — промълви тя. Гърдите ѝ се повдигнаха и отпуснаха с тежка въздишка. — Ал, страх ме е от него — добави тя тихо.

— Знам. — Погледът му стана замислен. За първи път я виждаше да се страхува от мъж и се учуди защо. — Сабина, той няма да те нарани. Не и физически.

Долната ѝ устна започна да трепери. Тя мразеше това издайническо треперене и за да не забележи Ал, стана от масата.

— Ще си приготвя багажа и ще бъда готова — обеща тя. — Сега искам да поспя. Ще ме изпратиш ли?

— Ще те закарам — скочи той. — Не се притеснявай. Всичко ще бъде наред.

Надяваше се Ал да излезе прав. Много се страхуваше от Хамилтън Рейгън Торндорн Трети, а той я ненавиждаше. Това, което правеше, си беше чисто безумие. Май трябваше да се прегледа при психиатър. Разбира се, той можеше и да не дойде на ранчото. Успокои се с тази мисъл, но изведнъж се сети за нещо друго.

— Джесика! — възкликна тя, докато Ал паркираше пред блока, където живееше.

Той я погледна изненадано.

— Какво?

Тя преглътна.

— Ами, чудех се какво ли ще си помислят другите?

— Не това имаше предвид. Сабина, моля те, кажи какво има?

Болезненият израз на лицето му я окуражи и тя реши да му каже. Джесика едва ли щеше да ѝ прости, но може би си заслужаваше.

— Ще ме убие, че съм ти казала. Но... — Тя въздъхна и го погледна в очите. — Ами, виждаш ли, Джес е влюбена в теб.

Ал онемя. Без да може да каже нещо, той се взря в таблото така, сякаш никога не беше го виждал. Пръстите му си играеха с ключа на стартера.

— Наистина ли?

Сабина не отговори. Тя просто седеше и го наблюдаваше. Той си пое дълбоко въздух и на лицето му се прокрадна усмивка.

— Сигурна ли си? — попита той и я погледна.

Тя кимна и също се усмихна.

— По дяволите! — Той отново си пое дълбоко въздух. — Джес... — След това внезапното му въодушевление изчезна и лицето му посърна. — Какво значение има това сега? Торн няма да ми позволи да бъда с нея. Тя си няма нищо, камо ли петролна рафинерия.

— Аз ще бъда изкупителната жертва, забрави ли? — усмихна му се Сабина, съзирайки смарагда. — Иди и обясни на Джес защо е трябвало фиктивно да се сгодиш за мен. Ще бъде сама тази вечер. Щяхме да прием кафе след шоуто, и може да отидеш вместо мен.

Първоначално той се намръщи, но тутакси се усмихна.

— Ами...

— За Бога, иди! Торн няма да узнае, освен ако сам не му кажеш.

Ал сви рамене.

— Ами...

— Боязливостта не печели победи — изрецитира тя.

— Права си. — Той я погледна. — Не те ли е страх от това, което предстои?

Тя поклати глава. Вътрешно цялата трепереше, но нямаше да позволи той да го разбере. Джес бе най-добрата ѝ приятелка. Ал значеше много за нея. Щеше да го направи за тях. Освен това, ядосано си помисли тя, би било добре петролният барон поне веднъж да бъде поставен на място. И тя бе тази, която ще го направи.

— Добре. Няма какво да правиш повече тук. Ще се видим утре.

Сабина излезе навън.

— Внимавай да не катастрофираш — пошегува се тя.

Ал я погледна, машинално запали колата и потегли замислено. Почуди се дали да не се обади на Джес и да я предупреди. Но след това си каза, че тя като разведена жена има проникателен ум, и се отказа. Джесика щеше да се справи. Или поне така си мислеше Сабина.

Сутринта тъкмо пиеше първата си чаша кафе, когато на вратата се почука енергично.

Стана да отвори и се смая при вида на Джесика, която стоеше отвън с почервенели очи и чорлава червена коса.

— Джес! — възкликна тя. — Какво се е случило?

— Какво ли не — проплака тя. — Моля те, направи ми кафе.

— Разбира се.

Сабина се загърна по-плътно с халата си и отиде да вземе чаша за кафе от шкафа. Когато се върна в стаята, завари Джесика седнала до малката масичка, стиснала глава между двете си ръце.

— Какво се е случило?

— Не си ли личи?

Известно време Сабина наблюдаваше с мъка най-добрата си приятелка. Потресе се от занемарения ѝ вид, от големите сенки под очите ѝ.

— Ал и ти... — започна тя.

— Бинго! — Джесика си наля кафе и нервно отпи от него. Вдигна поглед. На лицето ѝ бе изписана болка. — Какво си казала на Ал вчера?

Сабина премигна.

— Нищо — излъга тя.

— Трябва да си му казала нещо — жално промълви Джесика и сложи чашата на масата. — Вчера дойде у нас. Каза, че минавал наблизко и си помислил, че може да изпием по чаша кафе. Знаеш как се чувствам, през всичките тези месеци. Е, той ми съобщи, че вие двамата сте се сгодили, и аз превъртах. Замерих го с една нощна лампа и го пратих по дяволите. — Тя смутено се усмихна. — Е, накрая се стигна дотам, че той ме целуна. След това ми каза, че единствената цел на годежа ви е да заблудите Торн. И отново ме целуна. — Тя си пое въздух. — Боже мой, Боже мой, предполагам, че съвсем ми е размил мозъка, защото когато тръгна към спалнята, аз го последвах. Това бе най-кратката нощ в целия ми живот! Сега не мога да се прибера вкъщи, защото той още е там, не мога да отида и в офиса. Страх ме е, че ме мисли за леконравна, а тази сутрин съм толкова влюбена в него, колкото никога не съм си представяла, че мога да бъда!

Лицето на Сабина грейна. Тя се усмихна и прегърна приятелката си.

— Той те харесва! — възкликна тя. — Разбира се, че те харесва. Познаваш Ал, за Бога! Никога не би те вкарал в леглото в резултат на импулсивно желание. Прекалено е деликатен, за да го направи.

— Но сигурно ме мисли за леконравна жена!

— Да се обзаложим ли, че не е така? — Сабина отиде до телефона, седна енергично на креслото до него и набра номера на Джес.

— Не го прави! — извика Джесика и се хвърли да вземе телефона.

Сабина усмихнато се бореше с нея.

— Недей. Тихо!

Дълго даваше свободно, докато накрая Ал вдигна.

— Ало? — сънено промърмори той.

— Здравсти, Ал — каза Сабина.

— Здравсти — бавно произнесе той и изведнъж възкликна: — Джес! Сабина, Джес при теб ли е? О, Господи, какво ли си е помислила... Тя там ли е?

— Да — каза Сабина и видя как Джес закрива лицето с ръце. — Тук е. И е много притеснена.



— О, Боже, стана тя, каквато стана — простена Ал. — Веднага щом разбере, Торн ще я изпрати в Сибир... Дай ми да говоря с нея, моля те!

— Иска да говори с теб — каза Сабина, подавайки слушалката на изплашената си приятелка. — Хайде. Изглежда, доста е разтревожен.

Джесика взе слушалката.

— Ало — произнесе тя несигурно, отмятайки назад коса. — Да. О, да! — започна да се успокоява и се усмихна. — Да. — Джес приседна и Сабина излезе от стаята.

Пиеше кафето си в малката кухня, когато след няколко минути Джесика дойде при нея. Изглеждаше едновременно сломена и щастлива.

— Ще се прибера да поговорим — каза тя. — Но всичко изглежда безнадеждно. Нали знаеш, Торн иска да ожени брат си най-малко за петролна рафинерия. — Тя сви рамене. — Сигурна съм, че няма да приеме някаква си разведена секретарка. — Тя вдигна поглед. — Хей, ти нали не си влюбена в Ал?

— Ние с Ал сме само близки приятели. Лъжливият годеж трябваше да му помогне да се противопостави на брат си. Но сега може да го използваме за друга цел. А относно влюбването... Знаеш какво ми беше, докато растях. Известно ти е, че не искам да се обвързвам, и си наясно защо.

— Да — отвърна Джес с тъжна усмивка. — Разбирам те. Просто искам да бъдеш толкова щастлива, колкото съм и аз, скъпа приятелко. — Тя взе чантичката си. — По-добре да тръгвам. Ал каза, че няма да отиде на работа, докато не поговорим. Мисля, че вчера той и Торн пак са се карали заради рафинерията.

— От големия брат направо блика любов, нали? — отбеляза хладно Сабина.

— Опасен е. Внимавай с него.

— Ти си тази, която трябва да внимава — измърмори Сабина. — Аз съм пушената херинга, т.е. примамка, ти си лисицата — сетне се усмихна.

— Лисица, няма що — засмяно каза Джесика. — Недей да се преструваш. Ти си най-добрата приятелка, която някога съм имала.

— Същото се отнася и за теб. — Сабина погледна годежния пръстен. — Ще го пазя за теб — изгледа я тя дяволито.

Джесика се засмя.

— Никак не ми беше смешно, когато разбрах новината. Но сега намирам, че е чудесна.

— Искан ми се да бях видяла лицето ти.

— Беше придобило несравнимо прелестен лилав цвят — с усмивка каза тя и тръгна към вратата. — Благодаря за кафето.

— Пак заповядай — отвърна Сабина. — Ще се видим по-късно.

Джесика ѝ кимна леко и излезе.

Въпреки че Сабина не мислеше, че нещата ще свършат дотук, на следващата вечер след изпълнението ѝ я очакваше изненада. Ал и Джесика я чакаха и след като се преоблече и грабна дългото си кашмирено палто втора употреба, тя седна на тяхната маса, цялата в слух за това, което искаха да ѝ кажат.

— Здравсти — усмихна ѝ се Джесика.

— Здравсти, здравсти — повтори Ал.

Тя ги наблюдаваше внимателно, с присвити устни.

— Приличате на крокодили, които са хвърлили око на някое тлъсто пиле. Каква е тази каша, която сте забъркали, и която със сигурност ще ми създаде проблеми?

— Ти доброволно се съгласи — припомни ѝ Ал, смеейки се.

Сабина погледна годежния пръстен на ръката си.

— Да, но просто ще го пазя за Джес.

— Джес и аз ще се оженим следващата седмица.

В първия момент Сабина не можа да повярва. Засия цялата, а после за малко да се разплаче от умиление при вида на щастливите им лица.

— Но това е прекрасно!

— Направим ли го, брат ми ще бъде безсилен — каза Ал. — Освен това в завещанието се споменава, че ако се оженим, моментално влизам във владение на наследството. — Той изглеждаше неимоверно щастлив. — Торн никога повече няма да има възможност да ми казва какво да правя. А ние с Джес ще спрем да се тревожим за опитите му да ми намери „достойна“ съпруга.

— А аз трябва да отвлека вниманието му. Това ли искаш да ми кажеш? — попита тя.

Ал кимна.

— Ще бъдем в ранчото в Бомонт няколко дни. С помощта на майка ми ще те предпазя от конфликти и всичко ще бъде наред. За да изпълнява задълженията си, на Торн често ще му се налага да излиза и докато работи, аз ще се измъквам с Джес, за да подготвим нещата.

Сабина се замисли. Разбира се, че искаше да им помогне, но противопоставянето по такъв начин на Торн щеше неизбежно да ѝ навлече неприятности. Не беше забравила как се бе почувствала в неговите ръце, а не понасяше да бъде уязвима. Вероятно той осъзнаваше какво въздействие има върху нея. Щеше да го избягва по всякакъв начин, особено ако той приемеше годежа сериозно. Тогава би прибягнал и до най-долни инсинуации, за да спаси брат си, и тя се притесняваше от средствата, които би могъл да използва.

— Нали не си забравила, че заминаваме утре сутринта — припомни ѝ Ал.

— Да, но какво ще стане с ангажиментите ми?

— Намерихме певица, която ще те замести — бързо отвърна Ал.  
— Съжалявам, знам, че това няма да ти хареса, но Торн спомена, че ако ще идваш на ранчото, няма да ти бъде удобно да пътуваш всеки ден дотук.

Тревожно предчувствие я парна.

— Ще имам ли работа, когато се върна? — попита тя.

— Разбира се! — възкликна Ал. Но не изглеждаше толкова сигурен и започна тихо да ругае. — По дяволите, Сабина, съжалявам. Не мога да се преборя с Торн. Господи, кой ли би могъл?

— Ще поговоря с него, докато сме на ранчото — каза Сабина. Дори успя да се засмее. Не можеше да обвинява Ал, че си е такъв. Желанието ѝ да го предпази бе първото нещо, което я бе привлякло към него. Чувстваше го като по-малък брат. А и обичаше прекалено много Джесика, за да ѝ обърне гръб. Трябваше да се нагърби с петролния барон, да го залъже. — По-добре да вървя да си приготвям багажа — рече тя с усмивка. — Е, Джес, не се притеснявай за нищо. Ще се погрижа големият брат да не попречи на плановете ви.

Джес стана и нежно я прегърна.

— Обичам те — пламенно изрече тя. — Моля те, внимавай! — Тя погледна Сабина. Очите ѝ издаваха всичко, което си мислеше. — Ти си много по-уязвима, отколкото някой може да предполага.

Сабина се изправи.

— Не се притеснявай, че ще се справя. Ще се видим сутринта,  
Ал — добави тя.

— Ти си истинско съкровище — каза той искрено.

— Побъркала съм се — измърмори тя на себе си. Имаше  
чувството, че извършва най-голямата грешка в живота си. Все едно да  
ръчкаш кобра с пръчка.

## ТРЕТА ГЛАВА

Ранчото на семейство Торндорн се намираше в Тексас, недалеч от Бомонт. Беше заобиколено околоръст от стари букови и орехови дървета. Двуетажната викторианска къща бе ослепително бяла, украсена със сложна, понатруфена дърворезба, с огромна веранда и морава, която сигурно изглеждаше прелестна през пролетта. Сега бе късна есен и дърветата бяха голи, но Сабина си представяше как всичко разцъфтява в багри през топлия сезон. Когато бе малка, тя бе видяла подобна къща в една детска книжка в приюта и често си мечтаеше някога да живее на подобно място. С широко отворени, тъжни очи тя погледна лъскавия ролс-ройс, паркиран на алеята пред къщата. Без съмнение, това бе колата на петролния барон, горчиво си помисли Сабина. Той имаше толкова много, а тя — толкова малко през целия си живот. Баща ѝ трябва да бе бил някакъв мъж с подобни възможности.

— Това е моят дом — каза ѝ Ал, спирайки своя мерцедес, тъкмо когато самотен ездач се появи на хоризонта. Беше облечен със светлокафяво палто от овча вълна и мека шапка с широка периферия и яздеше най-великолепния черен жребец, който бе виждала някога.

Ездачът препусна към тях, проправяйки си път сред стадо червеникави крави с бели муцуни, прилепнал толкова плътно към коня си, сякаш двамата бяха едно цяло. Сабина го наблюдаваше възхитена. Дали не бе някой от работниците на Торндорн? Начинът, по който яздеше и стойката му говореха за часове, прекарани на седлото.

— Язди прекрасно, нали? — каза Ал. — Спомням си как го наблюдавах, когато бяхме малки, и се молах някой ден да мога да се справям поне наполовина толкова добре, колкото него. Той участваше във всяко родео, но когато татко почина се наложи да поеме петролната компания. Мисля, че оттогава никога не е бил истински щастлив.

Сабина леко се намръщи, проумяла значението на думите му. Самотният ездач затвори портата, през която току-що бе минал, качи се отново на коня и се приближи достатъчно близо, за да може да се

разпознае лицето му. Повдигна шапката над едното си око и се усмихна арогантно на Сабина. Синьото му око бе загубило част от яркия си блясък, но и слабо потъмнялото удостоверяваше съществуването си.

— Здравей, рок певице — меко каза Хамилтън Рейгън Торндорн Трети. — Какво ще правиш в ранчото, тук няма нищо като за теб?

Тя го погледна безизразно, сякаш бе прашен музеен експонат.

— Да, знам, малко ще ми бъде скучно. Но все някак си ще изкарам, петролни бароне — отвърна тя със сладка усмивка.

Той не хареса нито хладното ѝ признание, нито подигравателните ѝ думи. Присви очи и запали цигара.

— Как вървят нещата? — небрежно попита Ал.

— Сеното е малко — каза Торн. — Ще трябва да напълним склада за зимата. Вече продадох животните, определени за клане.

— Добре се справяш с животните — съгласи се по-малкият брат. — Мама пристигна ли вече?

Лицето на Торн стана ледено.

— Тя няма да дойде.

— Няма да идва? — Ал го стрелна с поглед.

— Новият ѝ приятел не иска да измине цялото това разстояние за празниците — осведоми го по-големият брат с тъжен смях и си дръпна от цигарата. — А мама не иска да го остави сам. Отскоро са заедно, нали разбираш.

— Жалко — каза Ал. — Надявах се да... Не е стъпвала в ранчото от една година.

— Тя не обича миризмата на обор. — Студените сини очи на Торн се спряха върху Сабина. — Тук няма да можеш да носиш атлазени панталонки, скъпа — добави той.

— Добре. — Тя сви рамене. — Ще ходя гола. Ал няма нищо против — усмихна се тя.

Торн загаси цигарата си.

— Ще спите в отделни стаи — съобщи той. — И никакви разходки посред нощ или Бог ми е свидетел, ще ви изхвърля и двамата!

Без да каже нищо друго, той обърна коня си и препусна, оставяйки Сабина занемяла.

— Господи! — въздъхна Ал и насочи колата към къщата. — Този път мама май наистина го е разстроила.

— Торн прилича ли на майката ви? — попита Сабина с любопитство.

— Прилича на баща ни — отвърна Ал. — Като негов огледален образ е. Понякога дори реагира като него. Татко беше страстен мъж, но сърцето му бе като изковано от желязо и с това нараняваше всеки. Можеше да разплаче мама само с поглед и ако е ядосан, да я държи в такова състояние няколко дни. Тя му го връщаше по обичайния начин.

Сабина го погледна.

— С други мъже?

Лицето му помръкна.

— Да, с други мъже. Торн винаги е мразил похожденията ѝ и тя го знае. Мисля, че това е причината да стои надалеч. Предполагам, че тя не може да се промени, но Торн никога няма да ѝ прости, че изневеряваше на татко. — Той спря колата зад ролса и я погледна. — Веднъж татко я хвана с един от любовниците ѝ. Измъкна я от хотела, напъха я в колата, подарка бясно към къщи и катастрофира. Загина на място.

Сабина прехапа горната си устна.

— На колко години е бил Торн?

— На двацет и четири. На колкото съм аз сега. Никога няма да забравя начина, по който гледаше мама, нито думите, които ѝ каза. Веднага след погребението тя напусна ранчото и отиде да живее в Англия при някаква нейна леля.

Сабина изтръпна. Значи той знаеше как се чувства тя. Знаеше! Затвори очи.

— Какво има? — загрижено попита Ал.

— Нищо — прошепна Сабина. — Малко ми е студено.

Тя се загърна плътно с палтото. Отдолу носеше единствения си чифт каубойски ботуши, оригинални джинси и широк сив пуловер над бяла блуза. Джинсите и пуловерът, както и палтото ѝ бяха от новооткрития магазин за дрехи втора употреба. Докато я оглеждаше, Ал поклати глава.

— Възхищавам ти се — каза той. — Винаги изглеждаш като излязла от бутик на Родео Драйв, а знам как си купуваш дрехите.

— Който търси, намира — с усмивка отвърна тя. — Хайде да тръгваме. Стоплих се вече.

— Торн хапе, когато е в подобно настроение — предупреди я той. — Недей да го подценяваш. Не се отделяй от мен.

— Можеш да разчиташ на това.

Видът на къщата заблуждаваше. Погледната отвън, тя създаваше впечатление за спокойствие и изисканост. Но отвътре беше мъжка крепост. Всекидневната бе съвсем обикновена, с индиански килими и мексикански тип обзавеждане. Стените на стаята и на малкия работен кабинет бяха облицовани с орехово дърво. Ловни трофеи и награди от родеота висяха тук-там.

— На Торн са — каза Ал и в гласа му се усети нотка на гордост. — Винаги печелеше най-големите награди. И до ден-днешен мъжете идват да го гледат, когато реши да обяди някой див кон в корала — обграденото за добитък място. Гледката е впечатляваща.

— Колко е голямо ранчото? — попита Сабина.

— За стандартите на Тексас не е много голямо. Но е идеално място за почивка. Тук Торн обича да експериментира с чистокръвни крави. В момента е много запален по имплантирането на ембриони, това нововъведение в генетиката.

Беше ѝ напълно непонятно. Прекарала бе известно време при дядо си — бащата на майка си, който имаше ферма близо до Ню Орлиънс, но това бе много отдавна, преди той да почине. Бяха ѝ останали само някои приятни спомени, свързани с позволенията да язди коне, с възможността да диша чист, провинциален въздух и да се визира в необятния хоризонт. Докосна леко една от наградите и усетила хладната ѝ метална повърхност, потръпна. Същото чувство изпитваше и в присъствието на притежателя ѝ.

— Сигурно много се гордее с тях — каза тя.

— Гордее се — отвърна плътен глас от вратата.

Тя се обърна и видя Торн — дългокрак, със стегнати бедра, изглеждащ зашеметяващо в джинсите и полуразкопчаната риза на сини и бели карета. Все още носеше ботушите, с които бе яздил, и шапката с широка периферия, която подчертаваше загорялата му кожа. Сините му очи я пронизаха, а чудесно очертаните му устни се извиха в презрителна усмивка.

— Металът е някаква сплав, не струват много — каза той, пренебрегвайки погледа на Ал.



— Колко жалко — въздъхна Сабина и се отдалечи. — Не би ги заложил, дори ако се нуждаеш от пари, нали, Хамилтън Рейгън Торндорн Трети?

— Казвам се Торн — в гласа му прозвучаха властнически нотки.

Тя го погледна и отметна назад дългата си, копринено мека коса.

— Сигурно приятелите ти те наричат така — отвърна тя, — но аз не съм и никога няма да бъда твоя приятелка. Затова ще се обръщам към теб с Хамилтън, с господин Торндорн Трети, или с „хей, ти“. Избери си.

Очите му заискриха от ярост, но той дори не потрепна. Само стисна устни.

— Да не би да ми обявяваш война, скъпа? Внимавай. Намираш се на моя територия.

— Във всеки случай, не съм вдигнала бяло знаме — предизвика го нарочно тя. „Скъпа“. Не понасяше това обръщение, изричано толкова често от неговата уста. — И не ме наричайте скъпа, ваша милост.

— Господи, колко си смела — язвително подхвърли той.

— Просто не обичам да ме унижават — поправи го тя. В погледа ѝ се четеше решителност.

За миг сините му очи се спряха върху лицето ѝ. Той като че ли опитваше да разбере какво се върти в главата ѝ.

Сабина се засмя.

— Търсиш слабото ми място ли? Нямам такова. Твърда съм точно толкова, колкото и ти.

— Ще ти се наложи да бъдеш — отвърна той.

Ал се стресна, разпознавайки металните нотки в гласа му.

— Сабина, хайде да разгледаме останалата част от къщата.

Тя отмести поглед от Торн и почувства как коленете ѝ омекват. Слабостта ѝ продължи няколко секунди, но тя успя да я скрие от него.

— С удоволствие — отвърна тя на Ал и бързо го хвана за ръката.

— Разработвам нов петролен участък в западната част на стопанството — каза Торн на брат си. — Хайде да поюздим заедно дотам.

— Сега? В този вид? — попита Ал, посочвайки сивия си костюм.

— Преоблечи се.

— Искаш ли да дойдеш с нас, Сабина? — попита Ал.

— Тя язди? — Торн се засмя снизходително.

— Разбира се, че язди — предизвикателно отвърна Сабина с равнодушна усмивка. — Тя дори може да говори сама, без чужда помощ.

— Ще си взема куфара от колата. Връщам се веднага. — Ал се усмихна на Сабина и ѝ намигна.

Тя едва се сдържа да не изтича след него.

— Опитваш се всячески да ме предизвикаш, нали? — попита тя след минута.

Погледът му караше дъхът ѝ да спира.

— Скъпа, ти цялата излъчваш предизвикателност — каза той — и ако не внимаваш, нито Ал, нито който и да било друг ще може да ме спре.

— Не искам да те предизвиквам. Просто инстинкт за самосъхранение — постара се тя думите ѝ да прозвучат весело.

Торн извади нова цигара от пакета и я запали, без да сваля очи от Сабина.

— Каква ирония — промърмори той и хладно се засмя. — Онази вечер в кухнята на Ал мислех, че докосвам прелестна жена, а само пет минути по-късно се сблъсках с истинската ти подла същност.

— Аз съм рок певица, а не уличница — ядоса се Сабина. — Професията ми не говори нищо за моя морал.

Дишането му се учести така, сякаш не можеше да го контролира. Димът от цигарата му не спираше да се вие измежду жилестите пръсти.

— Няма да позволя да се омъжиш за Ал — твърдо каза той. — Ще направя всичко необходимо, за да те спра.

— Всичко? — предизвикателно попита тя.

Торн бавно кимна с глава.

— Без никакви ограничения — спокойно отвърна той и плъзна поглед по тялото ѝ. — Не ме карай да те наранявам, Сабина. — Гласът му бе станал по-плътен и мек като кадифе. — Предполагам, че не можеш да се промениш, но аз не искам Ал да се ожени, за да подписва чекове.

Лицето ѝ посърна.

— Нима мислиш, че се стремя към богатството му?

— Сигурен съм в това — отвърна той. — Ами двайсетте хиляди долара, които ти дадох?

Искаше ѝ се да му каже за какво ѝ трябваха парите, но това би предизвикало други въпроси, на които не ѝ се искаше да дава отговор в момента. Ако прояви слабост, истината щеше да излезе наяве и тогава какво щеше да стане с Ал и Джесика?

— Направи това, за което те моля, и ще забравя за чека — каза той. — Освен това ще уредя за теб и групата толкова ангажименти, колкото можете да поемете. Единственото нещо, което искам, е да оставиш Ал.

— Но той е толкова прекрасен — прошепна тя, усмихвайки се дяволито. — Влудява ме, когато...

Торн се приближи. Сабина усети топлината на тялото му, почувства желанието му и повдигна очи. Погледите им се срещнаха. Той повдигна лицето ѝ и нежно докосна устните ѝ. От допира те трепнаха.

— Престани да ме провокираш. Не експериментирай с мен и не мисли, че съм монах. Имал съм доста жени. И ако не внимаваш, ще имам и теб.

— След като ме балсамират, може би — язвително отвърна тя. — И моля те, запомни, сгодена съм за Ал.

Пръстите му се плъзнаха под брадичката ѝ и чувствено проследиха дългата ѝ шия. Усещаше дъха му, примесен с мирис на цигари върху устните си, чувстваше силата, топлината и енергията на стройното му тяло, вдишваше одеколона му и лек мирис на животинска кожа.

— Разбира се, че си сгодена за него. Засега — пръстите му се върнаха към нежната ѝ скула и отново докоснаха извивката на устните ѝ. Той бавно си пое въздух. — Кожата ти е като мляко — прошепна Торн. — Устните ти са нежни, въпреки че още не са много наясно как да се целуват.

Клепачите ѝ натежаха, тялото ѝ омекна. Гледаше го и не можеше да откъсне очи от него.

Той рязко отдръпна ръка, сякаш контактът с кожата ѝ му бе неприятен.

— Не съм свикнал да бъда нежен — грубо промълви той. — Никога не съм срещал жена, която да ме накара да бъда нежен. Обичам

да съм груб и нямам никакви скрупули. А това е последното нещо, от което се нуждаеш, кукло. Няма да те прелъстявам. Не си за мен. Но можеш да ми завъртиш главата, затова стой по-далеч от мен, докато си тук, ясно? Не бих си простил, ако прелъстя девственица.

Тя не можеше да помръдне. Думите му я поразиха.

— Да, знам. — Той потърси очите ѝ. — Не отговаря на имиджа ти, нито на другите неща, които знам за теб. Но да пукна, ако не си девствена. — Погледът му се насочи към устата ѝ и се спря на нея. — Щеше да бъде толкова лесно, даже го бях планирал. Но ще трябва да измисля нещо друго.

— Не те разбирам.

— Аз съм безскрупулен. Ал не ти ли е казал? Имам си свой начин на действие. Винаги! — Той въздъхна ядосано. — Освен с теб. Ако беше малка опитна кучка, за каквато те смятах, щях да те съблазня, да кажа на Ал и всичко щеше да приключи.

Очите ѝ се загубиха в неговите.

— Би стигнал толкова далече? — тихо попита тя.

Торн кимна.

— Той ми е брат. Обичам го, макар и по мой си начин. — Погледна я и замълча. — Ал е единственият човек, когото обичам, така че, внимавай! Реши да пренебрегнеш предупреждението ми. Взе парите, а не изпълни уговорката.

— Така ли? — промълви тя и се взря в него. — Защо не кажеш на Ал?

— Не сега — отговори той и на лицето му се изписа жестока наслада. — Ще изчакам удобен случай. Може би изритването ти оттук ще си заслужава двайсетте хиляди.

Торн имаше най-студените очи, които някога бе виждала. Дори и да бе уязвим, не го показваше. Представи си го като малък. Беше сигурна, че е самотник още от детството си, макар да е бил спокойно, самоуверено дете, към което никой не е проявявал насилие. Вероятно бе станал толкова борбен заради майка си.

— Защо ме гледаш така? — рязко попита той.

— Съжалявам, че сме врагове — честно каза тя. — Щях да те харесвам като приятел.

Лицето му стана още по-сурово.

— Нямам приятели. Нито мъже, нито жени.

— Минавало ли ти е някога през ума, че не всяка жена на този свят се мъчи да те ограби?

Той избухна в смях, циничен и надменен.

— Точно ти ли ми го казваш, скъпа? Ти, в чиито очи се оглежда знакът на долара!

— Сабина? — извика Ал.

Тя се обърна и бързо излезе от кабинета, без да поглежда към Торн.

— Тук съм. Ще се пооправя малко и веднага се връщам. Съгласен? — погледна го Сабина и тръгна нагоре по стълбите.

Ал я проследи с поглед замислено и се намръщи.

Мисълта за това, което ѝ каза Торн, бе накарало коленете ѝ за сетен път да омекнат. Разбираше го, той се опитваше да предпази брат си. Иронията се състоеше в това, че и тя правеше същото. Но независимо от всичко, откъде знаеше, че е девствена, след като мнението му за нея очевидно беше лошо? Извърна се от огледалото и си наложи да спре да си задава непоносими въпроси. Всичко, което трябваше да помни, бе, че Торн е врагът. Ако забрави, може да разруши и последната надежда Ал да се ожени за Джесика. Затова трябваше непрекъснато да си го припомня. Само да не ѝ беше толкова трудно да го мрази! Той бе богат мъж, подобен на онзи, който помнеше от детството си, подобен и на последния в трагичния живот на майка ѝ... Тя потръпна при неприятните спомени, но дори те не успяха да прогонят петролния барон от съзнанието ѝ. По някакъв начин го чувстваше много близък. Разбираше го. Също като него, и тя си бе сложила маска и избягваше емоционалните връзки. Колко жалко, че бяха от два враждуващи лагера!

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сабина грациозно възседна младата кобила, която Торн ѝ даде, въпреки че отдавна не бе яздила. Много време бе изминало, но тя не загуби тренинг. Една-две години, преди да почине, дядо ѝ я бе научил, а той самият бе доста добър ездач. Това бе най-щастливият период в живота ѝ. Много обичаше дядо си и дълго страда, когато го загуби.

Местността около ранчото омайваше с живописността си. На няколко километра от него се намираше Големия гъсталак — подобно на джунгла място, където растяха диви орхидеи. В началото на деветнайсети век там бе имало форт. Наоколо още се виждаха останки от укрепения френски търговски пункт. След това бяха създадени оризовите плантации и се бе започнал добив на дървен материал. А в началото на двайсети век бяха открили петрол в Спиндълтопското поле. Бомонт се бе превърнал в седалище на три мощни петролни компании. Четири с „Торн Ойл“. Името на Сабина идваше от река Сабине, която се вливаше в Ориндж, източно от Бомонт. Баща ѝ бе живял по бреговете ѝ като малък.

Докато яздеха през участък, в който някакви мъже побиваха сонди, Торн ѝ разказа всичко това с изненадващо търпение. Тя бе искрено заинтригувана. Ал се усмихваше. Никога не бе виждал Торн толкова отзивчив. Самият Ал изглеждаше различно, облечен като каубой, с изключение на новите оригинални джинси и хубавата сива шапка. Изглеждаше като градско момче до Торн с протърканите му доста износени дрехи.

— Истинско попадение — каза Ал на брат си.

— Радвам се, че мислиш така — провлачено отвърна Торн и бутна шапката си на една страна. — Тъкмо ще ни помогнеш с жигосването на младите животни.

— Не е смешно, Торн — бързо отвърна брат му.

— Знаех си, че така ще ми отговориш. Трябва по-често да идваш тук. Да седиш непрекъснато в кабинета, не е полезно за здравето. Нито

пък непрекъснатите купони, на които ходиш — добави той, отправяйки красноречив поглед към Сабина.

— Ал изобщо не ходи по купони — защити го тя, без да поглежда към Торн. — Той ги прави.

— Има ли разлика? — бавно попита той.

— Престанете — намеси се Ал. — И без това, когато със Сабина се оженим, няма да имам време.

Думите му разстроиха по-големия брат. Той направляваше коня и се взираше в Ал докато видимо не го разстрои.

— Сватбата е важна стъпка. А какво ще стане с кариерата ѝ? — остро попита той. — Дали ще се откаже от всичко, за да си седи с теб вкъщи?

— И какво, ако иска да работи? Какво лошо има в това една жена да бъде самостоятелна? — попита Ал.

— Нищо лошо няма — съгласи се брат му, — докато независимостта ѝ не започне да вреди на самочувствието ти. Приятно ли ти е, когато мъжете гледат похотливо краката ѝ, обути в онези мрежести чорапи, които носи?

— Не бих казал, че я гледат похотливо — измърмори Ал.

— А аз бих — грубо отвърна Торн. Кръстоса ръцете си над седлото и погледна към Сабина. — А ти, какво смяташ да му предложиш? Свободното си време? Доколкото знам, непрекъснато пътуваш.

Това бе въпрос, за който нямаше отговор. Музиката се бе превърнала в смисъл на живота ѝ. Да се откаже от нея, бе невъзможно. Но се предполагаше, че е сгодена... и трябваше да измисли нещо.

— Ами, сигурно е, че ще си седя вкъщи и ще отглеждам деца — каза тя с въздишка и поглеждайки нагоре, улови странното изражение в очите на петролния барон. Погледът му се плъзна по тялото ѝ и се спря на корема. Преди да срещне погледа ѝ, той се намръщи. Сабина силно се изчерви.

— Ще разглеждаме ли останалата част от ранчото? — бързо попита тя. — Започвам да огладнявам.

— Едно време — каза Ал с усмивка, — когато колежа крави...

— Говеждо на копитца — прекъсна го Сабина със зловна усмивка, насочена към Торн. — Ходещи пържолки...

— Само да докоснеш някоя от чистокръвните ми крави и ще ти счупя ръцете — отвърна Торн и също се усмихна.

— Разваляш удоволствието на другите — подхвърли тя. — Що за домакин си?

— По дяволите, та те са породисти животни! — засмя се Торн, макар и неохотно.

— Добре, добре — съгласи се тя. — Тогава ще ги изядем заедно със сертификатите им.

Неочаквано в сините му очи просветнаха искрици. Ал едва сдържа усмивката си. От години не бе виждал Торн такъв. През повечето време брат му бе мрачен. Рядко се усмихваше и то едва-едва. Сабина сякаш му бе направила магия.

Тя въздъхна и сви рамене.

— Е, ако припадна от глад, строполя се на земята и някоя змия ме ухапе, спомни си, че ти си бил виновен, когато умра.

Торн едва се сдържа да не избухне в смях. Обърна жребеца си и каза:

— За бога, да се връщаме тогава да те нахраня.

Пришпори коня си и препусна преди тях, за да отвори портата. Сабина го наблюдаваше безпомощно, сърцето ѝ лудо биеше и някакво силно чувство напираше в нея.

— Никога не се е смял така — каза Ал и си пое си въздух. — За първи път го прави.

— Просто е забравил какво е това — каза нежно Сабина, без да откъсва очи от гърба на високия мъж пред себе си. — Джес ми каза, че е ужасно самотен, но аз не ѝ повярвах. Сега разбирам, че е била права.

— Самотен е, защото сам го е избрал — напомни той загрижено. — Недей да се размекваш, Сабина. Не знаеш какво можеш да очакваш от него. Ще те принуди да свалиш гарда и ще те нападне. Виждал съм го толкова често.

— Ще внимавам — обеща тя. Нали бе просто игра. — Да не забравиш после да ме поканиш на сватбата.

Ал се засмя.

— Можеш да я провалиш, ако го искаш — пошегува се той.

Тя го погледна.

— Откъде намерих приятел като теб?

— Просто късмет — отговори Ал самодоволно.



Сабина се засмя и подкара коня си след Торн.

Не трябваше да се обличат официално за вечерята, както първоначално си мислеше Сабина. Все пак вместо джинси, тя си сложи сива пола и блуза на бели и сиви карета.

Торн беше сам във всекидневната, вперил мрачно и замислено очи в чашата си. Белият пуловер, който носеше над широките панталони, подчертаваше загорялото му лице и черна коса. Сякаш усещайки, че го наблюдава, той обърна глава и ледените му сини очи срещнаха нейните.

— Къде ти е атлазът, рок певице? — смъмри я той.

— Не искам сърцето ви да спре да бие, господин Торндорн Трети — каза тя с лека усмивка и се насочи към него.

Той я сграбчи здраво с дългата си ръка, докато се опитваше да мине покрай него.

— Казах ти, че не обичам да ме наричат така — процеди той заплашително. — Недей да ме дразниш! Опасно е.

Сабина усети опасността и съжали за язвителното си обръщение още докато го изричаше.

— Добре, господин Торндорн — меко отвърна тя. — Бихте ли ме пуснал да мина?

— Защо, заболя ли те? — строго попита той и пусна рязко ръката ѝ. — Какво ще пиеш?

— Не пия.

Той рязко се обърна към нея.

— Какво?

— Казах ти на партито на Ал. Не понасям алкохола.

— Да пийнеш малко в компания не означава, че си алкохоличка — погледна я намръщено Торн.

— Нямам намерение да споря — увери го тя. — Просто не харесвам вкуса на алкохола.

Той сви рамене.

— Настани се удобно, лаленце.

— Какво? — не повярва тя на ушите си.

— Лаленце — повтори той. Овлажненият му втрепен иначе поглед пробяга по лицето ѝ и се насочи надолу, към плътните червени

устни. — Може би някой ден ще ти кажа защо те нарекох така.

— Трябва да има много сериозна причина — примирено промърмори тя и седна.

— Аз не съм лош човек — каза той и се надвеси над нея. — Просто не обичам използвачите.

Сабина потърси сините му очи.

— Или по-скоро жените.

Лицето му доби студено изражение. Отпи голяма глътка от чашата си и спокойно я погледна.

За миг ѝ се стори, че стаята губи очертания в настаналата гробна тишина. Откри незнайни дълбини в тези ледено сини очи и сърцето ѝ тревожно заби. Дългите му загорели пръсти галеха чашата, която държеше, тя имаше чувството, че докосват нея. Имаше някаква спотаена страст в начина, по който я гледаше. Странен пламък се прокрадваше изпод гъстите му черни мигли. Трябваше да се бори да не я връхлетят спомените за онова, което бяха преживели в кухнята на Ал.

— Сабина истинското ти име ли е? — тихо попита той.

— Да — отвърна тя безпомощно, впримчена от погледа му, от който нямаше сили да се откъсне. Дъхът ѝ секна в гърлото.

— Знаеш ли кои са били сабинянките? — продължи той с мек като кадифе глас.

Беше чувала, но не можеше да му обясни в момента. Чувстваше се като хипнотизирана.

Той се наведе и обгърна с длан тила ѝ. Пръстите му бяха студени и тя подскочи.

— Няма да те нараня — успокои я той, схващайки погрешно реакция ѝ. Пръстите му се движеха по бясно пулсиращата вена на шията ѝ, а устата му бе толкова близо, че усещаше мириса на уиски, който би трябвало да я отблъсне, но тя не му обърна внимание. Погледът ѝ се спря на строгите му устни и тя си спомни с болезнена точност как се бяха приближили към нейните, за да ги целунат.

— Сабинянките — продължи той с дрезгав глас, — са били похищавани от римляните.

— Из... изнасилвани — поправи го тя и не можа да познае гласа си.

— Понякога мъжете и жените изпитват удоволствие да се любят диво — прошепна той. — Страстта по същество е буйно чувство. Така се чувствам и аз с теб, лаленце, когато те докосвам и усещам как започваш да трепериш. Както трепериш и сега. Копнееш за устните ми, нали?

Искаше ѝ се да отрече, да му се присмее, но не можеше да проговори. Устните ѝ бяха леко отворени и желаше да се слоят с неговите. Копнееше за тях!

— Аз също копнея за устните ти — дрезгаво прошепна той и ръката му се плъзна към ключицата ѝ, изгарящо чертаейки с пръстите си незначителни фигурки по нежната ѝ кожа. — Искам да те докосвам така до полуда. Кожата ми да прилепне до твоята, устата ми да играе по тялото ти...

— Недей — промълви тя и широко отворените ѝ очи потърсиха неговите. — Аз съм... аз съм момичето на Ал.

Носът му докосваше нейния, а устата му всеки момент щеше да се впие в нейната. Усещаше възбудата, желанието му.

— Защо тогава — прошепна той, — се молиш да те целуна?

— Върви по дяволите! — извика тя и силно го блъсна.

Той се изправи, усмихна се презрително, а погледът му просветна, когато срещна нейния.

— Учудвате ме, госпожице Кейн — каза той след минута, като въртеше в ръце чашата с уиски и внимателно разглеждаше почервенялото ѝ лице. — Прелестната ти невинност си проси да бъде отнета. Защо Ал не те е имал още? Страх ли те е от секса?

Тя едва си поемаше въздух. Защо се държеше така с нея?

— Имаш... мръсна уста — ненавиждаше удоволствието, което се четеше в погледа му.

— Ти си изключително съблазнителна рок певица — рече той и поднесе чашата към устните си. — Единственото, което искам, е да те прелъстя точно на мястото, на което седиш.

Тя скочи към него с явна злоба, когато друг глас наруши тишината.

— Къде сте? — извика Ал от салона и влезе, без да си дава сметка за тягостната обстановка в стаята.

Носеше обикновен джинсов костюм със светлосиня карирана риза. Отиваше на светлата му кожа, но въобще не можеше да се

сравнява с Торн.

— Вие двамата изобщо не си приличате — отбеляза спокойно Сабина, като поглеждаше ту единия, ту другия.

— Баща ни имаше черна коса и сини очи — обясни Ал. — А майка ни е зеленоока брюнетка. Предполагам, че сме взели най-доброто от тях.

Лицето на Торн помръкна.

— Да вървим — каза той и допи остатъка от питието си. Остави с трясък чашата на масата и тръгна пред тях.

— Господи — въздъхна Ал и последва брат си. — Никога не знам как ще реагира. Трябва доста да са се сдърпали с мама онази вечер.

— Те разбират ли се изобщо? — попита Сабина.

— Един-два пъти в годината намират общ език. — Той я поведе към трапезарията. — Хайде да ядем. Умирам от глад.

Нещата не се оправиха и на масата, където Торн продължи да я наблюдава. В очите му имаше нещо хищническо, а в чертите му — строгост, която я притесняваше.

— Как станяхте рок певица, госпожице Кейн? — попита той по време на десерта.

Сабина трепна при този неочакван въпрос.

— Ами — запъна се тя с вилицата над вкусната торта, която Хуан току-що им бе сервираше. — Всъщност стана случайно.

— Как? — вирна той нос.

— Казаха ми, че имам глас — започна тя. — Участвах в състезание за аматьори, в което наградата беше ангажимент за една вечер в клуб в центъра, и аз спечелих. — Поклати глава и се усмихна на спомена. — Не бях на себе си от щастие. Дотогава обикалях по баровете с надеждата някой да ме ангажира, защото не умеех да правя нищо друго, освен да пея. Пях една вечер в този клуб, управителят ме хареса и ми предложи работа. Оттогава винаги имам ангажименти. А после се срещнах с „Брикс“ и „Сенд Бенд“.

— Джеси ми разказа за това — добави Ал. — Не е било среща, а по-скоро фронтално сблъскване.

— Рики Търнър и момчетата бяха наети да свирят за мен през първата вечер в едно доста долнопробно заведение на Бърбън Стрийт — каза тя и очите ѝ просветнаха. — Не знам защо, но си бяха

помислили, че съм стриптийзърка, а не певица, и барабанистът направи по мой адрес коментар, който ме извади от равновесие. — Тя сви рамене и си пое дълбоко въздух. — С две думи, нокаутирах го върху инструмента му пет минути преди изпълнението.

— Но все пак сте се сработили. — Торн присви устни.

— Онази вечер нямахме избор. — Тя поклати глава. — Рики сам бе недоволен от себе си, а и барабанистът не бе от най-опитните. Но изпълнихме няколко парчета и публиката явно ни хареса. Управителят ни предложи да свирим още няколко вечери. Нещата се развиваха добре, затова с Рики и момчетата решихме да работим заедно. — Тя се засмя. — Барабанистът и до ден-днешен ми има зъб, но пък сега получаваме повече предложения, отколкото можем да приемем.

Тя не му каза, че се бе готвила да стане оперна певица или че някога ѝ се бе налагало да гладува, за да може да си плати уроците. Или че вратите на „Метрополитън“ бяха затворени за нея поради липсата на финансови средства. Или че спечели аматьорското състезание с оперна ария. Предложението от нощния клуб бе за доста пари, а тя се нуждаеше прекалено много от тях, за да откаже. Сети се за чека за двайсет хиляди долара, който Торн небрежно подписа, и за малко да се разплаче. За него това не бяха кой знае какви пари, но те можеха да спасят живота на майка ѝ.

— Хей, тук ли си? — попита Ал.

— Извинявай — отвърна тя и се усмихна насила, приключвайки с десерта.

Торн все така я наблюдаваше от мястото си, начело на масата, но тя не смееше да го погледне. Ала желанието да се полюбува на красивите му черти бе непреодолимо. Спомни си мига, в който я целуна. Порази я неконтролируемата реакция на тялото ѝ. Играеше си със сетивата ѝ по невероятен начин. Но той бе врагът и трябваше да помни това.

— Майка ни също е свързана със сцената — подхвана Ал, като пренебрегна погледа на Торн. — Изпълнява второстепенни роли. Сега участва в някаква пиеса в Лондон.

Торн остави с трясък чашата си на масата. Явно му бе навик.

— Ал, бих искал да обсъдим новия петролен участък, който ще разкриваме.

— Нима искаш мнението ми? Не може да бъде — измърмори Ал, повдигайки вежда. — Досега то никога не те интересувало. Винаги си правил това, което на теб ти харесва.

— Догодина ставаш пълнолетен — напомни му Торн. — Време е да започнеш да участваш във взимането на решения.

— Боже мой, ще припадна — вметна Ал саркастично. Присви очи и внимателно погледна по-големия си брат. — Сериозно ли говориш?

— Аз винаги говоря сериозно — каза Торн и погледна Сабина. — Във всяко отношение.

Напомняше й явно, че я бе предупредил да остави Ал. Тя отмести чашата си, отвърна презрително на погледа му и се усмихна предизвикателно.

— Хайде да тръгваме — каза Торн и се изправи. — Ще ни извините ли, госпожице Кейн? Сигурен съм, че ще намерите с какво да се забавлявате.

Сабина изгледа широкия му гръб, докато отвеждаше Ал към кабинета, силно затръшвайки вратата след себе си.

Старият Хуан, който поддържаше къщата на Торн, дойде да почисти масата и тя предложи да му помогне. Той се усмихна и поклати глава.

— Не, сеньорита, но все пак благодаря — мило каза той на испански. — Тази работа не е за фини ръце като вашите. Ще сервирам кафе и бренди във всекидневната, ако искате, изчакайте там.

— Благодаря — каза тя и се усмихна на мургавия нисък мъж. Очакваше, че Торн е наел някоя възрастна жена да чисти и готви, но явно той не искаше около него да има жени. Имаше си съображения по всяка вероятност.

Тя тръгна към всекидневната и се спря на прага, за да огледа обстановката. Подобно на малкия кабинет и тя отразяваше личността на своя собственик. Преобладаваха кафявите и светлокафяви тонове, а коженият диван, огромните кресла и облегалките на разпръснатите из стаята столовете бяха в пясъчножълто. Пред покритата с орнаменти камина бе проснат огромен ориенталски килим. Върху полицата над камината стоеше снимка на харфордски бик. На старинна масичка се виждаше великолепна шахматна дъска с ръчно изработени фигури.

Завесите, в съответствие с цветовата гама, бяха тъмни и придаваха на стаята подчертано мъжка атмосфера.

Зад масичката с шаха имаше пиано „Болдуин“, което я привлече като магнит. Тя седна на столчето с изправен гръб, вдигна капака и пред нея се откриха черните и бели клавиши. В приюта имаше пиано и една от възпитателките, която виждаше с какво възхищение го гледа Сабина, започна старателно да я учи да свири. Пръстите ѝ докоснаха клавишите и трепнаха от учудване при прекрасния звук.

Бавно и нежно тя засвири втория концерт за пиано на Рахманинов, страстна музика, която отговаряше на собствените ѝ объркани чувства. Затвори очи и остави пръстите си да се движат по хладните клавиши, зареяна в музиката.

Не бе сигурна кога точно усети, че я наблюдават. Спря по средата на такта и се обърна нервно към вратата, където Торн стоеше напълно неподвижен и безмълвен, а Ал надничаше зад рамото му.

— Не спирай — тихо каза Торн, влезе в стаята, отпусна се на дивана с цигара в ръка и кимна на Ал да седне на стола. — Моля те, продължи — добави нежно той.

Трябваше ѝ минута, за да си спомни на кое място е спряла. Пронизващият поглед на Торн я смущаваше, но, както обикновено, музиката я увлече, точно както и когато пееше. Завърши пиесата възторжено, затвори капака и се изправи.

— Свириш брилянтно — каза Торн, сякаш се насилваше да изрече тези думи. — Къде си се научила?

— Една приятелка ме научи — отвърна тя, без да споменава коя бе тя и къде бе станало това. — Не беше професионалистка, но много добре разчиташе нотите. Показа ми как да го правя.

— Свършила е чудесна работа — не спести той възхищението си. — Би могла да станеш концертираща пианистка.

— Не, благодаря — нервно се засмя тя. — Прекалено е уморително. Когато пея, поне не се притеснявам какво ще сътворят ръцете ми. Ако свиря пред публика, непрекъснато ще правя грешки. — Седна на стола до Ал и попита: — Ти можеш ли да свириш?

— Не. Торн може.

Сабина погледна учудено по-големия брат.

— Изненадана ли си? — саркастично се усмихна Торн и дръпна от цигарата. — Обичам музиката, но не и шумотевницата, която цари в

твоя свят.

Отново я предизвикваше. Не му бе приятно, че може да свири на пиано. Смущаваше се от факта, че тя не отговаряше на образа, който ѝ бе отредил. Сега щеше да се измъкне някак си, виждаше го в очите му.

— Шумотевица или не, въпрос на вкус — каза тя. — Аз пък обичам бързия ритъм.

Той повдигна вежда и развеселено се усмихна със строгите си, изваяни устни. Сабина се изправи. Може би си струваше да се вживее в образа, който играеше.

— С какво се развличате тук? — попита тя Ал.

— Гледаме филми — зарадва се той. — Торн, ще се присъединиш ли към нас?

Брат му поклати глава.

— Трябва да прегледам някои документи.

Ал изведе Сабина от стаята, минаха през хола и влязоха в една по-малка стая.

— Имаме всички най-нови филми. Кой искаш да гледаме? — попита Ал и посочи към колекцията от касети, подредена под огромния видео екран.

— Ако пък искаш да знаеш, ще ми се да седна на верандата и да послушам щурците — довери му тя. — Но това би подразнило брат ти. Нали иска да спазвам правилата.

Ал разроши косата ѝ.

— Не му се връзвай. Много е лукав.

— Също като мен — каза тя. — Защо съм му толкова неприятна?

— Вероятно, защото му напомняш за майка ни — бавно произнесе той. — По характер много си приличате. Но не и по външност. А има и нещо друго... Той наистина не знае как да се справя с чувствата си и затова се преструва, че няма такива. Влязла си му под кожата. Никога не съм го виждал такъв.

— Може би трябва да си тръгна — предположи тя с надежда.

— Не още — каза Ал с пламъче в очите. — Тъкмо става интересно.

— Нали няма да ме оставиш сама с него?

Ал се намръщи.

— Страх ли те е от него?

— Да — призна си Сабина.



— Така е винаги в началото.

— Предполагам — каза тя с въздишка. — Май наистина съм му се вързала, Ал.

— Заплашвал ли те е? — внезапно попита той.

Не искаше да го тревожи и затова се засмя на въпроса му.

— В известен смисъл. Но това не ме притеснява.

— А мен ме притеснява — замислено продума Ал. — Има някакъв глад в очите му, когато те гледа. Никога не съм виждал точно такъв израз на лицето му. Лукавството му граничи с коварство. Не го допуская твърде близо до себе си.

— Не се притеснявай за мен — увери го Сабина. — Обичам предизвикателствата, а той не е за подценяване, нали знаеш.

— Ти си непоправима.

— Да не кажем глупава — пошегува се тя. — Стига за това. Спомена, че ще се срещнеш с Джес. Как ще го направиш? — попита тя с тъжна усмивка. — Той е много наблюдателен. Ако я поканиш тук...

— Да, знам — рече Ал и си погледна часовника. — Но ако си мисли, че гледаме заедно филм, няма да дойде, нали? — засмя се той.

— Гениално! — възкликна Сабина. — Но няма ли да чуе колата?

— Не, защото няма да я използвам. Джесика ще ме чака на половин километър надолу по пътя. Когато филмът свърши — добави той, пъхайки видеокасетата, — качи се направо горе. Не мисля, че в близките часове Торн ще излезе от кабинета си.

— Ами ако излезе? Или те потърсят по телефона?

— Кажу ми, че съм в банята и че ще ми предадеш съобщението, когато изляза — каза той и посочи банята в дъното.

— Всичко си обмислил, а? — закачливо го изгледа тя.

— Така трябва, когато си имаш работа с Торн. Сабина, никога няма да мога да ти се отплатя за това, което правиш — признателно каза той.

Тя се изправи на пръсти и леко докосна бузата му с устни, но точно в този момент вратата се отвори и Торн застана на прага. Носеше спортно яке, бял пуловер и широки панталони. Изглеждаше ядосан.

— Трябва да отида до офиса за около час — нервно предупреди той брат си.

— Ще приемам съобщенията, докато те няма — обеща Ал, като се помъчи да не издаде облекчението си.

Торн изгледа последователно Ал и Сабина и шумно затвори вратата.

— Той ненавижда това — подсмихна се Ал злорадо. — Не понася мисълта, че няма да се ожения за наследницата на петролна рафинерия. Е, аз изчезвам. Дръж фронта!

— Прибери се преди него. Моля те — каза отчаяно тя.

— Просто си легни, заключи вратата и викай през нея, ако те пита къде съм — каза той. — Кажу ми, че съм отишъл за кафе или че съм забравил нещо вкъщи и съм се върнал да го взема.

— Добре. Забавлявайте се.

Той повдигна вежда.

— Не се бой.

Излетя от стаята, а тя седна и се загледа вяло в това, което ставаше на екрана. По средата на филма Сабина изключи видеото и реши, че има нужда от малко чист въздух. Взе едно яке от всекидневната и излезе на верандата.

Ранчото бе притихнало в тъмната, спокойна нощ. Тя седна в един от големите люлеещи се столове. Плетената седалка проскърцваше приятно, докато се люлееше отпуснато. Почти заспиваше, потънала в звуците на нощта, далечния лай на кучетата и песента на щурците. Небето бе обсипано със звезди. Идеалната нощ за влюбените. Радваше се за Джесика, че Ал най-накрая бе признал чувствата си. Надяваше се да успеят да държат Торн в неведение. Разбира се, когато Ал и Джесика се оженият, щеше да бъде прекалено късно. Торн ще трябва да я приеме.

Значи това бе светът на петролния барон. Класическа музика, тихи нощи и природа. Всъщност той не бе се оказал циникът, когото бе срещнала първия път. Зачуди се дали някога се е оставял на чувствата си, дали някога е бил влюбен. Опасни въпроси бяха. Остави мисълта си да блуждае, приспана от звуците на провинциалния живот.

Тихото бръмчене на кола я извади от унеса. Тя се взря в тъмнината, опитвайки се да разбере кой е дошъл. Ал трябваше да се върне всеки момент. Ами ако не беше Ал?

Сабина се изправи точно когато Торн изникна от тъмнината. Качваше се през стъпало. Когато я забеляза, спря на място и присви

очи, за да я види по-добре на слабата светлина от прозорците.

— Какво правиш тук сама? — грубо попита той. — Къде е Ал?

— Наложил се да отиде до града, за да изключи нещо в апартамента си.

— Какво да изключи?

— Не каза — отвърна тя, опитвайки да запази спокойствие.

— Оставил те е тук сама, така ли, пойна птичке? Колко нетактично. Защо не те е взел със себе си?

Тя се хвана за перилата на верандата, сякаш това щеше да ѝ помогне да преодолее паниката.

— Не исках да развалям репутацията му — каза тя със свенлива усмивка.

— За Бога, та вие сте сгодени! — възкликна той и се приближи към нея. — Нали?

— Ти беше този, който получи сърцебиене при мисълта, че с Ал ще споделяме една стая — напомни му тя.

— В това отношение съм доста старомоден — отвърна той и очите му проблеснаха.

— Странно за един женкар — предизвикателно подметна тя.

Торн я гледаше безмълвно, без да се движи и тя осъзна със закъснение, че бяха сами и че той бе врагът.

— Семейството е нещо различно — каза той след кратко мълчание. — Има друго значение.

— Което обяснява защо не искаш да принадлежа към него.

— Няма смисъл да говорим за това, скъпа. За нищо на света няма да позволя Ал да бъде впримчен в брак с една прочута...

— Не ме наричай с непочтителни имена! — заплаши го тя. — Ударих те веднъж и пак ще го направя. Ти наистина нищо не знаеш за мен — добави тя.

Сините му очи се присвиха.

— Какво намиращ в Ал? — попита Торн без заобикалки.

Тя сви рамене и сведе поглед. Все още носеше взетото назаем голямо яке, а хладният вятър развяваше косата ѝ.

— Той е нежен — каза тя най-накрая.

Преди да разбере какво става, Торн се озова до нея. Слабата светлина откъм къщата придаваше странен блясък на очите му.

— Плаша те, нали? — тихо попита той.

— Да. — Тя никога не бе лъгала, освен за годежа ѝ с Ал, но тази лъжа бе с благородна цел.

— Защо? — настоятелно попита той.

Тя се усмихна леко. Странно, колко сигурна се чувстваше с него, независимо че кръвта ѝ кипеше, сърцето ѝ се разтуптяваше лудо, а краката ѝ омекваха. Когато бе наблизко, тя се страхуваше от всичко и от нищо.

— Не знам — отвърна тя. — Надявам се да не се окажеш превъплътен убиец?

Лека усмивка смекчи строгата му уста.

— Не ми харесва, когато се държиш така — отбеляза той. — Не съм свикнал с жени като теб.

— Или не си свикнал с хората изобщо? — внимателно подхвърли тя. — Имам предвид, че работиш с хора, ръководиш заседания на борда и винаги изпълняваш обществени задължения, но мисля, че си много самотен.

— Имам същото впечатление за теб — предпазливо каза той. Облегна се на парапета и внимателно я погледна. — Жалко, че се завърна с етикет, на който е написано името на Ал. Можехме да се позабавляваме срещу парите, от които толкова много се нуждаеш.

— Защо излизаш с жени, на които трябва да плащаш? — не му спести тя въпроса.

Този мъж бе доста различен от стереотипа, който си бе изградила за богатите мъже. Беше строг и студен, но никога не би вдигнал ръка срещу жена. Инстинктивно го чувстваше. Потърси с поглед очите ѝ.

— По този начин те не стават близки с мен — тихо каза той.

Гледаше го как пали цигара и се загърна по-плътно в якето.

— Не знам на кого е — каза тя, — но не ми се качваше догоре да взема моето...

— Мое е — отвърна той. — Няма проблем.

Почувства се странно, че го носи и трепна при мисълта как би прилягало на мускулестото му тяло.

— На колко години си, лаленце? — попита той.

— На двайсет и две — отвърна тя. — Прекалено съм голяма, за да ти бъда дъщеря.

— Така е — съгласи се той и лениво се усмихна. — Първият ми път бе на четиринайсет.

— Със сигурност с по-голямо момиче — свенливо прошепна тя.

— Беше на осемнайсет — каза той и в очите му се появи пламъче, когато срещна погледа ѝ. — Най-харесваното момиче в училище. Никога няма да забравя как ми се скара баща ми, когато разбра — спомни си той. — Баща ми имаше доста строги възгледи по отношение на морала и факта, че бях момче, нямаше никакво значение за него.

— Не е искал синът му да придобие репутация на леснодостъпен — пошегува се тя.

Усмивката ѝ се стопи, когато го погледна с желанието да попита за отношенията между родителите му.

— Да, майка ми го обичаше — тихо каза той, прочитайки въпроса в погледа ѝ. — Но той бе суров мъж, Сабина. Не му беше лесно да обича. Смяташе, че е проява на слабост. Отчасти разбирам как се е чувствала майка ми. Тя беше като пеперуда, която пърха в центъра на обществото. А той беше като мен, предпочиташе ранчото пред града. Бяха напълно несъвместими като характери, но това не оправдава постъпките ѝ. Сега щеше да бъде жив, ако му беше вярна.

Сабина си спомни за майка си, за болката, която ѝ причиняваше появата на всеки нов мъж, за ужасната нощ, когато всичко свърши...

— А твоята майка каква беше? — попита той.

— Като твоята — отвърна тя шепнешком. Погледна встрани и се загърна с якето. — С никого не съм говорила за нея.

Той си запали цигара.

— Тя ли е причината все още да си девствена?

Кимна в знак на съгласие.

— Не искам животът ми да бъде като нейния.

— Толкова ли си страстна с Ал, колкото беше с мен онази вечер в кухнята?

Въпросът я стресна. Тя се обърна, объркана какво да му отговори. Господи, та Ал никога дори не я бе целувал. Все още се опитваше да изнамери някакъв отговор, когато Торн внезапно хвърли цигарата през перилата на верандата и се приближи.

— Не — каза тя и отстъпи назад. — Не, Торн, недей!

— От твоята уста името ми звучи като блаженство — прошепна той като дишаше разгорещено. Протегна дългите си ръце, които ѝ причиняваха болка, и рязко я притегли към снажното си, топло тяло,

притискайки я към себе си, въпреки усилията ѝ да се отдръпне. — Не, скъпа — прошепна той с мек като кадифе глас, като не ѝ позволи да проговори. — Не прави това.

С ръце на гърдите му, тя го погледна с обезумял поглед и разпиляна върху лицето коса.

— Не е честно спрямо Ал — промълви тя.

— Мислиш, че не си давам сметка ли? — остро реагира той. Очите му блестяха, а лицето му бе като от стомана. Дишаше тежко и учестено. — Искам те — изрече с дрезгав глас. Погледна към гърдите ѝ под якото, които се издигаха и спускаха от вълнение. — Носиш ли нещо под ризата? — попита тихо.

— Не — задъхано прошепна тя. — Не нося.

Усети как коленете ѝ омекват. Очите ѝ потърсиха неговите и се почувства загубена. Удавена. С цялото си същество чувстваше топлината и силата му. Неволно се притисна към него, а устните ѝ, копнеещи за неговите, леко се разтвориха.

— Мога да те докосвам — нежно промълви той. Устните му целуваха откритото влажно чело, а ръцете му обгръщаха талията ѝ.

Тя потрепна, когато пръстите му помилваха кожата ѝ.

— Той правил ли го е? — рязко попита Торн. — Ал докосвал ли те е?

Тя преглътна.

— Той... Аз също съм много старомодна. Никога не съм...

Устата му достигна затворените ѝ очи. Прокара език по веждите ѝ.

— Значи си недокосвана — прошепна той с плътен глас. — Нежна, целуната от луната. Толкова силно те искам, лаленце! През по-голямата част от живота си съм плащал на жените по един или друг начин. Но за нито една не съм бил първият.

Той се задъхваше, а устата му, досами нейната, бе строга, топла и миришеца на тютюн. Обгърна гърдния ѝ кош и потрепери, когато с върха на пръстите си докосна външната страна на стегнатите ѝ гърди.

— Тази жажда е само началото. Ще ти бъде още по-трудно. — Дъхът му парна устните ѝ. — Никога не съм давал и пет пари за жената, с която съм, но сега искам да ти доставя удоволствие. Доставя ми удоволствие да те гледам. Искам да чуя първите стонове на наслада, когато те докосвам, където никой мъж не те е докосвал досега.

— Торн... — Не можа да продължи.

Цялата трепереше. Ръцете ѝ бяха мушнати в меката му бяла риза и я мачкаха над мускулестите гърди. Очите ѝ се изгубиха в неговите. Беше толкова безпомощна, колкото не бе била никога през живота си. Зависеше изцяло от неговата милост.

Той наведе глава, притворената му уста докосна и потърка нежно нейната, сякаш искаше да я изучи, от което устните ѝ нетърпеливо се отвориха и се сляха с неговите.

Действаше толкова бавно, толкова уверено, че дори не си помисли да се отдръпне. Топлата му, знаеща как да доставя удоволствие уста притискаше устните ѝ, езикът му се движеше в устата ѝ, наслаждавайки се на вкуса ѝ с ритъм, който се ускоряваше, и ускоряваше, докато пръстите му закачливо се промъкваха под мишниците ѝ. Усещането на мириса му, начинът, по който се чувстваше и по който я докосваше, я измъчи дотолкова, че накрая дъхът ѝ секна и дълбоко от гърлото ѝ се изтръгна стон.

Той усети как тялото ѝ се извива като дъга и се притиска към бедрата му, повдигна глава и погледна устата, която нежно бе целувал, а сетне опустошил. Очите ѝ гледаха обезумели и уплашени, гланцирани от страстта.

— Ако го направя, ще извикаш ли? — прошепна той и потърси пламналото ѝ лице.

— Моля те — отвърна тя, изпитвайки болка и копнеж по ръцете му.

— Толкова ли е болезнено? — Той дишаше тежко, пленен от изражението на очите ѝ. — Добре, скъпа, ще ти дам това, което искаш.

— Такъв... копнеж — съкрушено прошепна тя. — Никога... никога преди...

— Знаем — тихо отвърна той. Устата му докосна миглите ѝ и те се притвориха. — Шшт! Бъди спокойна, ще бъда много нежен с теб...

Устата му бе толкова близо до нейната, че заплашваше отново да се слее с нея, а ръцете му пробягаха под блузата ѝ. Той я хвана и бавно я съблече.

Тялото ѝ се извиваше в стремежа си да задържи ръцете му, но трепереше като лист.

— Прелестна си — прошепна той, развълнуван от страстта, с която отвърщаше на ласките му. — О, Боже, колко си прелестна! Ето,

малката...

Той протегна ръце към нея и тя извика. Звукът го смая и потресе. Тя отметна глава, опирайки се с ръце в него. Тялото ѝ се изви към неговото с блаженството на страстта, когато вълните на наслада избухнаха във всяка нейна клетка. Ръцете му бяха топли, силни и твърди, и когато телата им се сляха, тя почти изгуби съзнание.

— Торн! — извика само тя. — Торн, сякаш огън ме изгаря, изгаря ме... — прошепна тя.

— Господи — застина той в благоговение. Беше като листенце от роза в ръцете му, толкова нежна, толкова деликатна, с гладка и топла кожа. Усещаше с дланите си втвърдените зърна на гърдите ѝ. Първият ѝ път... Той доближи устата си до нейната и почувства как устните ѝ потръпнаха, докато я целуваше, целуваше, целуваше... Беше стигнал толкова далеч, че близкото бръмчене на кола едва проникна в съзнанието му. Тя ухаеше на гардения, а тялото му отчаяно се нуждаеше от нейното.

Торн повдигна глава. Очите ѝ бяха отворени, замъглени от страстта, жадни за него. Устата ѝ... Трябваше да я целуне. Само още веднъж да опита вкуса на устните ѝ, сладки като мед.

— Това е Ал — проговори той нерешително. Пое си въздух дълбоко. Не му се искаше да я оставя точно сега, защото изглеждаше толкова слаба, сякаш ще се прекърши. — Ти си истинско чудо — прошепна. — Чудо! И си негова, по дяволите! Проклетата да си, Сабина!

Когато колата съвсем наближи, Торн я хвана за ръцете, отблъсна я и влезе в къщата, без да каже и дума.

Тя не би могла да погледне Ал, не и в това състояние. Втурна се вътре, мина през хола и влезе в стаята с видеото. Бързо включи касетата и седна на стола. Когато Ал влезе, тя тъкмо бе започнала да се успокоява и бе успяла да пооправи косата си. Не искаше да ѝ задава въпроси. Точно сега нямаше сили да му отговаря. Чувстваше се съсипана.

— Как мина? — попита Ал, надничайки през вратата.

— Върна се неочаквано. Не можах да измисля нещо друго и му казах, че си забравил да изключиш нещо в апартамента си.

— Добро момиче! Така няма да заподозре нищо. Добре си съобразила. — Той се усмихна. — Някакви проблеми?

Тя поклати глава и избягна погледа му.



— Разбира се, че не. Е, лека нощ. Сутринта ще се видим.

— Утре ще яздим. Или поне така ще изглежда пред брат ми — ликуващо произнесе той. — Трябва да се измъкна още веднъж, за да получа разрешителното.

— Ще бъда с разбити нерви — каза тя и изчезна, без да обясни какво има предвид.

Затвори вратата на спалнята и се хвърли на леглото. Как успя Торн да я завладее толкова лесно? Ако Ал не бе се върнал... Лицето ѝ поаленя при мисълта докъде биха могли да стигнат. Тя го искаше и очевидно бе, че и той я иска също толкова силно. Тялото ѝ все още пулсираше от насладата, която ръцете му ѝ бяха доставили. Устата ѝ пареше от целувките му. Почувства болка, която не може да прогони. Очите ѝ се изпълниха със сълзи. О, Джесика, помисли си тя. Само ако знаеше през какво минавам заради теб!

Тя загаси светлината и се отпусна с надеждата, че дните ще минат бързо. Беше безпомощна пред Торн и се съмняваше дали ще му устои. Силите ѝ намаляваха. Можеше да я постави в безизходна ситуация. И тогава какво? Какво щеше да стане, ако той отиде твърде далеч и я прельстеше? Беше обещал, че няма да го направи, но бе загубил контрол. Беше го почувства. Той я искаше толкова силно, колкото и тя него, и неизбежното щеше да се случи. Това би я унищожило. Би провалило бъдещето ѝ. Защото никога не би имала друг мъж след Торн. Никога!

## ПЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Сабина си намъкна обикновени сиви панталони, пуловер с широко V-образно деколте и ботуши, и слезе долу с надеждата, че ще намери Ал да закусва в трапезарията. Но там завари само Торн.

Той седеше начело на масата, играеше си с една салфетка и бе очевидно, че очаква нещо или някого. Беше облечен в джинсови работни дрехи, изглеждаше груб, точно като някой каубой. Ризата му бе наполовина разкопчана и можеше да види загорялата му от слънцето кожа и част от косъмчетата по гърдите му. Спомни си собствения си глас, който го умоляваше да я докосва. Лицето ѝ пламна, сърцето ѝ се разтуптя и тя се разтрепери. Искаше ѝ се да избяга.

Той рязко вдигна поглед и я улови как го наблюдава.

— Седни, пойна птичке. Хуан тъкмо носи закуската.

Нямаше как да се измъкне. Дръпна стола до неговия, отпусна се на него и обърна чашата в чинийката нагоре, когато Торн се пресегна, за да ѝ налее кафе от каната.

— Сметана или захар? — попита той.

— Пия го чисто — отвърна тя. — Кофеинът ме поддържа по време на турнетата. Никога не съм си позволявала лукса да го пия със сметана или захар.

Очите му обходиха раменете ѝ.

— Така ли се поддържаш слаба?

— Не прекалявам с храната — отвърна тя. Погледът ѝ бе фокусиран върху чашата за кафе, когато той неочаквано се протегна и повдигна брадичката ѝ въпросително.

— Не е честно спрямо Ал, нали? — тихо каза той.

— Кое? — заекна тя.

— Да носиш това — каза той и посочи годежния пръстен, който блестеше на слънцето. — Не и когато желаш друг мъж така, както желаше мен снощи.

— Аз не... — опита се да се защити тя.

— Недей! — Докосна устата ѝ с показалец, очите му бяха строги и присвити. — Недей да лъжеш. Щях да те обладая, ако Ал се бе прибрал половин час по-късно.

— Остави ме на мира, Торн — сподавено изрече тя.

— Добре — обеща той. Облегна се на стола и си запали цигара. — Но не мога. Не пожела да послушаш съвета ми. Така че ще трябва да понесеш последствията.

— И какви са те? — изгледа го в упор тя. — Една нощ в леглото ти?

— Бих се радвал — искрено отвърна той, погледна я с копнеж и тя се изчерви от смущение. — Много време мина откакто съм пожелавал жена така, както желая теб.

— Не мисля, че ще стане — каза тя с нотка на гордост.

— Да. Това усложнява нещата. — Той си сипа кафе. — Откъде си, Сабина?

— От Ню Орлиънс. Защо?

— Как се запозна с Ал?

— Джесика ни запозна.

Той я погледна строго.

— Приятно момиче е Джесика. Знаеш ли, че тя е влюбена в брат ми?

Страните ѝ изгаряха и тя за малко не преобърна чашата в ръцете си.

— Виждам, че знаеш — продължи той, наведе се и изтръска цигарата в пепелника. — Не те ли притеснява, че я нараняваш?

— Какво си се загрижил за чувствата на Джесика? Не знаех, че секретарките имат някакво значение за теб.

— Това не ми хареса — каза той студено, а ледените му, светлосини очи светнаха. — Аз не съм сноб, пойна птичке.

— О, но си господин Торндорн — уверено каза тя — и страдаш от дълбоки предразсъдъци.

— Само спрямо определен тип жени, лишени от възпитание и талант — отвърна той.

— Възпитание — присмя му се тя и очите ѝ палаво блеснаха. — Може би трябва да ги подложиш на същия режим на хранене като кравите си. Държиш портрет на породист бик над камината във

всекидневната, но никъде не видях фотографии на хора, които обичаш. За теб хората имат ли изобщо някакво значение, петролни бароне?

Той стисна зъби и загаси цигарата си.

— Ти никога не би имала особено значение за мен — каза той с мек като коприна глас. — Физически, може би ме вълнуваш, но не и по някакъв друг начин.

— Слава богу — отвърна ехидно тя.

Торн се вбеси, но в този момент Ал се присъедини към тях.

— Добро утро — поздрави той с широка усмивка. — Готова ли е закуската?

— Хуан! — извика Торн с плътен, пронизителен глас.

— Си, сеньор, нося! — чу се бърз отговор откъм кухнята.

— Когато Торн извика всички подскачат — сухо измърмори Сабина, гледайки красноречиво по посока на Торн.

— Можеш да се научиш как, преди да е станало късно — предупреди я той.

— Вие двамата, да не би да спорите за нещо? — попита Ал. — Бъдещите роднини трябва да се разбират.

Ако Торн можеше да убива с очи, Ал щеше да падне мъртъв, пронизан от гневния му поглед.

— Не се ослушвай за сватбени камбани прекалено рано, братко — предупреди той Ал. — Имаш време. Твърде млад си.

— Кой те кара да чакаш? — попита Ал. — Помниш ли още онази пищна блондинка, за която искаше да се ожениш, но татко заплаши, че ще те лиши от наследство, ако го направиш. Ти избяга с нея, но той ви последва и ѝ направи предложение в твоє присъствие. Каза ѝ, че няма да наследиш нищо, ако се ожениш за нея, но че той самия има много пари и тя забрави всякаква лоялност. Затова ли толкова много се притесняваш, че ще направя същата грешка?

— Върви по дяволите — меко каза Торн. Стана от масата и излезе, без да хвърля поглед назад.

— Колко ужасно — промълви Сабина.

Заболя я сърцето, когато си помисли за болката, която Торн е трябвало да понесе на толкова млада възраст.

— Да, беше отвратително, но той позволи на случилото се да го изолира от живота — тихо каза Ал. — Оттогава не е нормален човек и

всичко това заради една жена, която предаде доверието му. Трябва да престане да живее с миналото.

— Ще го преодолее — каза тя.

Той се подсмихна.

— Ще бъде късно — предказа той. — Наистина ще бъде късно. Нека хапнем и да потегляме.

Яздиха, докато ранчото изчезна от погледа им. Не видяха Торн след излизането му и тя се почувства тъжна, че си бе тръгнал, без да закуси. Сигурно умираше от глад. Когато стигнаха до разклонението на пътя, Ал ѝ махна с ръка и продължи да язди напред. Бяха се уговорили, ако Торн дойде, тя да му каже, че брат му е решил да потренира дорестия си кон и не е искал да я принуждава да язди бързо, тъй като е загубила форма. Потърка ръце и съжали, че не си бе взела яке. Щеше да бъде хладно, докато слънцето не се издигнеше по-високо.

Спря коня си при реката, която минаваше през стопанството, и спокойно седна в сечището, като наблюдаваше ленивото течение на реката. Започна да разглежда оставените по земята следи и се усмихна. Следи от елени. Сигурно са идвали на водопой при реката. Дядо ѝ я бе научил как да проследява елени и тя не бе забравила съветите му. Почувства се като опитен следотърсач.

— Загубила ли си се, градско момиче? — чу тя бавен, язвителен глас зад себе си.

Сабина се огледа. Не бе изненадана, когато видя Торн да се навежда над седлото си и да я наблюдава.

— Не. Преследвам елени — осведоми го тя.

Той скочи от седлото, наперено повдигна широката периферия на шапката си и клекна до нея. Напуканите му кожени каубойски панталони се разпериха като криле на прилеп, а кожата на ботушите му изскърца при движението.

— Следи! — възкликна той.

— Ами да — потвърди тя. — Тези са от елен, копитата се виждат ясно. Другите са от кошута, по-закръглени са.

— Кой те е научил на това?

— Дядо ми. Имаше навика да ме взима със себе си при търсене на следи всяка есен преди откриването на ловния сезон — сподели тя. — Беше преди да почине. — Очите ѝ се изпълниха с мъка при

спомена. — По онова време той бе най-важното нещо в живота ми. Много го уважавах.

— На какво друго те научи?

— О, на дребни неща. Как да познавам, че ще завали, как да садя разни растения. Той беше фермер.

Торн бавно се изправи и я погледна смутено.

— Не ми даваш покой.

— Защо? — попита тя и грациозно се изправи. — Защото знам как да проследявам елени?

— Защото никога досега не съм виждал жена като теб — каза той, повдигна брадичка и внимателно я огледа. — Защото те искам. Почти те мразя, че ме правиш зависим, при това физически.

Това бе смайващо признание, но той наистина изглеждаше измъчен. Не бе успял да се въздържи. Тя не го очакваше. Беше суров мъж, може би като тези, които преди стотина години бяха опитомили земята, на която седяха в момента, бяха се борили срещу всеки неприятел и бяха превърнали пустошта в зелени, плодородни полета.

— Отново ме гледаш втренчено — остро каза той.

— Вие сте доста внушителен мъж, господин Торндорн — каза тя, дотолкова омагьосана, че не можеше искрено да изрази мнението си. — Никога не съм срещала друг като вас. Мъжете в моя живот са повърхностни хора. Вие сте твърд и честен. Това имах предвид, когато казах, че бих искала да ви имам за приятел.

— Не, не това имаше предвид — каза той с подигравателна усмивка. — Ти би искала да бъдем любовници и вече щяхме да бъдем такива, ако не се бе забъркала с малкия ми брат.

— Не мисля така — отвърна тя. — Страх ме е от теб. Ти доминираш над хората, притежаваш ги. Не бих понесла да бъда притежавана от някого.

— Мога да направя така, че да ти хареса.

Вероятно би могъл, но тя не си позволи да мисли за това. Погледът ѝ се зарея зад него, към ливадата отвъд бреговете на реката, която се простираше до дългата редица дървета на хоризонта.

— Тук е прекрасно — каза тя. — Толкова е спокойно. Как можеш да понасяш Ню Орлиънс, след като вече си живял тук?

Челюстта му се стегна.

— Справям се с повечето неща.

Тя се обърна към коня си, но още преди да направи две крачки Торн се изправи пред нея и нямаше как да избегне мускулестото му тяло.

— Не е толкова лесно — каза той, хвана я със силните си дълги ръце и я задържа пред себе си. — Къде е брат ми?

— Тренира дорестия си кон. Няма да се бави — натърти тя.

— Значи имаме малко време, Сабина — прошепна той и се наведе към нея. — Целуни ме! Вчера си легнах с копнеж по теб, събудих се с болка... Целуни ме, по дяволите!

Устата му се притисна към нейната и те забравиха за всички недоразумения помежду си. Притегли я към силното си тяло и ръцете му я обгръщаха, докато устата му ѝ преподаваше уроци в областта на интимността. Внезапно тя почувства възбудата му, която изкушаваше и нея. Протестирайки, тя се изви, но ръката му се плъзна към основата на гръбначния ѝ стълб и я задържа неподвижна, без да обръща внимание на стона, който се отрони от устните ѝ.

Торн повдигна глава и безумното пламъче в очите му я изплаши.

— Не се докосвай така до мен — дрезгаво прошепна той. — Възбуждаш ме непоносимо.

Сабина се изчерви, но той отново наведе главата си към нея и устата му заглуши думите, които искаше да произнесе.

Ръцете ѝ опипаха ризата му и се промушиха под нея. Тя въздъхна, когато усети къдравите косъмчета, покриващи мускулите му и пръстите ѝ се вплетоха в тях. Почувства как тялото му се стяга още по-силно и усети въздействието на нежните движения на ръцете си върху него. Това, което знаеше за сексуалните удоволствия, бе много по-малко от знанията на повечето хора. Не бе имало кого да попита, освен приятелките си, а повечето от тях знаеха толкова малко, колкото и тя.

— Сабина, за Бога, недей, скъпа — прошепна той и хвана ръцете ѝ. Леко се отдръпна и с помътнелите си очи и стегнато лице изглеждаше толкова страшен, колкото никога досега не го бе виждала.

Измъкна ръцете изпод ризата му, потресена от бурната страст, която бе предизвикала, и от неудържимия начин, по който му бе отговорила.

Тя едва дишаше, а сърцето на Торн биеше като механичен чук. Той се усмихна мило и някак отнесено, а гръдният му кош се издигаше

и спускаше с неестествени движения.

— Ти ме разпали... — прошепна той. — Мирисът ти, присъствието ти... От години не съм се чувствал така.

В първия миг думите му я поласкаха, но после се притесни. Намираха се на безлюдно място, където никой не можеше да ги види, а Ал нямаше да се върне в близките няколко часа. Имаше нещо налудничаво в Торн, което тя не бе очаквала в началото, безумна страст, която замъгляваше и нейния разум.

— Торн — прошепна Сабина.

Устата му пое шепота ѝ и го вдиша, разтвори нежните ѝ устни и я целуна плътно, изучавайки я дълбоко. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ към бедрата и бавно ги притисна към своите с непринудено, настойчиво движение. Беше така увлечена от топлата игра на устата му, че този път не успя да се възпротиви. Тялото му, отклика и потребността, която изпитваше започваха да ѝ стават понятни. Вече го чувстваше като част от себе си.

— Никога не съм правил любов изправен — прошепна той с дълбок, малко несигурен глас. — Караш ме да се чудя какво е усещането.

Слаб, див звук се отрони от гърлото ѝ и той се усмихна, като почти докосваше устата ѝ.

— Искам те — нежно промълви той. Ръцете му обхванаха задната част на бедрата ѝ, повдигнаха ги леко и ги притиснаха, докато накрая тя обезумя от сладкото, пронизващо удоволствие. Той отново се засмя, този път грубо. — Искам те! Искам да те сложа на тревата и да слея тялото си с твоето. Но това би означавало да хвърля оръжието в ръцете ти, нали, чаровнице? За теб би било удоволствие да замотаеш главата ми. Би го използвала срещу мен.

— Торн! — възкликна тя и отдръпна устата си от неговата. — Аз не съм такава, не съм! — Влажните ѝ очи потърсиха неговите, бавно потънаха в синята им хладина и изведнъж си спомни всичко, което Ал ѝ бе разказал по време на закуската за блондинката, предала Торн. Пръстите ѝ се насочиха към устата му, докоснаха я и харесаха суровата ѝ топлина. — Тя е била луда да предпочете парите пред теб...

Очите му пламнаха. Прошепнатите от нея думи явно го вбесиха. Той хвана дългата ѝ коса и изви лицето ѝ към неговото.



— Тя също беше измамница — грубо каза той. — Жена, която търсеше големия си шанс.

Думите му прозвучаха като обида и тя разбра, че каквото и да се бе появило между тях, вече бе увехнало.

— Нараняваш ме — тихо каза тя.

Ноздрите му се разшириха, а лицето му стана сурово, но болезненото изопване на косата ѝ бавно се отпусна и той я остави да се отдръпне. Погледът му се наклони към малките ѝ юмруци, които още се притискаха в гърдите му, и ги отстрани.

Вече не бе мъжът, отдаден изцяло на чувствата си, помисли си Сабина, като го наблюдаваше как пали цигара със спокойни, непоколебими движения на ръцете. Отново бе станал студен като стомана.

Устата му бавно се изви в усмивка.

— Скоро здравата ще се ободриш. Може би ще липсваш на Ал.

— Той никъде няма да ходи.

— Не, но ти ще си отидеш. — Торн повдигна глава и нагло я погледна. — Подготвям ти малка изненада, лаленце. След ден-два ще получа всичко, което исках.

— Колко вълнуващо — прошепна тя. — Очаквам го с нетърпение. Ал знае ли?

Усмивката му изчезна.

— Не искам да го наранявам повече от необходимото. Не че на теб ти пука да си играеш зад гърба му с мен.

Как можеше да му каже, че годежът е измислен, че Торн я привличаше толкова силно, че и тя на свой ред бе изпаднала в зависимост от него? Че го обичаше, искаше го, нуждаеше се от него. Това бе водовъртеж от открития, който я увличаше с все сила. Не ѝ се вярваше, че може да се случва толкова бързо. Той бе арогантен, груб и тесногърд. Но и бе мъжествен във всяко отношение, повече от който и да било мъж, който някога бе срещала в живота си. Очите ѝ пламваха само като го погледнеше. Обърна се с намерението да не му позволи да види лицето ѝ отново.

— Ще ви оставя да вършите работата си, петролни бароне — каза тя докато се качваше на коня. — Ще отида да потърся Ал.

— Наслаждавай се на компанията му, докато можеш — отвърна той и възседна коня си лениво. — Не ти остава много време.

— Какъв беше баща ти, Торн? — внезапно попита тя.

— Като мен — кратко отвърна той.

— Нищо чудно, че майка ти е такава — тъжно додаде тя. — Сигурно се е чувствала съсипана, когато е загинал.

Той се намръщи.

— Какъв дяволски начин да го покаже!

— Ал ми показва снимка на баща ви. Разказвал ми е някои неща за него. — Тя сложи ръка над очите си, за да се предпази от слънцето. — Трябва да е бил силен мъж. Няма много силни мъже в наше време. Представям си я как оттогава търси мъж, който поне на половина да прилича на него, но без никакъв успех. Ал каза, че е сравнително млада. Какъв ужасен начин на живот.

Той я гледаше гневно, но продължи да я слуша.

— Можеше да му покаже, че се интересува от него, докато още бе жив. Щеше да е жив, ако не беше се държала така.

Меките ѝ очи го обходиха целия, полюбуваха се на всяко мускулче, дори на непреклонно стиснатите му устни. Беше променил живота ѝ неимоверно бързо.

— Може би той е поставил нещата така, че ѝ е било невъзможно да му го покаже. Може би просто е искала да привлече вниманието му. А впоследствие, след инцидента, трябва да се е чувствала ужасно виновна. Някои мъже се държат доста пренебрежително — каза тя.

— Ти пък откъде би могла да знаеш това? — предизвикателно я изгледа той.

Той отново се бе върнал към непоносимата си същност. Сабина деликатно сви рамене и подкара коня, без да му отговори. Ако бе казала още нещо, все едно щеше да говори на вятъра. Върна се до пътеката, където се бяха разделили с Ал, слезе от коня, седна на един дънер и зачака да се върне.

Трудно ѝ бе да повярва колко бързо се бе случило. За бога, тя едва познаваше Торн! Но за последните няколко дни той разтърси сетивата, чувствата и сърцето ѝ така, както повечето мъже не биха го направили за месеци, дори за години. Тя го искаше и почувства странно облекчение, когато разбра, че и той изпитваше същото желание към нея. Разбира се, това бе улица без изход. Нямахше бъдеще в техните отношения. Но докато го виждаше и беше близо до него, изпитваше огромно удоволствие от избуяващата си любов. Под

жестоката, цинична външност се криеше друг мъж. Съжаляваше, че бяха врагове и той никога нямаше да ѝ позволи да надникне зад маската му. Трябва да е истинско блаженство да бъдеш обичана от такъв мъж, помисли си Сабина.

Няколко минути по-късно Ал се появи засмян.

— Получихме разрешителното — каза той, задъхан от вълнение. — И решихме да определим датата. Ще се оженим в деня след Великден.

— Но това е в понеделник! — възкликна Сабина.

— Да! Господи, толкова съм щастлив — извика той и започна да танцува диво с нея из сечището.

Сабина се смееше и танцуваше, като се опитваше да не мисли колко скоро мечтите ѝ щяха да се сринат. Когато Ал съобщи новината на Торн, всичко щеше да свърши и тя никога повече нямаше да види петролния барон.

— Ами пръстена? — възкликна тя.

— Можеш да ѝ го дадеш, когато отидем в Ню Орлиънс в понеделник сутринта — обясни ѝ той. — Искаме да дойдеш и да бъдеш с нас по време на службата. Разбрано?

— С удоволствие! Ти и Джесика. Това бе голямата ми мечта.

— Моята също, но сбъдването ѝ не би било възможно без твоята помощ — сериозно каза Ал. — Торн щеше да ни спре. Това бе единственият начин, по който можеше да се получи. Тормозил ли те е пак?

— Не точно. Просто си поговорихме — излъга го тя и преплете пръсти зад гърба си.

— Добре. — Ал възседна коня си и я наблюдаваше как възсяда своя.

— Но се боя, че пак го ядосах.

— Как?

— Казах му, че баща ви сигурно ужасно много липсва на майка ви, и затова тя не престава да търси мъж, който поне малко да прилича на него — тихо каза тя.

— И аз винаги съм си мислил така — отвърна той. — Татко беше единствен по рода си.

— Като Торн — неволно продума тя.

Той се намръщи и внимателно я погледна.

— Сабина, не му отдавай сърцето си. Той самият няма такова.

— Знам това вече — каза тя. — Не се притеснявай за мен, ще се оправя. Освен това, след няколко дни, всичко това ще остане спомен. — Това бе отрезвяваща мисъл. — Хей, ще те изпреваря!

— Хайде де!

И те препуснаха към къщата в галоп.

Тази вечер Торн излезе. Изглеждаше блестящ във вечерния си костюм и Сабина почувства вълна от безумна ревност, когато си го представи с някоя от онези блондинки с прилепнали по тялото рокли като тази, която бе довел на партито на Ал.

— Той неудържимо привлича жените — каза ѝ Ал, докато гледаха телевизия. — Винаги е било така. Но нито една от тях не успя да докосне сърцето му. Твърди, че никога не би позволил някоя жена да го задържи.

— Предполагам, че си има причина, не мислиш ли? — подхвърли тя. — Може ли да посвиря на пианото?

— Какво? Разбира се! — Той изключи телевизора. — Ако нямаш нищо против, ще се възползвам от отсъствието на Торн и ще звънна на Джесика.

— Против? Изчезвай и веднага отивай да се обадиш! Ще се радвам да остана за малко сама. Не че ти не си приятна компания... — добави тя.

Ал се засмя.

— Внимавай да не изтъркаш клавишите.

— Не и аз.

Той излезе и Сабина свири до късно през нощта. Пръстите ѝ докосваха клавишите, които бяха докосвали пръстите на Торн. Това бе доста вълнуваща мисъл, която я караше още по-силно да изпитва нужда дори само да го види. Но когато си легна, той още не се бе прибрал.

Торн не дойде и на закуската, но Ал изглеждаше недоволен, докато се трудеха над обилните чинии с яйца и шунка, които Хуан бе приготвил.

— Торн ще прави парти в събота вечер — измърмори той. — И е поканил Джесика.

— Хмм, мислиш, че е заподозрял нещо? — бързо попита тя.

— Не знам. Казва, че партито ще се проведе за официалното оповестяване на годежа ни. Но го е организиран набързо, поканил е хората по телефона. А и не е в стила на Торн да отстъпва толкова лесно. Мисля, че бяхме достатъчно дискретни, но той е провел няколко междуградски разговора и дочух нещо, което ме притеснява. — Ал повдигна глава и присви очи обезпокоено. — Какво би могъл да открие за теб, ако се поразрови наистина дълбоко?

Сабина се взря в него с празен поглед. Мисълта ѝ бързо се раздвижи, проумявайки нещата. Не, помисли си тя обезумяла, не, нищо не можеше да открие след всичките тези години!

— Ами... не много — неуверено каза тя. — Защо?

— Защото тази сутрин е в много добро настроение и това ми се струва подозрително.

Тя гледаше намръщено препечената си филийка.

— Може би просто го държи доброто настроение от изминалата нощ — каза тя.

Ал я изгледа дълго и строго, но не каза нищо.

Следобед пристигна някакъв скотовъдец и Ал отиде да го разведе из ранчото, докато Торн работеше в кабинета си. Сабина се измъкна и тръгна към гората зад задната част на къщата, отвъд малката беседка, която чудесно подходеше на къщата и от която се виждаха далечните пасбища. Беше необичайно топъл за сезона ден. С джинсите и зелената си жилетка изглеждаше по-млада от всякога, дългата ѝ мека коса се развяваше на вятъра.

Мисълта ѝ почиваше, докато наблюдаваше как една птичка се върти в кръг и се извисява към върха на огромен дъб, растящ до малко поточе. Искеше ѝ се да бе достатъчно топло, та да може да се понаплиска в него.

— Изглеждаш като горска нимфа.

Тя се извърна и видя зад себе си Торн. Беше с бяла риза, тъмносини широки панталони и велурено сако, които му отиваха. Част от черните къдриви косъмчета на гърдите му се подаваха в отвора на ризата. Носеше меката си шапка с широка периферия и изглеждаше като герой от уестърн.

— Просто излязох малко навън — отвърна тя отбранително.

— Защо не си с годеника си? — попита Торн, облегна се на високия дъб и кръстоса ръце.

— Ал има работа. Няма смисъл да му преча.

— Ал не разбира нищо от скотовъдство — рече той. — Прави компания на Белами, докато аз отида. — Усмихна се леко и я огледа. — Колкото повече се забавя, толкова повече Белами ще се изнерви. Когато отида там, ще продава на моята цена. Бизнес, лаленце.

— Каза ми, че ще ми обясниш защо ме наричаш лаленце — напомни му Сабина. Днес бе доста отзивчив. Дори ѝ се усмихна.

— Има една песен за жълто лале и голяма червена роза — измърмори той.

Това бе песен, която майка ѝ често си пееше, и Сабина знаеше думите ѝ много добре. Беше стара песен — в една от строфите се казваше, че усещането е божествено, „когато ме целуваш“ и „устните ти са по-сладки и от нектар...“. Тя го погледна втренчено и стана червена като розата в песента.

— Виждам, че знаеш песента — отбеляза той и нагло се усмихна.

— Сгодена съм за Ал — каза му тя.

— Върни му пръстена.

— Не мога — тихо каза тя.

— Това е последният шанс, който ти давам — изрече Торн със строго изражение. — По-добре да се възползваш от него, докато все още можеш.

— Това заплаха ли е? — попита тя през смях.

— Много повече от заплаха. — Гледаше я така, сякаш не я бе виждал никога досега. Сините му очи имаха странен израз. — Сабина, толкова си особена — каза той. — И ако вече не ми бе доказала, че преследваш парите на Ал, щях да се изкуша да забравя всичко друго. Но не мога да стоя със скръстени ръце и да оставя Ал да направи тази грешка.

— Целият си живот ли ще посветиш да покровителстваш Ал? — спокойно попита тя, без да се опитва да го предизвиква. — Той е на двайсет и четири. Рано или късно ще трябва да започне сам да се оправя. И какво ще стане, ако ти не си там да го подкрепиш?

— Не схващаш същността на нещата — решително настоя Торн. Извади от джоба си цигара, запали я и силно дръпна дима. — Посветих последните десет години от живота си на компанията. Жертвах много неща... — Отново си дръпна от цигарата и шумно издиша дима. — Няма да му позволя да захвърли на вятъра наследството си. То е плод на толкова много усилия.

Сабина открито го погледна. На лицето му в този момент проличаха линиите на възрастта, бремето на отговорността и мъките.

— Ал е бил на четиринайсет години, когато баща ви е загинал — припомни си тя. — Цялата отговорност тогава е паднала върху теб, нали?

За миг ѝ се стори уязвим, ала скоро той сякаш затръшна някакви капаци и лицето му стана като маска.

— Не се пречупих.

— Не мисля, че можеш да бъдеш пречупен — каза тя и потърси очите му. — Дори те разбирам.

— О, да, сигурен съм, че ме разбираш — отвърна той и очите му се присвиха, когато срещна погледа ѝ. — И твоят живот не е бил лесен досега, нали?

Нямаше откъде да знае, опитваше тя да се успокои. Сви рамене.

— Какво имаш предвид с това досега?

— Маркови джинси — отбеляза той. — Маркови рокли. Скъпи палта. Добре живееш за начинаеща певица.

Само ако знаеше! Тя се усмихна вътрешно.

— Не се оплаквам — отвърна само.

— С колко мъже си излизала досега? — попита Торн.

Раменете ѝ се повдигнаха и отпуснаха.

— Всъщност с нито един — призна Сабина, като насочи погледа си надолу към лъснатите му ботуши, без да забележи моментната мекота, изписана на лицето му. — Представи си, никога не съм имала достатъчно време за това. През целия си живот съм работила.

Той стисна зъби.

— Да. Аз също.

— Не и като мен, богаташо. — Тя се засмя и отметна назад черната си глава. В очите ѝ светеха тържествуващи пламъчета. — Обслужвала съм маси и съм търкала подове. Работех на две смени, отблъсквах похотливи ръце, радвах се и на най-противната работа.

Работех толкова усърдно, че ми възлагаха работа за двама. И всичко постигнах без никаква помощ от никого!

Той нищо не каза. Устните му прилепнаха към цигарата, докато си дръпваше отново, след което я смачка с ботуша си.

— Умори ли се да си пробиваш път нагоре? Затова ли реши да се омъжиш за Ал, въпреки че не го обичаш? — попита той направо.

— Защо го казваш? — заекна тя.

— Вие никога не се докосвате. — Той се отдръпна от ствола на дървото и се изправи пред нея, висок, плашещ и невероятно силен. — Усмиваш му се, но в усмивката ти няма любов. Дори не го целуваш.

Сабина неспокойно се отдръпна, но той я последва и застана съвсем близо до нея.

— Нямам навик да показвам чувствата си на публично място — решително отвърна тя.

— Не показваш чувствата си и насаме, нали? — попита той.

Ръцете му се протегнаха и той внезапно я притегли толкова близо до себе си, че усещаше дъха му върху челото си, а тялото му заплашваше нейното от главата до пръстите на краката. Сърцето ѝ сякаш спря да бие от неочакваната близост.

— Държиш се хладно дори с мен, преди да започна да те целувам, лаленце.

— Торн, недей — прошепна Сабина.

— Не мога да се спра — изрече той с груб, надменен смях. — Не мога да стоя на два метра от теб, без да ми се замае главата. Не си ли забелязала? Господи, мразя това, което правиш с мен!

Тя погледна в дълбоките му сини очи и потръпна. Можеше ли да усети тайната, необяснима наслада, която изпитваше, когато изопнатото му тяло се допираше до нейното, когато я хващаше със сразяващата сила на ръцете си?

Около тях се разнасяше песента на птичките, в далечината се чуваше ромон на бягащата през някой бързей вода на потока. Клоните на дърветата се разклатиха от вятъра, а листата прошумоляха под краката ѝ, когато той я притегли в прегръдката си. Когато беше с него, тя ясно усещаше как бие сърцето ѝ, чувстваше нуждите на тялото си. Още само няколко дни... след това никога повече нямаше да го види, сигурна беше в това. След като Ал веднъж се ожени благополучно, петролният барон щеше да я прогони от съзнанието си. Всичко това бе



само средство да постигне целта си, опит да я накара да развали годежа. Но тя се увличаше по него така, както никога не бе си представяла, че може да се увлече по някой мъж. Тя го погледна. Обичаше го с целия му лош нрав, безскрупулност и всичко останало.

— Скоро всичко ще свърши — тихо каза тя.

— По-скоро отколкото си мислиш — остро отвърна той. — Развали годежа, докато още можеш. Не ме карай да те наранявам. Никак не ми се иска. Просто трябва да предпазя Ал.

Неволно ръката ѝ се протегна и нерешително докосна гъстите му, тъмни вежди. Невероятно, но очите му се затвориха и той застина безмълвно. Пръстите ѝ минаваха по всички строги линии на бронзовото му лице, като изучаваха аристократичните му черти, докоснаха високите скули, правия нос, широкото чело, трапчинките по бузите му, ясно очертаната, топла линия на устата му, изпъкналата упорита брадичка. Дишането му се учести, когато пръстите ѝ бавно проследиха устните му.

Почувства в себе си неговия копнеж. Толкова много ли искаше? Само още една целувка. Още едно докосване на устните му. Една целувка, която да помни цял живот. Повдигна се на пръсти, ръцете ѝ обгърнаха силния му врат, а устата ѝ докосна брадичката му. Стигаше само дотам, но това не ѝ бе достатъчно.

— Торн — прошепна тя. — Торн, моля те...

Той дишаше толкова тежко, колкото и тя.

— Какво искаш от мен, Сабина? — отвърна ѝ той сподавено.

— Спомени — успя да изрече тя.

Очите му се отвориха — бяха помътнели и някак омекнали. Той се наведе, вдигна я на ръце и я задържа, като търсеше пламналите ѝ от страст очи.

— Спомени — каза нежно той с тон, който досега не бе използвал с нея. — Да, мога да ти осигуря. По друго време и на друго място можех и дете да ти направя.

Тя трепереше, очите ѝ се изпълниха със сълзи, а той заби лице в шията ѝ, докато я носеше навътре в гората.

— Искам те — прошепна тя. В гласа ѝ се усещаше болка и страст.

— Мен, а не Ал ли? — попита той.

Тя си пое дълбоко въздух и го погледна в очите с желанието да му обясни, да му разкаже всичко, но не посмя да се реши.

На лицето му се изписа строго изражение, въпреки че очите му блестяха от страстта. Той я положи под един голям дъб, върху меко ложе от листа и се плъзна до нея.

— Аз съм по-богат от Ал — тихо каза той. — Ако парите са голямата ти цел, защо не избереш мен, лаленце?

— Не е заради парите — нерешително каза тя.

— Е, по дяволите, със сигурност не е и от любов — погледна я той. Очите му блестяха докато се плъзгаха надолу по тялото ѝ и после обратно нагоре, като се спираха с копнеж на гърдите, устните и лицето ѝ. — Прекрасна си — прошепна той. — Толкова прекрасна, че спираш дъха ми, блокираш волята и обсебваш съзнанието ми. Прегръщам те и не искам нищо друго от живота, освен да усещам устните ти върху моите.

— Ние сме врагове — с тъга прошепна тя.

— Ако не беше Ал и твоята девственост, щяхме да бъдем любовници — каза той.

Ръката му докосна рамото ѝ, ключицата ѝ, без да откъсва поглед от нейния, се плъзна към гърдите, описвайки кръгове около възбудените им зърна.

Устните ѝ се отвориха от неочакваната ласка и той се наведе да заглуши звука им с уста. Тя затвори очи и целувката стана по-енергична, по-дълбока, по-страстна. Дишането му се учести. Едната му ръка разкопча велуреното му сако, свали го и го захвърли настрана. Разкопча ризата си, измъкна я от панталоните и притегли ръцете ѝ към мускулестия си, космат гръден кош. Устата му стана по-настойтелна и тя се почувства по-нерешителна сега, когато приемаше любовта му, когато усещаше непозната наслада. Тя въздъхна и зарови лице в неговото, докато топлите му пръсти бързо и умело разкопчаха блузата и сутиена ѝ и внезапно я погалиха с прелестна нежност, меко като лист на цвете, нежно като перце.

От устата ѝ се изтръгна вик, опита се да се свие на кълбо, но той внимателно я обърна по гръб и свали разкопчаните дрехи от тялото ѝ.

Чу как той си поема дъх и усещаше как се взира в прелестните ѝ форми, които грациозно се издигаха под напора на въздишките ѝ.

— О, Господи — благоговеещо прошепна той, надвесен над нея.

Широко отворените ѝ сиви очи се впиха в суровото му лице, като се опитваха да открият в него уязвимост, но то стана още по-строго. Усети внезапна безпомощност, докато той се взираше в гърдите ѝ. Смути се и се опита да ги покрие, но той поднесе ръцете ѝ към устата си и поклати глава.

— Не се срамувай — промълви нежно. — Аз съм точно толкова възбуден, колкото и ти.

Очите му блеснаха, когато се придвижи надолу и се намести така, че тялото му да покрие нейното, а лактите му да поемат огромната му тежест.

— Виждаш ли? — прошепна той, като бавно, с кръгови движения потъркваше бедрата си в нейните и тя усети очевидното потвърждение на думите му. — Боже мой, колко искам да те имам. Да те съблека гола, да те обладая върху килима от листа, да те накарам да извикаш, когато дойде моментът...

Лицето ѝ пламна. Притисна с връхчетата на пръстите си строгата му уста, смутена от картините, които изникнаха в съзнанието ѝ.

— Ти... не трябва.

— Само гледай — прошепна той, като привлече погледа ѝ към гърдите си. Премести се и при движението гъстата му коса погъделичка гърдите ѝ. Контактът я накара да потръпне от удоволствие и тялото ѝ внезапно се изви, безпомощно жадувайки за неговото, докато очите ѝ му казваха как няма сили да го спре. — Съзнанието ти може и да иска да спра, но тялото ти не иска. Ти ме желаяш. Може да е чист инстинкт, защото, както и двамата знаем, никога не си имала истинска интимна близост с мъж.

— Искам те — изстена тя, като докосна безпомощно гърдите му. — Не ме интересува колко боли, искам те...

— Сабина — прошепна Торн.

Устата му се насочи към нейната и той я притисна с тежестта на тялото си, като я прегръщаше и поглъщаше страстните ѝ устни. Тя изохка и той потръпна от звука. Тялото ѝ трепереше от вливащата се топлина и сила на неговото, гърдният му кош притискаше меките ѝ гърди, краката му се преплетоха с нейните.

Ръката му се промъкна между гърдите ѝ, палецът си пробиваше път напред, а пръстите го следваха, като се движеха по тялото ѝ.

Започна да диша по-бързо, внезапно се отдръпна, устата му се отдалечи от нейната и се насочи към едната ѝ гърда.

Тя извика, изпълнена с копнеж, тялото ѝ трептеше от невероятното удоволствие, а блесналите ѝ очи срещнаха неговите, когато той повдигна глава. Тръпнеше под ръката му, която бе топла, самоуверена и ласкава.

— Ето какво е страстта — каза той нежно, като я гледаше в очите. — Пълна, абсолютна загуба на контрол. Чувствена забрава. Още няколко минути и би ме убила, само и само да продължа да те измъчвам.

Очите ѝ се взираха в неговите, замъглени от страст, желание и любов.

Торн седна и я задържа през кръста, като внимателно наблюдаваше как тялото ѝ трепери. Той също не бе спокоен, но се опитваше да се контролира. Въздъхна тежко и се усмихна унило при вида на изражението, изписано на лицето ѝ.

Дългите му ръце нежно я разтърсиха.

— Девствениците са изпитание за нервната система — измърмори той.

Сабина едва започваше да идва на себе си.

— Трябваше да те помоля — каза тя вцепенено.

— Да. Но и тогава не бих продължил. — С бавни и сигурни движения на ръцете той нагласи чашките на сутиена ѝ и го закопча, а после и блузата ѝ. — Обикновената връзка не е за теб. И не мисля, че някога ще бъде, въпреки предложението.

— Благодаря ти — прошепна тя.

Той безмълвно я огледа внимателно.

— Сега ми кажи, че всъщност няма да се омъжиш за Ал.

Затова ли се бе опитал да я прелъсти, отчаяно се запита тя. За да я накара да развали годежа? Затвори очи.

— Ще се омъжа за него.

Той се вторачи в нея с неприкрита омраза.

— Имаш време до утре вечер да му върнеш пръстена. Ако не...

Тя потърси подходящи думи.

— Съжалявам — отвърна тя. — Не мога.

Той ядосано се изправи, като закопчаваше ризата си. Грабна якето и шапката си, а тя седеше и го наблюдаваше с любопитство.

— Господи, каква си само — каза той. Не беше комплимент. Погледна я открито. — Никога не съм срещал толкова дяволски продажна жена!

Заболя я, но не му показва колко много.

— А ти си изключително безскрупулен, петролни бароне — извика тя. — Искаше да ме прелъстиш, само за да прекъсна годежа, нали?

Лицето му стана каменно.

— Разбира се — хладно отвърна той. — Аз съм безмилостен, забрави ли? Помислих си, че ще мога да те убедя да го зарежеш заради мен.

— За колко дълго? — попита тя с горчив смях. — За няколко седмици, докато ми се наситиш?

— Зависи колко би поискала — каза той с преднамерена жестокост, сякаш вече знаеше! — Повечето жени биха се продали на съответната цена в зависимост от мъжа.

Лицето ѝ пребледня. Можеше да се закълне, че видя нотка на съжаление в изражението му.

— Благодаря ти за уроците.

— Ти си схватлива ученичка, но училището свърши.

— Толкова по-добре — каза тя. — Обучението е на много високо равнище.

— Нали си плащаш за опита — подхвърли той подигравателно.

Тя рязко изви глава. Очите ѝ издаваха омразата, която питаеше към всички други жени, които бе имал преди нея.

— А ти плащаше ли им? — попита тя.

Той присви очи.

— Разбира се. Тук диамант, там палто от норка. Дреболии.

Дреболии. Цената на оцеляването. Очите му обезумяха, а лицето ѝ пребледня, когато си спомни лицето на майка си към края и сърцераздирателните ѝ думи, изтръгнали се с мъка от болното ѝ гърло.

— Проклет да бъдеш! — извика тя. Мразеше го, че беше от този тип мъже, мразеше го за това, което другите бяха сторили на майка ѝ, за това, което ѝ бяха причинили. — Проклет да бъдеш! Проклет да бъдеш... — ридаейки каза тя.

— Сабина, почакай!

Долови странна нерешителност в плътния му глас, когато се обърна и се затича. Но не спря. Остави вятъра да брули лицето ѝ. Сълзите да замъгляват погледа ѝ, докато продължаваше да тича, загубена сред ада на спомените.

## ШЕСТА ГЛАВА

След като наплиска с вода обляното си в сълзи лице и се поуспокои, Сабина се преоблече в мека кремаво кафява рокля по тялото, която отиваше на тъмната ѝ коса и очи. Оправи косата си и събра сили да слезе долу. Умишлено се забави, така че когато се показа отново, братята Торндорн и скотовъдецът тъкмо влизаха в къщата. Не можеше да погледне Торн, нямаше сили. Вместо това отиде при Ал, който веднага я притегли към себе си — движение, което не убягна на Торн и той ги удостои с циничен поглед и подигравателна усмивка.

— Искаш ли да дойдеш с нас до Хюстън? — попита я Ал. — Ще разведа господин Белами из града на път за аерогарата. — Той кимна по посока на набития, усмихнат мъж.

Сабина кимна.

— Забавлявайте се — каза Торн на двамата мъже, но мрачният му поглед не се откъсваше от Сабина. — Имам делова среща в Ню Орлиънс след час. Ще отида сам.

Сабина почувства облекчение. Радваше се на възможността да избяга от сексуалния тормоз на Торн, макар и за малко. Тръгна с Ал и скотовъдеца и бе много доволна, че разходката им ги задържа далеч от ранчото до късно вечерта. Когато се прибраха, вече бе време за лягане. Беше доволна, че ще избегне евентуален конфликт. „О, Торн — помисли си тя нещастно — защо трябваше да става така?“ Защо не се бяха срещнали при други обстоятелства? Той я искаше толкова много, че бе невъзможно някъде под леда да не тлееше някакво чувство към нея. Може би дори би я обикнал, ако имаше как да се държи естествено пред него. Единствения път, когато си поговориха, между тях се бе установило необичайно разбирателство. А в гората той и бе прошепнал: „По друго време и на друго място можех и дете да ти направя...“.

Това ѝ напомни за първия ден в ранчото, когато бе казала, че един ден ще отглежда деца, на което Торн бе погледнал подигравателно, но очите му се бяха насочили към корема ѝ с безумна

надежда. Затвори очи и тих стон се отрони от гърлото ѝ. Как можеше да си мисли за деца от нея, ако не изпитваше никакви чувства? Един мъж, който се интересува само плътски от жената, би търсил всякакви начини, за да се предпази от това, нали? Тя за малко не зариде с глас. Ако само познаваше по-добре мъжете. Но Торн ненавиждаше чувствата, които изпитваше към нея, и не го криеше. Що се отнасяше до нея, той я вземаше за златотърсачка, за която брат му искаше да се ожени, флирт без любов, жена, която търсеше големия си шанс в живота. Тя въздъхна с горчивина. След два дни тя щеше да напусне живота му завинаги. Щяха да ѝ останат само спомените. Е, поне имаше сладко-горчиви спомени, утеши се тя.

По време на закуската следващия ден Торн им напомни за партито по случай годиша им, което щеше да се състои същата вечер. Сабина я побиха ледени тръпки от начина, по който го каза.

— Ще бъде официално — каза той и сините му очи я изгледаха предизвикателно.

— Имам вечерна рокля — отвърна Сабина. — Няма да ви изложам.

Не гледаше към него. Нямахте сили след сблъсъка им в гората. Избягваше го при всяка възможност — факт, който очевидно го изнервяше допълнително.

— Разбира се, че няма да ни изложиш — каза Ал, като погледна внимателно брат си. — Изглеждаш доста самодоволен. Има ли някаква специална причина?

— Държа някои силни карти в ръцете си — отвърна Торн и изгледа с присвити очи Сабина. — Какво планирате да правите днес?

— Ще отидем до Ню Орлиънс да си купя нов вечерен костюм — осведоми го Ал спокойно. — Старият ми е поомалял.

— Не се бавете много — предупреди ги Торн.

— Не съм си го и помислял — обеща му Ал.

Отидоха в Ню Орлиънс, но докато бяха там, се съвещаваха с Джесика.

— Страх ме е — призна червенокоската, докато обядваха в малко кафене на открито. — Какво ще стане, ако Торн разкрие плана ни? Не можем да се оженим преди вдругиден!



— Той изобщо не подозира нищо — увери я Сабина и я потупа успокоително по ръката. — Довери ни се. Ще се справим.

— Толкова е рисковано, дори и сега, когато... — Джесика прехапа устна и изгледа с благоговение Ал. — Страх ме е от Торн.

— Той провокира подобни чувства у хората — каза Ал със злорада усмивка, — но не за дълго. Веднъж да се оженим, нищо не може да направи.

— Пазя ти пръстена — каза ѝ Сабина с усмивка и ѝ го показа. — Какъв късмет, че носим един и същ размер!

— Няма друг човек, на когото бих го поверила — топло ѝ отвърна Джесика. — Имам чувството, че прекалихме. Ти си тази, която пое целия риск върху себе си и търпи унижения. Представям си на какво те подлага Торн.

— Той не я притеснява особено — каза Ал в потвърждение на пълното си неведение.

Но Джесика, която следеше изражението на приятелката си, не остана заблудена. След минута, когато Ал отиде до тоалетната, Джесика нетърпеливо се наведе към Сабина.

— Не позволявай на Торн да те наранява — напомни ѝ тя. — Не и заради нас. Не искам да страдаш.

Сабина потърси погледа ѝ.

— Джес, аз съм влюбена в него.

Очите на Джес се разшириха от изумление.

— Влюбена?!

— Какво да правя сега? — прошепна Сабина нещастно. — За първи път съм влюбена. Толкова боли! А той ме мисли за алчна за пари измамница. — Тя покри лицето си с ръце. — О, Джес, ако разбере истината за мен, дори не би измърсил обувките си да мине през мен.

— Престани да говориш така — произнесе Джесика с искрена загриженост. — Във всяко отношение си добра поне колкото него.

— Не — промълви Сабина. — Той изобщо не мисли така. Въпреки мимолетната ми днешна слава като певица, ако знаеше миналото ми, той не би ме допуснал да прекрача прага им. Знаеш това.

— О, Сабина, какво бих могла да кажа? Чувствам се толкова виновна — каза Джесика и помръкна.

— Ще го превъзмогна — зарече се Сабина. — Единственото, което трябва да направя, е да се справя следващите няколко дни. Ще

стискам зъби. А след това заминавам на турне. Може би, когато съм далеч от него, няма да ми е толкова трудно.

— А Торн? — изкуши се да попита Джесика. — Той изпитва ли нещо към теб?

— Иска ме.

— Разбирам — въздъхна Джесика.

— Ал се връща. Моля те, не ме издавай. Не бих го понесла, ако разбере какво чувствам към брат му — помоли я Сабина. — Торн ще ме схруска като бонбон, ако разбере.

— Гроб съм. — Джесика се усмихна на Ал. — Здравей, скъпи — каза тя и се наведе да го целуне по бузата.

— Здравей — отвърна ѝ той нежно.

Сабина за малко щеше да се разплаче. Само ако Торн можеше да я погледне по този начин, да ѝ говори така, поне веднъж! Напразни мечти. Безрадостният ѝ живот я бе научил, че всичко, което може да очаква, е болка. Торн никога нямаше да бъде неин. Можеше да се надява единствено на това, че ще остане в спомените му като жената, която си бе отишла.

Тази вечер къщата бе пълна с гости, които се наслаждаваха на обилната шведска маса и танцуваха на музиката, която някаква група свиреше на живо. Беше събота преди Великден. Сабина се замисли. Никога преди не бе виждала толкова елегантни хора. На този фон нейната рокля с презрамки изглеждаше доста семпла, което може би отговаряше на замисъла на Торн. Можеше да си купи някоя и друга скъпа рокля втора употреба, но не можеше да си позволи няколко. Това бе същата рокля, която носеше на партито на Ал, и се чудеше дали Торн го е забелязал. Той подигравателно вдигна тост по посока на нея от другата част на хола и тя се извърна наранена.

— Нарочно го прави, нали? — попита я Джесика. Бяха се измъкнали за малко в женската тоалетна.

— Използва всеки повод да ме помъчи — каза Сабина с въздишка. — Не можеш да си представиш как се чувствам. Ако не държах толкова много на теб...

— Обичам те — не се сдържа Джесика и я прегърна. — Някой ден, по някакъв начин, ще ти се отплатя!

— Щастлива ли си, приятелко моя? — попита я Сабина с лека усмивка.

В черната си атлазена рокля, с огнената си червена коса, спускаща се по раменете, Джесика изглеждаше като видение.

— Не съм на себе си от щастие! Надявам се да ти се случи и на теб, и то съвсем скоро.

— Би било жалко, ако се случи — тъжно отвърна Сабина. — Не искам сватба, а за любовно приключение и дума не може да става.

— Но, скъпа, някой ден все ще пожелаеш да създадеш семейство.

Сабина потрепна.

— Няма.

— С подходящия мъж ще бъде различно — увери я Джесика. — Децата ти ще бъдат желани и обичани.

Меките сиви очи на Сабина се разшириха, когато си помисли, че би могла да има момченце с тъмна, чуплива коса и светлосиви очи. Сърцето ѝ лудо заби. Това си бе чиста глупост. Трябваше да спре да мисли за Торн.

— Добре ли си? Много си бледа — загрижено я изгледа Джесика.

— Добре? — Тя си спомни как Торн я целуваше и цялата пламна. — Да, добре съм. Да се връщаме.

Ал се присъедини към тях, като се бореше с желанието си да следи неотстъпно с поглед Джесика.

— Е, хайде да видим дали ще успеем да заблудим вълка, става ли? — попита той Сабина. — Джес, иска ми се да имаше някакъв друг начин.

— Можем да напуснем страната — прошепна съзаклятнически тя. — Няма лесно да се отървем от Торн.

— Мис Кейн?

Плътният, мудар глас на Торн се извиси и изведнъж Сабина осъзна, че цялата гълпа бе спряла да танцува и всички гледат към нея. Почувства се като престъпница, която е била посочена с пръст, а не като млада, многообещаваща певица. Но независимо от скромната си рокля, тя задържа главата си гордо изправена и грациозно се насочи към него. Очите му проследиха движенията ѝ с неприкрито желание и с някакво странно чувство в добавка, което наподобяваше гордост.

— Казах на гостите, че притежаваш голям музикален талант. Какво ще кажеш да ни изпълниш нещо?

— За мен ще бъде удоволствие — каза тя и се приближи към малкия подиум, на който стояха двамината китаристи, барабанистът и пианистът. Те бяха доста по-млади от „Брикс“ и „Сенд Бенд“, но пианистът бе наистина добър. Тя се насочи право към него.

Торн очакваше някакво шумно парче, което щеше да я zlepостави пред изисканите гости. Но май той щеше да излезе глупавият. Сабина се усмихваше тайнствено, докато казваше на пианиста какво иска да изсвири. За щастие, подготовката му бе достатъчна, за да ѝ осигури необходимия съпровод. В противен случай щеше да изпее нещо соло. Обърна се към гостите.

— Не мисля, че трябва да ви съобщавам какво ще изпея — каза тя, като се усмихваше леко по посока на Торн. — Сигурна съм, че повечето от вас ще разпознаят партията веднага. — Тя кимна към пианиста.

Торн се облегна на вратата с чаша бренди в ръка. На лицето му бе изписано подигравателно предизвикателно изражение. „Самонадеяно момиче — казваше си той наум, — да не би да очакваш тази изискана публика да познава жалките ти рок парчета?“

Тя кимна към Торн, след това се усмихна на Джесика и Ал, които само дето не подскачаха от радост.

Пианистът започна да свири, тя си пое дълбоко въздух и изведнъж се разнесе прелестната ария от „Мадам Бътерфлай“ на Пучини. В огромния хол гостите стояха напълно неподвижни, сякаш бяха спрели да дишат. Всички я гледаха с широко отворени очи, докато тя с висок и ясен глас, ту извисяващ се, ту снижаващ се драматично им разказваше добре познатата история. Когато арията навлезе във високите, стремителни акорди преди края, по лицата на две от присъстващите дами се стичаха сълзи. А когато задържа последната нота, се чу трясък от счупена чаша. Някой си я беше изпуснал. Сабина свърши. Докато се покланяше, погледна към задната част на хола, където бе стоял Торн. Само малка купчинка счупен кристал издаваше факта, че той е бил там.

— Браво! — чуха се виковете на гостите. — Браво! Браво!

— Мила моя — възторгна се една висока дама и се втурна към Сабина, — доколкото разбрах, Торн каза, че си рок певица!

— Да — каза Сабина с усмивка. — Не можах да си позволя да следвам в Ню Йорк — това бе мечтата ми. Сега се занимавам с поп музика. Поне още не съм забравила ариите.

— Пеете прекрасно — каза дамата, все още със сълзи в очите. — Наистина прекрасно. Беше истинско удоволствие да те слушаме.

— Благодаря ви. — Сабина се усмихна на дамата и се присъедини към Ал и Джесика, а групата продължи да свири.

— Счупи чашата — тихо каза Ал и кимна към кристала на пода.

— Поряза ли се? — загрижено попита Сабина.

— Не знам.

Без да се замисля, тя излетя през вратата, прекоси фойето и се насочи към кабинета му. Вратата бе откряната. Отвори я и влезе вътре. Потърси с поглед Торн. Той стоеше до прозореца и пушеше цигара.

— Торн?

Той се обърна. Очите му бяха плашещо потъмнели, а лицето му — мрачно.

— Ръката ти...

— Ръката? — Той повдигна свободната си ръка и я погледна. Изглежда не бе забелязал, че е порязана.

— Ще я превържа — тихо каза тя. Отиде в малката ниша зад бюрото и започна да претърсва шкафовете за спирт и бинт.

Торн я последва, запълвайки малкото пространство, без да сваля очи от нея. Близостта му я смущаваше, но тя не пророни и дума. Промисли ръката му, като се наслаждаваше несъзнателно на допира с грубата му кожа, с равно изрязаните нокти. Изми остатъците от кръвта и провери дали няма късчета стъкло в раната.

— Никога не съм чувал нещо по-прекрасно — промълви той отнесено. — Гласът ти е дар божи.

Тя се засмя.

— Да, предполагам, че си прав. Искях да направя кариера в операта, но никога не съм имала финансовата възможност за това. Обучението е много скъпо. Пестих и събрах колкото можах, но... обстоятелствата не ми позволиха да продължа.

— Знам, че си била много бедна. Но не знаех за стремежа ти към операта — безизразно каза той.

— Не се опитвай да ме тормозиш — тихо помоли Сабина. — Не съм такава заплаха, за каквато ме мислиш — погледна го тя, след като приключи с превързването. — Животът ми не е лесен. Не го прави още по-труден.

Той протегна ръката си и нежно я докосна по бузата. Очите му се присвиха.

— Тогава се измъкни, докато можеш. Държа коз в ръцете си. Не ме карай да го изиграя пред Ал.

Тя се усмихна нежно.

— Коз? Караш ме да се чувствам като обществен враг.

— Такава си — промърмори той и стисна зъби. — Най-опасната жена, която някога съм познавал.

Сабина въздъхна и отмести бинта и спирта.

— Е, радвам се да го чуя.

— Върни пръстена на Ал и ще забравим за всичко.

— Защо? — попита тя и очите ѝ потърсиха неговите.

— Защото постъпваш нечестно спрямо него. И спрямо мен. — Метна цигарата в умивалника, където тя съскащо изгасна в остатъка от вода. — Сабина, не можем да живеем под един покрив, без да спим заедно. Ал ми е брат, обичам го, но те желая. Бог ми е свидетел, че страстта ми към теб е огън, който не мога да потуша. Някой ден, някоя нощ ще се случи това, което стана в гората — процеди той, като я наблюдаваше как се изчервява. — С тази разлика, че няма да мога да спра навреме. Знаеш го, по дяволите!

Сабина отново потърси погледа му.

— Наистина ли те е грижа за Ал? — попита тя.

— Да, грижа ме е — рязко отвърна той. Очите му изпиваха лицето ѝ. Понечи да я докосне, но се отдръпна. — Понякога почти забравям що за жена си всъщност, с цялата ти нежна невинност, която ме влудява. — Рязко си пое въздух и се извърна от нея. — Забрави. Размекнах се. Сигурно е от възрастта. Да се връщаме при останалите. Ще съобщя за годежа ви.

Тръгна пред нея със строг израз на лицето и бързо прекоси хола. Проби си път сред множеството гости и си наля уиски. Когато се обърна, дръзкото му изражение издаваше, че или ще направи това, което си е наумил, или ще умре. Сабина моментално разбра, че войната не бе свършила. Тя тепърва започваше.

— Дами и господа, бих искал да направя съобщение — каза той, като вдигна чашата си, за да привлече вниманието на всички присъстващи. — Брат ми, Ал, се е сгодил. Бих искал да ви представя неговата избраница. Госпожица Сабина Кейн — произнесе той, като вдигна тост към нея и с преднамерено жестока усмивка продължи: — Сабина Кейн, извънбрачната дъщеря на нюорлианска компаньонка и някой от многобройните ѝ богати клиенти.

Сабина усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ, но успя да запази самообладание. Закова с поглед Торн, без да поглежда назад към съкрушеното изражение на Ал, нито пък към изкривеното от жал лице на Джесика.

Тълпата се разцепи на две, за да ѝ стори път, когато се отправи към Торн. Не забави крачка. Лицето ѝ бе смъртно пребледняло, а очите ѝ потъмнели от болката, причинена от отворената рана, но тя смело се изправи до него.

Не знаеше откъде се взима смелостта ѝ, защото част от съществуването ѝ бе мъртво. През всичките тези години тя ревностно бе пазила тайната си, беше я споделила само с Джесика, но ѝ бе забранила да споменава нещо по въпроса. А сега петролният барон я бе оповестил като демон на злото с единствената мисъл да я унижи пред изисканите си гости.

— Поздравления — произнесе тя с несигурен глас. — Разкри ме. Но нека ти разкажа как точно седят нещата, петролни бароне. Майка ми е била влюбена в един младеж, който заминал за Виетнам и никога не се върнал. Той я оставил бременна и родителите ѝ я изхвърлили на улицата. Не ѝ се е полагала социална помощ, защото взимала по няколко мизерни долара в повече от бакшишите, докато работела като сервитьорка. Заплатата ѝ стигала точно за наема и за нищо друго. Когато съм се родила, започнала да работи и през нощта, за да може да ни издържа. Но след няколко години здравето ѝ рухна.

Тя се покопоти малко, като си даде сметка за настъпилата тишина и за замръзналото мрачно изражение на Торн.

— Единственото нещо, което имаше в изобилие, беше красотата ѝ. Затова, когато не успя да си намери друга работа, прие да излиза с един богат търговец. Той беше началото. Купи ми първия чифт обувки и други дреболии — добави тя, като наблюдаваше въздействието на думите си в присвитите му очи. — Вторият беше корабен магнат,

приятел на търговеца. Той плати просрочения ни наем и цяла седмица ни купуваше храна. Дотогава си правехме бульон от отпадъците от месарницата, защото нямахме пари за нищо друго. — Лицето на Торн съвсем посивя. — После се заредиха други мъже. Тя беше открила удоволствието от това да има какво да се яде, да разполага с топли дрехи и всичко необходимо за малкото ѝ момиченце. След това срещна Хари. Хари беше богат, но малко луд. Обичаше да я бие, докато не можеше да се изправи на краката си... — Гласът ѝ затрепери при спомена. Сподави сълзите си и с мъка продължи: — Тя много го обичаше и когато беше трезвен, изглеждаше, че и той я обича. Но една нощ Хари пи прекалено много и я преби до смърт. Пред очите ми.

— Господи — прошепна Торн с измъчен глас и обезумели очи.

Тя бавно си пое въздух.

— И така, аз бях изпратена в местния приют за сираци, където се научих как да изкарвам прехраната си. Това правех досега. Опитвах се да загърбя миналото. Иронията е в това, че до тази вечер само един човек в целия свят го знаеше. Сега — тя се обърна към гостите, които я гледаха като ударени от гръм, — предполагам, ще го мъкна като окови цял живот. Е, вярвам, че това искахте да постигнете, Хамилтън Рейгън Торндорн Трети.

Тя свали пръстена и понечи да го върне на Ал.

— Чакай малко — каза Ал, като бързо се приближи. Застана пред високия си по-голям брат и гневно го погледна в очите. — Това си беше чисто издевателство и подлост от твоя страна. И ако не се извиниш, ще те поваля на земята!

Торн го погледна с разбиране и кимна.

— Да, наистина беше подло — промърмори той с покорен тон. — И дяволски жестоко. Госпожице Кейн, извинявам се за поведението си — каза той и погледна Сабина право в очите.

Погледът ѝ беше толкова замъглен от бликналите сълзи, че не можеше да види болката в леденосините му очи. Само кимна, обърна се и напусна стаята.

Торн не ѝ се беше извинил за безочливото си отношение, а за лошото си поведение, съкрушено си помисли тя. Започна бързо да прибира багажа си, като измъкваше дрехите от шкафа и ги напъхваше в сака. Беше съсипана. Унищожена. Той се бе поровил в миналото ѝ и бе намерил този, както го бе нарекъл, коз.



Тя се усмихна през сълзи, докато привършваше с багажа. Беше толкова жестоко да хвърли истината в лицето ѝ пред всичките тези хора. Толкова жестоко!

Вратата се отвори и на прага застана Торн. Очите му бяха мътни, на лицето му нямаше усмивка, а стойката му бе необичайно скована.

— Носиш ли нож? — попита тя. — Единственото, което ми идва наум, е, че си дошъл да ме довършиш.

— Не трябваше да ти причинявам това — каза той с тон, който никога не бе чувала да използва. Едната му ръка беше скрита дълбоко в джоба, а в другата държеше цигара. — Това бе все едно да откъсна крилцата на пеперуда или нещо подобно в изблик на садистично удоволствие. Нямах никакво право.

— Нима намираш смисъл да говорим за права? — попита тя с горчива усмивка. — Никой никога не ми е признавал никакво право. Като малка бях никоя. Сладкото момиченце от улицата, детето от градината на Беси. В приюта беше малко по-добре. Поне не ми се налагаше да я виждам с различни мъже. — Очите ѝ отново се замъглиха и Торн потрепери. — Знаех, че го прави заради мен, дори я разбирах, но това не правеше нещата по-лесни. — Стисна зъби от болка. — Дълго време дори я мразех. Докато той не я уби. — Очите ѝ се затвориха и тя се разтресе, като се опитваше да превъзмогне спомена. — Трябваша ми години, за да го преживея, а бях толкова самотна. Тогава осъзнах, че ми липсва — прошепна тя, — макар да ненавиждах това, в което се бе превърнала, богатите мъже, които я окичваха със скъпи подаръци, за да я примамят и да я имат. Ако здравето ѝ не се бе влошило, може би щеше да бъде различно. Но трябваше да ни издържа и това бе единственият начин, който бе намерила. Ще мразя това, в което се превърна, докато съм жива и богатите мъже, които я докараха до това падение. Аз не бих допуснала да стана като нея, не бих, не бих...

Сабина плачеше открито. Лицето на Торн бе станало бледо като на мъртвец. Долната ѝ устна затрепери и тя се опита да се стегне.

— Не е кой знае какво, нали? — кимна към роклята. — Искаше да ме засенчиш пред всичките си богати гости и го направи. Нямам пари, които да пилея за дизайнерски тоалети. Всичките дрехи, които нося, са втора употреба, но имам нужда от сценично облекло. Ал казва, че съм голям специалист в пазаруването.

Очите му мътно просветваха. Цигарата изгаряше пръстите му, но той не усещаше нищо. Изглеждаше съсипан.

— Дадох ти чек...

— А аз го дадох на Ал — каза тя изтощено. — Той строи ново крило на болница, крило за деца в неравностойно положение. Искане да подкрепим проекта като направим благотворителен концерт. Дадох му чека, но дарението е от твое име.

Тя извърна поглед от лицето му, лишено от всякакви емоции и живот, и вдигна сака си.

— А относно годежа, скоро ще откриеш, че бе фиктивен и ще разбереш защо. А сега се махайте от пътя ми, господин Торндорн Трети. Разкарайте се, преди да ми се е догадило съвсем.

Той се бе вторачил в нея, като явно безуспешно се опитваше да намери думи, с които да я спре.

— Ще те закарам до вас.

— За нищо на света — остро реагира тя. — След това, което ми причини, никъде няма да ме караш. Ще вървя пеша.

— Сабина... — прошепна той с мъка.

— Поздравления, ти победи — каза тя, а очите ѝ гневно го стрелнаха. — Не си ли горд от себе си, петролни бароне?

— Не — измърмори той. — Срамувам се. — Очите му потърсиха за последен път лицето ѝ, преди да се обърне и да напусне стаята. Сабина се огледа бавно и излезе след него.

Когато тръгна надолу по стълбите, срещна Ал и Джесика.

— Ще те закараме до вас — настоя Ал. — Съжалявам. Господи, колко съжалявам!

— Съжалението не ми помага, скъпи приятелю — тъжно се усмихна тя. — Просто ме откарай оттук, моля те.

— Ще остана с теб тази нощ — настоя Джесика. — Недей да спориш. Няма да те оставя сама. Ал, може и да ти е брат, но той е чудовище.

— Оттук нататък ще бъде едно безкрайно самотно чудовище — обеща ѝ Ал. — Ще се оженим, без да се крием. А аз ще откроя своя собствена компания. Утре ще говорим. Днес Торн наистина предопредели нещата.

Сабина не каза и дума. Беше влюбена в Торн, а той ясно ѝ бе дал да разбере, че не иска да има нищо общо с нея. Дали болката щеше да

стихне някога? Когато излизаше, усети, че Торн я наблюдава, но не се обърна. Не можеше да понесе да го види сега. Все още го искаше. Да върви по дяволите, макар все още да го обичаше.

## СЕДМА ГЛАВА

Светлите очи на Джесика загрижено следяха Сабина, която седеше свита на кълбо, все още с роклята си и наметнат отгоре халат, и пиеше кафето, което ѝ беше направила.

— Ще се оправяш ли? — попита Джесика, като извади Сабина от унеса.

— Разбира се — хладно отвърна Сабина.

Джесика бе успяла да проникне отвъд маската на вцепенението ѝ и непоколебимата ѝ решимост.

— Ти наистина обичаш този мъж, нали?

Сабина бавно си пое въздух и отпи глътка от горещото черно кафе.

— Той не заслужава да бъде обичан.

— Склонна съм да се съглася с теб — каза Джесика, като наблюдаваше приятелката си, — но успях да зърна лицето му, преди да излезем. Ако бях на мястото на стария Хуан, щях да скрия всички огнестрелни оръжия тази вечер.

— Да не би да е изглеждал така, сякаш е готов да ме проследи до вкъщи и да ме застреля? — Сабина унило се засмя, но във въпроса ѝ имаше любопитство. Тя погледна Джесика. — Каж ми!

— Ако искаш да знаеш, изглеждаше така, сякаш бе готов да пръсне собствения си мозък — спокойно отвърна Джесика и се зачуди дали да каже на измъчената си приятелка, че в сините очи на Торн личеше и нещо като любовно страдание.

— Ще го превъзмогне — каза Сабина и изморено се облегна на стола. — Когато намери време да го обмисли, ще реши, че вината е изцяло моя и сам ще се потуша по гърба за великолепно си изпълнение. Той спаси Ал от мен, нали се сещаш?

— Ал му каза истината. — Джесика прехапа устна. Не трябваше да се изпуска.

Лицето на Сабина пребледня, а очите ѝ се разшириха.

— И какво каза Торн?

Джес се размърда неспокойно.

— Нищо не каза, но се наложи Ал да извика зъболекаря си. Торн едва не му изби два зъба.

— А после? — попита Сабина.

— Торн бясно се втурна към кабинета си и се заключи. — Джесика въздъхна. — Ал каза, че си е заслужил юмрука, но аз си мисля, че и аз имам не по-малка вина за всичко, което причинихме на теб и на Торн с глупавите си лъжи — добави тя и се заплака. — Ако само имахме представа какво...

— Торн и аз живеем в различни светове — успокои я Сабина. — Не трябва да се обвинявате. Никога не бих означавала нещо специално за него. Щях да бъда една от всичките, момиче без лице.

Джесика поклати глава.

— Боя се, че не е така. Ако беше така, Сабина, той не би те наранил. Ал каза, че е изглеждал като ранен звяр. Никой не смеел да се приближи до него. Той отишъл при Ал и така станало всичко.

— Онези хора — тихо промълви Сабина и затвори очи, — всички онези влиятелни хора знаят какво представлявам. — Тя потрепери. — Не знам как успях да се изправя и да им разкажа цялата история.

— Бях толкова горда с теб — каза Джесика. — Толкова горда! Ти беше дама във всяко отношение. Торн отнесе презрителните погледи, мила, не ти. Никой не го е побеждавал досега.

Може би го бе победила, но на каква цена?

— Сега всички знаят — глухо отвърна Сабина. — Никога няма да си намеря друг ангажимент. Ще трябва да напусна групата...

— Престани! — строго я смъмри Джесика. — Няма да ти позволя да се самосъжаляваш. Просто не ти отива.

— Вече ми отива. — Сабина се засмя горчиво.

— Искаш ли да ти приготвя нещо за хапване?

— Бих искала сърцето на Торн, на скара — отвърна тя с неподозирана злоба.

— Да, така и предполагам. А какво ще кажеш за задушен дроб вместо това?

Сабина мрачно се засмя.

— Не. Нищо не искам. — Тя се обгърна в халата. — Ал беше чудесен, нали?

— Напълно. — Погледът на Джесика се оживи. — Това беше първият път, в който той се изправя срещу брат си, нали знаеш? И не мисля, че ще е последният, независимо от травмата в челюстта. Той не се опита да му го връща. Смята, че Торн е имал право.

Сабина почти не я слушаше. Мисълта ѝ се луташе в миналото, колебаеше се между силните спомени. Години наред тя се бе опитвала да ги потисне. Но сега съвсем нямаше да може да ги загърби.

Телефонът иззвъня и Сабина потрепери.

— Вероятно е Ал — успокои я Джесика, стана и вдигна слушалката. — Ало? — Лицето ѝ стана строго и тя тръгна да говори, но този, който бе от другата страна, явно бе казал нещо, което прикова вниманието ѝ. Тя спря и предпазливо погледна към Сабина. — Да. Да. — Прехапа устна. — Не знам дали ще иска да го чуе, но ще ѝ предам. Да. Да. Лека нощ.

Остави слушалката и се обърна.

— Торн — тихо каза тя.

Очите на Сабина станаха твърди като диаманти и тя извърна лице.

— Искаше да се увери, че няма да бъдеш сама тази вечер — каза Джесика, усетила състоянието ѝ. — Той... — тя се поколеба, — той звучеше някак странно.

— Не ме интересува — грубо отвърна Сабина. — Никога вече няма да ме интересува нищо, свързано с него. Хайде да спим.

Джесика проследи с поглед приятелката си, която излезе от стаята. Сабина бе прекалено наранена, за да я чуе, но доколкото можеше да се съди по гласа му, Торн също страдеше. Загрижеността му беше искрена. Може би самият той още не го бе осъзнал, но бе разрушил единственото хубаво нещо в живота си. Сабина бе стигнала толкова близо до него, колкото никой друг, а той яростно я бе прогонил. Ал го беше казал. Но неговата жестокост се бе върнала като бумеранг към него. Щеше да му струва прекалено скъпо. Почувства се като предател, но тя наистина изпитваше съжаление към бъдещия си девер. Сабина и Торн си приличаха толкова много. И двамата се бяха скрили в черупките си, далеч от света, за да не може никой да ги нарани. Тя поклати унило глава и тръгна към спалнята. Дълго след това до слуха ѝ достигнаха сподавените ридания на Сабина.

Ал и Джесика се ожениха в понеделник, рано сутринта. Оказа се много по-голямо изпитание от това, което Сабина очакваше. Тя си бе помислила, че предвид обстоятелствата, Ал ще покани някой от служителите да му бъде кум, но когато пристигна в малката църква, завари Торн там.

Сабина беше облечена в изискан бежов костюм. Тя се поколеба за мястото в църквата, което трябваше да заеме. Джесика, в стридено бяла рокля до земята, се втурна да я посрещне.

— Няма да те притеснява — нежно ѝ прошепна тя. — Ал го накара да обещае.

Сълзите ѝ заплашваха отново да рукнат. Все още се чувстваше уязвима, боеше какво ще може да ѝ причини. Тя се поколеба.

— За малко да не дойда — тихо призна тя. — Аз... Денис, нашият мениджър по турнетата, ни уреди ангажимент за един много известен клуб в Ню Йорк. Съвсем неочаквано, при това с много добро възнаграждение. Разбира се, веднага приехме. Наистина много се нуждаем от работата, а и аз... не съм известна никому в Ню Йорк. — Думите я задушиха.

— Никой няма да разбере! — решително заяви Джесика. — За бога, онези хора няма да се втурнат към най-близката редакция, за да измъкнат всичко на първа страница на някой вестник! Дори Торн не би ти причинил това!

— Не би ли? — несигурно попита Сабина и се загледа по посока на стоящия в гръб Торн, в тъмния официален костюм, който той носеше, и косата, която съвсем скоро бе разрошвала. Значи му бяха притъпили зъбите, така ли? Все още бе гневна, а гордостта ѝ бе унижена. Оскърбленията, с които я бе засипал, бяха толкова пресни в съзнанието ѝ, че я изгаряха. Вече се бе изправяла срещу него и сега нямаше да избяга. Но сърцето ѝ биеше все по-неистово с всяка стъпка, с която тя и Джесика се приближаваха към амвона на църквата, където ги чакаха свещеникът, Ал и Торн.

Торн се обърна, докато тя се приближаваше по пътеката. Гледаше я толкова втрънено, че тя за малко не се препъна. Лицето му бе бледо и изпито. Имаше дълбоки, ясно изразени сенки под острите сини очи. Значи и ти не можеш да спиш, помисли си с удоволствие тя. Добре! Радвам се, че не намираш покой!

Мина покрай него, без да срещне трескавия му поглед и се изправи от другата страна на Джесика за официалната церемония. През цялото време, докато свещеникът изричаше свещените думи, тя чувстваше болка в сърцето си за щастието, което можеше да изживее с Торн по друго време и на друго място. Сълзи замъглиха образа на свещеника и тя прехапа устна, за да възпре плача си. Когато той изрече думите „с тялото си те желая“, погледът ѝ неволно се насочи към Торн и откри, че той също е отправил поглед към нея. Тя бързо сведе очи към застлания с килим под.

— О, Торн — негласно прошепна тя. — Торн!

Колко силно трябваше да я мрази, за да прояви такава жестокост към нея. В същото време той бе раздиран от угризения. Тежеше му вината и не можеше да се избави от тази мисъл. Никога не го е било грижа за нея. Просто я бе пожелал. А сега я съжаляваше, помисли си Сабина. Очите ѝ се притвориха. От това най-много я болеше, от това, че единственото, което изпитваше, беше съжаление. Би предпочела презрението му.

Всичко свърши за няколко минути. Ал пламенно целуна Джесика, след това се обърна и бе поздравен от свещеника и Торн. Сабина докосна зачервената страна на Джесика с хладните си устни и ѝ се усмихна.

— Бъди щастлива — нежно ѝ пожела тя.

— Ще се видим скоро, когато се върнем от Насау.

— Не и ако не заминете за Бахамите — каза Сабина и се засмя с усилие, като не спираше да се вслушва в дълбокия, бавен глас зад себе си. — С групата трябва да заминем за Ню Йорк довечера. Ще бъдем в клуба две седмици, а и Денис спомена за някаква възможност да заснемем клип там. Някакви импресарии са ни чули в Савана и смятат, че можем да заснемем клип, какво ще кажеш за това?

— Нещата се нареждат страхотно. — Джесика се усмихна. — Толкова се радвам за теб.

Сабина кимна.

— Да, очаквам пътуването с нетърпение.

Джесика тревожно се вгледа в нея. Сабина беше толкова бледа, колкото и Торн. Изглеждаше сломена и напрегната. Присъствието на Торн може би бе достатъчна причина за това.



— Мислех, че имате ангажименти до края на седмицата в клуба тук — тихо каза Джесика.

Сабина запристъпва от крак на крак.

— Ал ни освободи без никакви възражения от страна на партньора му — каза тя, като отказа дори да спомене името на Торн.

— Къде мога да ти пиша? — попита Джесика.

— Изпращай писмата на стария ми адрес, на името на господин Рафърти — отвърна Сабина с глух, безизразен глас. — Той обеща да събира пощата ми, докато ме няма. Днес си приготвих багажа.

Двете млади жени топло се прегърнаха и Сабина се обърна да целуне Ал с непресторена обич.

— Поздравления, приятелю — каза тя, като му напомни старата им закачка. — Добре ще се грижиш за най-добрата ми приятелка, нали?

— Можеш да бъдеш сигурна. — Той сияеше, но в очите му се долавяше загриженост. — Да се пазиш, чуваш ли?

— Разбира се.

Ал я целуна по бузата.

— Благодаря ти. Едва сега си давам сметка колко много аз и Джесика ти дължим — тихо добави той.

— Просто бъдете щастливи. Ще се видим — каза тя и отново се насили да се усмихне. Обърна се и се опита безмълвно да заобиколи Торн, но той не помръдна.

Ал и Джесика дискретно се отдалечиха със свещеника и я оставиха сама. Сабина конвулсивно стисна чантичката си и се загледа в раираната му вратовръзка.

— Е? — попита напрегнато.

Спокойните му, потъмнели очи я изучаваха така, сякаш искаха да запомнят всяка нейна черта. Ръцете му се скриха в джобовете.

— Бих искал да те видя за час.

— Нямам свободен час. Нямам и пет секунди за теб, петролни бароне — отвърна тя грубо.

— Очаквах, че ще реагираш по този начин. Може би мога да смекча малко нещата. Не знаех истината. Това има ли някакво значение?

Най-накрая тя вдигна очи. Трябваше да се бори със себе си, за да не се хвърли в ръцете му. Той изглеждаше и звучеше така, сякаш

искрено съжаляваше. Но ако се надяваше на нещо повече от разкаяние, не можа да го открие. Прикрил го бе добре.

— Трябва ли да има? — попита тя. — Ти ме стъпка! — Долната ѝ устна потрепери и за момент той изглеждаше отчаян. — Никога на никого не съм разказвала за своето минало, на нито един човек на света, освен на Джесика!

Лицето му доби студен израз.

— Никой ли не ти е казал, че е опасно да пазиш такива тайни? Опитах се да те накарам да му върнеш годежния пръстен, за да не стигам толкова далече, но ти не ме послуша.

— Не можеш! — разпалено отвърна тя. — Обещах да отвличам вниманието ти, докато те успеят да се оженят.

Той прокара ръка през тъмната си коса.

— Ал трябваше да бъде честен с мен от самото начало! Харесвам Джесика, винаги съм я харесвал. Никога не бих му попречил, ако знаех, че е толкова силно влюбен в нея.

— Той се боеше от теб. Каза, че ще направиш всичко възможно да сложиш край на връзката им. Те са единствените приятели, които някога съм имала, затова се съгласих да им помогна. Исках да ти го върна за начина, по който се отнесе с мен... — Наложих се да спрем, тъй като се задушаваше от гняв. Зърна за миг сянката, която затъмни погледа му. — А ти... се опитваше да ме купиш за вечерта... — Изсмя се презрително. — Цялото ми детство е изпълнено с дълга поредица от мъже с пари. Не можеш да си представиш колко силно мразя богатите мъже и отчаяните жени, които се оставят да бъдат купени!

— Може би разбирам по-добре, отколкото си представяш — каза той. — Нали от време на време си говорихме. Трябваше да ми кажеш. Щеше да ни спести много неприятности.

— И да ти предоставя идеалното оръжие, което да използваш срещу мен? — възкликна тя. — Щеше да ти хареса, нали? Незаконно родено сираче, с майка уличница от крайните квартали на Ню Орлиънс...

— Престани — рязко я прекъсна той. — Никога не бих те наранил...

— А как би нарекъл разкриването на ревниво пазената ми тайна пред висшето общество на Бомонт?

Торн неудобно се огледа из църквата.

— Извиних ти се — кратко отвърна той.

— Страшно извинение — отговори тя. — Казах на Джесика, че ще намериш начин да ме затрудниш. Никога не правиш грешки, нали, петролни бароне?

Очите му потъмняха, докато се свеждаха към нейните. Той стисна зъби. С всяка глътка въздух гърдите му тежко се повдигаха и спускаха.

— Ти изобщо не ме познаваш.

— О, как само те познавам — разпалено изрече тя. — Ясен си ми като петте пръста на ръката ми. Чувстваш се толкова уютно и сигурно в черупката си, че никога не би допуснал някой друг да проникне в нея. Държиш целия свят далеч от себе си и си казваш, че само така си спокоен. Ще остарееш, без да обичаш и да бъдеш обичан. Ще разполагаш с богатството, което си натрупал, и ще имаш жените, които можеш да купиш. Но ще бъдеш самотен до смъртта си.

Чуваше го как си поема въздух, очите му я пронизваха.

— Свърши ли? — попита той.

— Почти. — Тя не сваляше очи от лицето му и чувстваше как твърдостта ѝ се пречупва, а тялото ѝ трепери при спомена за насладата от горчиво-сладката болка на любовта ѝ към него. — Стигнах твърде далеч, нали? — тихо попита Сабина. — Не ме нападна само за да предпазиш Ал. Мразиш ме, защото видях прекалено много. Проникнах зад маската, която носиш.

Очите му блестяха от ярост, тялото му бе изопнато.

— Изчезни от живота ми — грубо процеди той.

— Мислех, че вече съм го направила — отвърна тя и вирна брадичката. — Ти спечели. Винаги печелиш. Дори ме предупреди. Трябваше да те послушам. Сбогом, Хамилтън Рейгън Торндорн Трети — каза тя и нервно се засмя. — Надявам се да бъдеш много щастлив с твоите пари.

— Щом ще си тръгваш, побързай! — произнесе той с леден глас.

Знаеше, че никога няма да забрави това сурово лице, не и докато е жива. Тя се обърна, наведе поглед и с бърза крачка тръгна по пътеката в църквата.

— Ал... Джесика... ще се видим! — извика тя.

Торн я проследи с поглед, докато тя невидящо изтича навън.

Следващите няколко седмици се проточиха като скучно действие на пиеса. Сабина дори не си даваше сметка за умората и усилията, които полагаше, докато с групата изнасяха концерт след концерт. Тя безмилостно изтощаваше тялото и душата си, сякаш само така можеше да прогони болезнените спомени.

През първата седмица в Ню Йорк заснеха клипа. Беше вълнуващо, но на Сабина свят ѝ се зави, когато разбра колко хиляди долара е струвал. Денис ѝ каза, че имат спонсор, но винаги променяше темата, когато го питаше кой е той. Не че имаше значение, мислеше си тя, но все пак това бе начинът да станеш популярен като изпълнител. Един клип по музикалния канал може да създаде или да съсипе една група, а тя бе почти сигурна, че тяхната ще стане сензация.

Младите хора от снимачния екип, силно ги подкрепяха, впечатлени от гласа на Сабина и от музиката на песента, която Рики бе написал. Озаглавиха я „Пепел и вятър“, а за снимките се спряха на оригиналната идея действието да тече по покривите на сградите. Сабина бе облечена в черен оръфан шифон, преследвана по покривите сред димящи комини от мъж с цилиндър и бял бастун. Клипът бе страховит и смахнат, но много се забавляваха, докато го правеха.

Рики Търнър бе изумен от ефекта, който се получи. Няколко дни по-късно клипът бе готов за излъчване, а след месец щеше да бъде пуснат по кабелния музикален канал.

Групата ставаше все по-известна, пускаха реклами за тях по телевизиите и радиата, както и в пресата, а първото изпълнение в клуба в Ню Йорк им донесе ласкави отзиви. Рекламите със сигурност щяха да увеличат продажбите на „Пепел и вятър“, радваше се Рики. Ако Сабина не бе толкова погълната от работата и опитите си веднъж завинаги да забрави Торн, сигурно щеше да се замисли над сумите, които те струваха, и над това, откъде идваха.

— Рекламата си я бива. Само колко много нови почитатели ни спечели — чудеше се Денис един следобед, развълнуван от факта, че клубът ги бе ангажирал за още две седмици. — А следващата седмица излиза и клипът. Хора, ще станем известни. Известни!

— Да, разбира се, че ще станем — измърмори Рики. — Само се надявам нещо да не се обърка.

— Ти все се страхуваш — укори го Сабина. — Седиш и излишно се притесняваш, а то нищо не се обърква.

— Точно това ме притеснява.

Тя разпери неразбиращо ръце и излезе.

Клубът в Ню Йорк бе доста луксозен, помещаващ се на последния етаж на петдесет етажната сграда, недалеч от центъра „Рокфелер“. През нощта градът приказно блестеше под него, светлините му лъщяха като скъпоценни камъни. Докато групата свиреше приятни рок парчета, двойките по масите държаха ръцете си и Сабина изпита внезапна болка. Завиждаше им. Преди никога не би й минало през ум, но тогава още не познаваше любовта, не и преди Торн да се появи в живота ѝ.

Споменът за него безмерно я натъжаваше и караше сърцето ѝ да кърви. Всичко, което се случи, беше трагично стечение на обстоятелствата. Ако само съдбата ѝ бе дала знак, никога не би се съгласила да пожертва любовта си заради Ал. Но тогава той и Джесика нямаше да бъдат женени и да се радват на съвместния си живот. Всъщност, беше постъпила правилно.

Очите ѝ се замъглиха, когато си помисли какво можеше да произлезе, ако тя и Хамилтън Рейгън Торндорн Трети се бяха срещнали при други обстоятелства. Ако онази първа вечер на партито на Ал бяха напълно непознати и бяха да започнали отначало.

Ала тутакси си спомни грубите му нападки онази последна вечер, че е незаконородена, че майка ѝ е била лека жена и цялата пламна от ярост. Не бе достатъчно добра за него. Вероятно той щеше да го разбере дори и да бяха започнали да излизат заедно и Ал да не беше на хоризонта. Щеше да разбере за миналото ѝ и да си отиде. Когато Хамилтън Торндорн се ожени, то ще е за някоя благородна девица, петролна наследница от Хюстън или нюорлианска светска госпожица. Със сигурност нямаше да бъде незаконородено момиче или сираче.

Винаги щеше да помни изражението на лицето му, когато бяха в църквата. Само ако на него бе изписано нещо повече от гузна съвест, щеше да се изкуши и да се хвърли в силните му ръце. Но по лицето му не бе преминало нищо друго. Той не бе способен на компромис и силни чувства. Особено към жена като нея.

Горчивина измести отчаянието ѝ и тя все повече се съсипваше от работа и по-дълго репетираше, влагайки цялото си сърце в изпълненията. Щеше да му покаже на какво е способна. Миналото нямаше да я върне назад. Щеше да си създаде име, да успее. И тогава той щеше да види кого е пренебрегнал. Горко му!

Погледна се в огледалото и въздъхна. Кого само е пренебрегнал Торн, нещастно си помисли тя, видяла тъмните си очи, облецили се на фона на бледото, измъчено лице. Дори косата ѝ бе загубила блясъка си, а и бързо губеше тегло. Съкрушена, тя се извърна от огледалото.

Когато се върна в клуба, завари Рики да следи как техниците монтират осветителната и озвучителната техника.

— Онзи прожектор не е поставен на място — измърмори той, като посочи към един от най-ниско закачените.

— Просто си притеснен, както обикновено — успокои го тя. — Ела да пийнеш кафе с мен. Искам да те попитам за новия аранжимент на парчето от клипа.

Той примирено вдигна рамене и я последва.

— Окей — каза той. — Може би няма да падне и да се разбие върху прелестната ти главица.

— Ако падне, ще запомня, че аз съм ти казала да го оставиш така — обеща Сабина.

Думите му се оказаха пророчески. Вечерта тъкмо започнаха програмата си, когато малкият прожектор се разхлаби, докато се въртеше. След миг се сгромоляса върху сцената под изплашените викове на многобройната публика, като халоса Сабина по главата.

Тя изгуби съзнание, а желязната част на прожектора се вряза в рамото ѝ. За щастие не беше толкова голям, че да я убие, но бе достатъчно тежък, за да я нарани сериозно.

В болницата Сабина дойде в съзнание, виждаше като в мъгла, тялото я болеше. Последното нещо, което си спомняше, бе как пее и как чува ужасен вик откъм вратата на клуба и как разпознава гласа. След това прожекторът я удря. Беше повдигнала инстинктивно ръка и бе почувствала болка в главата и рамото при удара. После бе настъпила тъмнина.

— Хайде, хайде — чу тя дрезгав, заповядващ глас. Някой бе хванал и стискаше настойчиво ръката ѝ. — Ти си упорита, лаленце.

Победи дори мен. Сега се пребори и се върни на сцената. Няма да те оставя на мира, докато не го направиш. Хайде!

Очите ѝ премигнаха. Беше и топло и уютно в забравата, а сега дяволски я болеше. Тя изстена.

— Точно така — продължи гласът, по-меко и ласкаво. — Така е по-добре. Отвори очи, скъпа, позволи ми да ги видя.

Наистина ли не беше ги отворила още? Колко ѝ тежаха клепачите. Насили се и ги вдигна бавно. Някой се беше надвесил над нея. Премигна и отвори по-широко очи. Мъж. И друг — по-възрастен мъж със слушалка. Вцепенено се огледа наоколо и видя хаоса от апаратура, свързана с тялото ѝ, в малка стаичка, която гледаше към бюрото на медицинска сестра. Опита да се надигне, но навсякъде около нея имаше кабели и разни тръби. Отново премигна.

— Госпожице Кейн, чувствате ли някаква болка? — попита по-възрастният мъж.

Трябваше да навлажни устни, преди да може да отговори.

— Боли — успя да каже тя. — Главата. И... рамото... рамото ми. — Опита да се помръдне, но болката бе твърде силна.

Нежно я положиха обратно на възглавниците.

— Бяхте в кома, но вече се оправяте. Ще ви дадем нещо за болката — каза той. — Ще се почувствате по-добре.

Очите ѝ отново се склопиха. Беше ѝ прекалено трудно да ги държи отворени.

Следващия път, когато ги отвори, откри, че се намира в болнична стая. Съзнанието ѝ все още бе замъглено, но болката значително бе отслабнала. Погледна към дясното си рамо и видя, че е превързано. Чувстваше го особено, когато го движеше, схванато и контузиено. Освен това изпитваше неприятна болка в слепоочието. Тя бавно докосна мястото с лявата си ръка и напипа нещо като конци и охлузена кожа. Шевове!

— Здравей.

Този глас... Намръщи се и обърна глава. Дори и в полусъзнание, натъпкана с успокоителни, присъствието му ѝ въздействаше. Лежеше там безпомощно, гледаше го втренчено, и си мислеше колко го обича.

— Торн — прошепна тя.

Той се наведе над нея. Лицето му изглеждаше уморено, сините му очи излъчваха нежност. Сабина не можеше да повярва на очите си.

Вероятно сънуваше.

Носеше тъмен, измачкан костюм. По бялата му риза имаше кръв. Тя се намръщи. Кръв? Откъде се бе изцапал с нея? А и това бе вечерно сако, не ежедневно. Очите ѝ потърсиха неговите.

— Боли ли те, мила? — нежно попита той.

Тя не беше на себе си. Не можеше да я нарича „мила“. Все пак той не беше там. Привиждаше ѝ се. Затвори очи.

— Заспивам — прошепна тя и това бе последното нещо, което си спомняше.

Дневната светлина се промъкваше през щорите. Тя се събуди и махна с ръка, сякаш искаше да пропъди досадно насекомо.

— Не — промълви тя. — Прекалено ярко е...

— Ще спусна щорите.

Някой каза ли нещо? Чу изскърцване на стол и тежки стъпки. Обърна глава върху хладната възглавница и отново го видя. Но болката се възвърна и този път тя разбра, че не сънува. Това наистина беше Торн.



## ОСМА ГЛАВА

Сабина се загледа в него, но не можеше да го види ясно. От обезболяващите и от изтощение бе напълно замаяна.

— Как се чувстваш? — бавно произнесе той с плътен глас.

Очите ѝ сляпо потърсиха лицето му, докато се опитваше да събере мислите си. Той я мразеше. Нали искаше тя да изчезне от живота му? Беше я обидил и унижил и ѝ бе казал да се маха. Защо сега беше тук?

— Ужасно — отвърна тя със слаб глас и неспокойно обърна разрошената си глава на меката бяла възглавница. Почувства неудобство от схванатото си тяло. — Онзи прожектор... — Опита да се надигне.

— Не бива да ставаш. Превръзките са хлабави — рязко каза той и внимателно я настани обратно върху възглавниците.

— Рамото ми... — опита се да го раздвижи Сабина, но то бе превързано. А под другата ръка имаше мека дунапренена поставка и тръбичка, която водеше до игла, забита във вената ѝ. — Какво...

— Система — каза Торн. Седна на стола до леглото и се облегна. — Имаш мозъчно сътресение — тихо каза той. — Контузено рамо, няколко порязвания и натъртвания. Лекарят казва, че ако продължаваш да се подобряваш така, ще излезеш от тук до пет дни, а след около месец ще можеш да се върнеш на работа.

Сабина премигна. Не можеше да проумее казаното. И защо той беше тук? Очите ѝ се придвижиха към изцапаната му риза. Все още носеше вечерното сако и същата риза.

— По ризата ти има кръв — неуверено продума тя.

— Няма нищо — успокои я той.

— Откога съм тук?

— От три дни — многозначително каза той.

— Ти беше ли... в клуба, когато се случи?

Торн въздъхна тежко, взе един пепелник, пълен наполовина с фасове и запали нова цигара.

— Не — каза той след секунда. — Бях на вечерно парти в Манхатън. Смятах да намина малко по-късно. Денис ми се обади веднага след като бе повикал линейка. — Той се засмя. — Аз и линейката пристигнахме там по едно и също време. Придружих те дотук.

Сабина не разбираше нищо.

— Но защо си тук? — объркано попита тя. — Нали ме мразиш?

Гневният му поглед сякаш дойде в подкрепа на думите ѝ.

— Нима имаш някой друг? — попита я той направо. — Ал е в Саудитска Арабия с Джесика, изпратих ги на кратко пътуване. Денис, Рики и момчетата искаха да останат с теб, разбира се, но се наложи да изпълняват ангажимента в клуба, макар и с друг певец.

— Друг певец? Кой? — попита тя, като наостри уши.

— Има ли значение?

Въздъхна. Чувстваше се неловко, беше объркана и напълно отчаяна. Това беше големият ѝ шанс, а някой друг бе заел нейното място, докато Торн седеше тук и я гледаше гневно. Или може би с презрение? Затвори очи, но не можа да скрие бликналите сълзи.

— О, за бога, недей! — промърмори Торн.

Долната ѝ устна също се разтрепери и тя я прехапа, за да я спре.

— Очевидно за мен се грижат добре — каза тя, като се опитваше да запази самообладание. — Благодаря ти за загрижеността, но защо не се прибереш вкъщи? Вече мога и сама да се погрижа за себе си. Добре се справям. Години наред съм го тренирала.

Той застана пред нея с едната ръка по навик в джоба, а с другата — държейки цигарата. В блестящите му сини очи не можеше да се прочете нищо.

— За какво да се прибирам вкъщи? — попита той.

Думите му я изненадаха. Тя сведе поглед към чаршафа. Искаше ѝ се да го издърпа и да избърше мокрите си от сълзи очи, но и двете ѝ ръце бяха неподвижни.

— При твоите женички, петролни бароне — засмя се тя хладно.

— Нямам такива — каза той. Внимателно я огледа от горе на долу, като накрая закова очи на лицето ѝ и белите превръзки на слепоочието и врата ѝ. — Нито една.

Не намери сили да срещне погледа му и се вторачи невидящо в иглата, забита в долната част на ръката ѝ.

— Добре дошъл в нашия клуб.

Той бавно си пое въздух.

— Известно време ще бъдеш обездвижена.

Едва сега тя започна да осъзнава как стоят нещата. Погледна го замаяно. Да, щеше да има нужда от някой, който да се грижи за нея, както и от място, където да се възстанови. И след като Джесика не бе наблизил, какво наистина щеше да прави?

— Няма за какво да се притесняваш — каза Торн. — Ще дойдеш с мен вкъщи. Ще се грижа за теб, докато стъпиш отново на крака.

— За нищо на света! — извика тя, изплашена от мисълта да бъде оставена изцяло на неговата милост, и то за няколко седмици.

Той повдигна рамене и ги отпусна.

— Очаквах да реагираш така — въздъхна той. — Но какво друго бихме могли да направим, лаленце? Бог ми е свидетел, не мога да те оставя сама.

— Върни ме в Ню Орлиънс — каза тя. — Ще бъда в собствения си апартамент. Господин Рафърти ще ме наглежда.

Лицето му стана сурово. Той се обърна.

— Рафърти те мисли за нещо средно между светица и добра фея.

Сабина го погледна тревожно.

— Откъде знаеш?

Широките му рамене се повдигнаха, докато се взираше през щорите на прозореца.

— Исках да видя къде живееш.

Тя потръпна.

— Защо?

Той не отговори. Когато се обърна, лицето му беше безизразно.

— Това е бордей — хладно произнесе той.

Очите ѝ пламнаха.

— Не е! Това е икономично, прилично място за живеене, а и имам добри съседи! Те ще се погрижат за мен!

— Господин Рафърти едва ли е способен да се грижи за себе си. Как си представяш да изкачва стълбите до апартамента ти по няколко пъти на ден?

Сълзите ѝ отново заплашваха да рункат, когато осъзна колко прав бе той и колко безпомощна бе тя.

— Да, знам, че си горда и че не искаш да ми бъдеш задължена по никакъв начин — спокойно рече Торн. — Но нямаш кой знае какъв избор.

Да бъде близо до него, да живее с него... Нима би могла да се справи? Особено като знаеше какво изпитва той към нея, колко силно я мрази.

— Каза ми, че се боя да допусна някого до себе си. Че се страхувам от обвързване. За теб не важи ли същото?

Почувства се като уловена в капан.

— Да, но...

Той посегна и я погали по бузата, по устните, като я гледаше право в очите.

— Нараних те по-силно, отколкото някога съм искал, Сабина — нежно промълви той. — Позволи ми да поправа стореното по единствения начин, по който мога.

— За да успокоиш съвестта си? — несигурно попита тя.

Той се загледа в устните ѝ, като прокара чувствено дългите си пръсти по идеалната им извита линия.

— Ако това е, което искаш, вярвай го.

— Беше страст. Ти го каза.

— Казах го, нали? — прошепна той.

— Торн...

— Аз ще се грижа за теб.

— Но групата... — промълви тя.

— Могат да изкарат без теб няколко седмици — успокой я той. — Все пак, след като клипът излезе следващата седмица на пазара ще станеш звезда.

Тя едва го разбра. Блуждаейки из замъгленото си съзнание, смутена от близостта му, не можеше да мисли ясно.

— Как разбра за клипа?

Той повдигна леко брадичката ѝ.

— Няма значение как съм разбрал. — Гласът му прозвуча напрегнато. — Виж, трябва да отида до хотела да се преоблека. Ще се справиш ли сама?

Тя премигна, внезапно осъзнала, че щом тя е била тук три дни, значи и той също е бил. Сигурна беше, защото носеше същите дрехите, както когато я докараха в болницата.

— Бил си тук през цялото време? — възкликна тя.  
Той отмести непокорните кичури от бледото ѝ лице.

— Да.

— Но защо?

— Обичам болниците — измърмори иронично той. — Приятно ми е да седя в спешното отделение и да наблюдавам как хората в зелени престилки търчат насам-натам, както и да седя в чакалнята на реанимацията и да се моля да те видя за пет проклети минути три пъти дневно! А и няма нищо по-удобно от столовете в чакалнята.

— Нямаше нужда да... — започна тя.

— За бога, как можех да те оставя сама? — каза той и очите му тревожно обходиха лицето ѝ. — Беше в кома, когато те докараха тук.

— Кома? — повтори тя невярващо.

— Докато не отвори очи и не започна да ми говориш някакви неща рано тази сутрин, не бях сигурен, че изобщо ще дойдеш в съзнание, въпреки уверенията на лекарите.

— Не се преструвай, че те е било грижа дали ще дойда в съзнание или не — хладно отвърна тя.

— Не можеш да си представиш как се чувствах — каза той с измъчен, глух глас.

— Точно така — рязко отговори тя и го изгледа яростно. — Нима си забравил? Незаконороденото дете на една грешница...

Слабият му пръст с груба кожа се долепи до устните ѝ и тя млъкна.

— Недей — промълви той. Разкажание и болка се изписаха на красивото му лице. — На сватбата на Ал се опитах да ти кажа колко много съжалявам за случилото се. Може да не ми вярваш, но нараних себе си точно толкова силно, колкото и теб.

Сабина извърна лице към възглавницата. Споменът бе ярък и горчив.

— Знаеш, че самият аз се злепоставих — рече той след дълга пауза. В гласа му се четеше самоирония и подигравка. Очите ѝ срещнаха неговите и той тъжно се усмихна. — Точно така. Нито един от гостите, които бяха онази вечер на партито, не ще ме уважава занапред. А възрастната дама, която се просълзи, докато ти пееше, стигна дотам, че направи постъпки да продаде акциите си от моята компания. Какво ще кажеш? Сурово отмъщение, нали?

На лицето ѝ се изписа подобие на усмивка. Изглежда, че той повече се забавляваше, отколкото се ядосваше на тези реакции.

— Е, ще го преживееш някак.

— Разбира се. Макар че тези дни не са ме канили на делови обяд или на официална вечеря. Принуден съм да оцелявам с ястията на стария Хуан, а той също ми е ядосан. Прегаря всичко, което ми сервира. Хуан е едно от другите ти завоевания — добави той с известна доза унилоост.

Тя се изчерви и сведе поглед към окървавената му риза. Странно, петното се намираще точно там, където трябва да е била отпуснатата кървящата ѝ глава, ако той я е носил.

— Ако дойдеш с мен вкъщи — продължи той, — Хуан ще приготвя най-добрите ястия и ще си възвърна килограмите, които загубих. Както и ти. Доста си се стопила.

— Работих усилено — отвърна Сабина.

— Да, Денис ми каза. — Той пъкна ръце в джобовете си. — Хайде. Умолявам те.

Умолявам те. Тази стара, рядко употребявана дума от детството привлече вниманието ѝ. Погледна го и схвана насмешката му, предизвикателството в сините му очи.

— Добре — каза тя. — Може и да дойда.

Той бавно се усмихна.

— Мисли за това като за важен курс по човешки взаимоотношения. Ти можеш да ме научиш как да бъда човек, а аз ще те науча да бъдеш жена.

Тя изтръпна.

— Не искам да се превърна в...

— Шшш! — Торн се наведе и нежно я целуна по устата, като едва-едва докосна устните ѝ. — Няма да те съблазнявам, дори да ме умоляваш. Окей?

Тя едва сдържаше дъха си.

— Можеш да ме принудиш да го сторя — прошепна тя с мъчителна откровеност.

— Знам. Това ли те притеснява? — нежно попита той.

Сабина кимна. Очите ѝ бяха толкова близо до неговите, че можеше да види тъмносините им ириса и бръчиците около очите му.

След кратко мълчание той ѝ каза:

— Не си единствената, която е уязвима. По-добре да съобщя, че си дошла в съзнание.

Каза го така, сякаш се дразнеше от слабостта си към нея. Натисна бутона за повикване и преди тя да успее да събере мислите си и да му зададе въпрос, излезе. Медицинската сестра дойде веднага и се зае да я прегледа.

— Каква късметлийка сте — каза тя с усмивка, докато ѝ мереше температурата. — Лекарският екип допусна господин Торндорн при вас, когато всички видяха какво въздействие има присъствието му върху вас. Седеше и държеше ръката ви, и ви говореше през цялото време. Вие продължихте да бъдете в безсъзнание, а той седеше там обезумял и ни наблюдаваше как се борим за живота ви. — Тя поклати глава с въздишка. — Всички се бояхме, че няма да се оправите. Комата е толкова непредсказуемо състояние, а и лекарите се оказват понякога безсилни при такива обстоятелства. Трябваше просто да седим и да чакаме от определен момент нататък.

Извадиха ѝ термометъра и Сабина се вторачи в сестрата.

— Значи е седял при мен през цялото това време?

— Определено да. — Сестрата отново въздъхна. — Какъв мъж! Много, много сте щастлива. — Усмихна се, довърши работата си и изхвърча навън.

Торн се върна след по-малко от час. Все така изглеждаше изтощен, но малко поотпочинал. Носеше със себе си куфарче и след като седна на стола до леглото ѝ, го отвори и извади купчина документи.

— Почивай си — каза ѝ той. — аз ще седя тук и ще работя.

Извади очила за четене, но с тъмни стъкла, които приличаха повече на пилотски. Тя леко се усмихна на начина, по който изглеждаше с тях, когато се наведе над купчината документи. Носеше бял пуловер с висока яка, синьо сако и тъмносини панталони, добре излъскани ботуши и мръснобяла широкопола шапка. Тя го наблюдаваше с обожание.

Той я погледна и топло ѝ се усмихна.

— Хайде, заспивай — нежно повтори той.

— Ти не си ли уморен? — унесено попита тя. — Ти също се нуждаеш от малко почивка.

— Не мога да почивам далеч от теб — тихо каза той.

Само да не ѝ се спеше толкова. Ала главата толкова силно я бе боляла, че бе поискала нещо, което да притъпи болката. Инжекцията с демерол тъкмо започваше да действа.

— Недей да... ме напускаш — прошепна тя в просъница.

— Никога вече — отвърна той, но тя не го чу.

След едноседмичен престой в болницата Торн я отведе в Тексас. Беше слаба и през първите дни ѝ се виеше свят и ѝ се гадеше. Постепенно започна да се възстановява и сега се чувстваше чудесно навън, независимо от студа.

Коледа беше след около седмица. Тогава трябваше да излезе и новия клип на групата. Усмихна се при спомена за посещенията на момчета в болничната ѝ стая, когато успяваха да се промъкнат покрай Торн. Той бе убеден, че тя трябва да почива и действаше като професионалист. Рики и Денис успяха да се доберат до нея за няколко минути, които им бяха достатъчни, за да ѝ кажат колко добре изпълняват ангажимента си в клуба, независимо от това, че заместникът ѝ е мъж. Клипът бил голяма работа и щял да се появи на музикалния канал до няколко дни. Трябвало да го гледа. Ранчото на Торн бе извън обхвата на кабелната компания, но той имаше сателитна чиния, така че щеше да успее да го види.

Беше изненадана, когато откри, че цялото ранчо е украсено с коледна украса, ярко светещи лампички и огромна елха, а кухнята беше пълна със сладкиши. Под коледното дърво имаше грамада от подаръци. Стаята на Сабина беше на долния етаж, за да не се излага на опасност като изкачва стълбите.

— Майка ти ще дойде ли за Коледа? — попита тя Торн веднага след като се настани.

Седяха във всекидневната по време на първата им вечер вкъщи.

— Не — спокойно отвърна той, докато си наливаше уиски в една чаша. — Може би ще се отбие след Нова Година, когато Ал и Джесика се връщат.

— Само ние двамата ли ще бъдем на Коледа? — нерешително попита Сабина.

Торн се обърна и я погледна. Беше облякла синия кадифен халат, който ѝ бе донесъл.



— Само ние двамата — потвърди той.

— Но всички тези подаръци...

Изглежда, му стана неловко. Седна до нея и докато поставяше чашата настрани, запали цигара.

— Поканих няколко души в деня след Коледа.

Лицето ѝ пребледня, а неговото се изопна.

— Не — бързо каза той. — Нито един от тях не е от онези проклети гости.

Тя преглътна и загърна халата си. Все още се чувстваше уязвима.

— Извинявай.

— Научи се да ми се вярваш — каза той, като пъкна цигарата в устата си. — Не давам обещания, които не изпълнявам. Никога повече няма да те нараня.

Тя плахо се усмихна.

— Окей.

— Поканих твоя господин Рафърти, двамата близнаци и майка им и онази възрастна жена, която живее на първия етаж... — започна той.

Усмивката замръзна на лицето ѝ.

— Кого си поканил?

— Те са ти приятели, нали? — попита той.

— Да! Но никога не съм мечтала, че...

— Казах ти, че не съм сноб — напомни ѝ той. — Реших, че е крайно време да ти го докажа.

— Ами твоите приятели? — загрижено попита тя.

Той взе чашата си с уиски и отпи глътка, като се усмихна тъжно.

— Нямам такива.

## ДЕВЕТА ГЛАВА

— Значи си се срещнал с хората, с които живея, когато си ми взимал нещата от апартамента? — попита тя.

— Точно така — каза той, като се обърна към нея. Очите му се плъзнаха по стройното ѝ тяло в тъмносиния кадифен халат. Халатът беше стар и износен и лицето му доби строг израз, когато забележа изтърканите места. — Търсих домашни дрехи, но намерих само този халат и няколко памучни рокли — добави той.

Смутена, Сабина наведе поглед.

— Те са всичко, което имам — призна тя. — Повечето ми пари отиват за сценични костюми.

— Искаш да кажеш парите, които ти остават. След като похарчиш повечето от това, което изкарваш, за съседите си — каза той.

Тя го погледна и видя израз на лицето му, който ѝ бе невъзможно да определи.

— Видял си как живеят — неуверено рече тя.

— Да. — Той вдигна чашата с уискито към устата си и отпи. Широките му рамене се издигнаха и отпуснаха от тежка въздишка. — Забравил съм какво е да живееш без пари — отпусна се той до нея. — Не че някога съм живял като твоите съседи. Баща ми винаги е изкарвал добри пари.

Тя подвиг крака и седна върху тях. Облегна главата си на дивана, за да може да го наблюдава. Колко ѝ бе приятно да го гледа. Толкова красив, силен и мъжествен. Нежно се усмихна. Всичките лоши спомени изчезнаха. Сърцето ѝ преливаше от обич.

Торн я погледна, улови погледа ѝ и ѝ отвърна с топла усмивка.

— По-добре ли се чувстваш?

Тя кимна.

— Ще трябва ли да се връщам чак до Ню Йорк, за да ми махнат шевовете? — зададе тя въпроса, който я безпокоеше от два дни.

— Разбира се, че не — отвърна Торн. — Помолих лекаря ми да се свърже с твоя и ти записах час в петък. Ще те закарам до Бомонт.

— Имаш ли представа какво ще ми правят? — попита тя разтревожено.

Той се протегна и леко я погали по косата чак до раменете.

— Просто профилактичен преглед, това е. Никога нямаше да те изпишат от болницата, ако имаха някакви съмнения относно възстановяването ти.

— Разбира се — повдигна рамене и потрепна от болката в контузеното рамо.

— Как е? — попита той, като кимна към ръката ѝ.

— Боли по малко — засмя се тя.

Той остави чашата си и се приближи към нея, като разтвори халата ѝ с такава сръчна увереност, че тя дори не си помисли да се противопостави на интимния му жест. Разбира се, отдолу беше с рокля, но тя бе много стара и изтъняла от носене. Когато свали халата от тялото ѝ, той дяволито се усмихна на червенината, изписана по страните ѝ.

— Не е възможно да се притесняваш от мен — пошегува се той. — Не и след онзи ден в гората.

Очите ѝ се разшириха, когато го погледнаха, и усмивката изчезна от лицето му. Дългите му пръсти се плъзнаха по кожата на врата ѝ, улавяйки безумно препускащия ѝ пулс, и се спряха отстрани под ключицата, където платът на роклята ѝ свършваше.

— Исках те — прошепна той. — Не можеш да си представиш колко те искам от онзи ден, когато ми позволи да разкопчая блузата ти, да те видя, да те докосна, да опитам вкуса ти. — Стисна зъби и тежко въздъхна. — Толкова сгреших по отношение на теб, Сабина. Знаех го и тогава, но допуснах нещата да стигнат твърде далеч. Боях се от това, което се случваше с мен. Ненавиждах те за това, че ме поощряваше, макар да принадлежеше на Ал, затова че си играеше и с двама ни. Не можех да си помисля дори, че не си златотърсачката, за която те смятах. Убеден бях, че си такава. Не се доверих на инстинкта си. Въобще не ми и дойде наум, че може да се преструваш. А трябваше. Всичко около този годеж беше гнило, някак съмнително. И слепец би го разбрал.

— Опитваше се да предпазиш Ал. Разбирах това, въпреки че не ми помогна много онази вечер — тихо каза тя. — Виждаш колко се срамувам от миналото си.

— Защо? — Той отмести тъмните кичури от лицето ѝ. — Та ти не си виновна за нищо. Майка ти е направила каквото е могла за теб. Виждам, че дълбоко се терзаеш, но ти нямаш никаква вина.

Погледът ѝ се спусна към гърдите му.

— Бях там през нощта, когато мама умря... — Тя затвори очите си. — ... тази последна нощ, когато той я удари. — Гласът ѝ секна.

— Мила, недей! — Той нежно я притегли в ръцете си, прегърна я и я залюля. Ръката му галеше дългата ѝ коса, а дълбокият му глас успокоително ѝ шепнеше. — Всичко това се е случило много отдавна. Вече е минало.

Сабина избърса сълзите си, отмести се и изстена — рамото я бе заболяло отново.

— Нараних ли те? — нежно попита той.

Ръката му се придвижи към лицето ѝ и нерешително го докосна, като изучаваше всяка негова линия, както тя веднъж бе изучавала неговото, възхитена от уязвимостта му.

— Торн — прошепна тя.

Чуваше дишането му. Устата му беше точно над нейната, а очите му потъваха в нейните, докато пръстите му бавно се спуснаха към шията ѝ, към ключицата и още по-надолу. Тя се напрегна, но той поклати глава.

— Не — прошепна той. — Позволи ми да те докосвам.

Тя прехапа долната си устна, когато слабата му ръка се плъзна под роклята ѝ. Той не откъсваше очи от нея, докато с връхчетата на пръстите си нежно обхождаше идеалните форми на гърдите ѝ.

Той се премести, като я положи да легне на дивана и тя чу как пружините изскърцаха под тях. Но това, което той правеше, бе толкова хубаво, че ни най-малко не би могла да се противи. Потръпна от сладкото предвкушване, искаше го толкова силно, че почти изпитваше болка. Постави ръката си под главата ѝ и нежно се усмихна, когато тялото ѝ се изви под допира на пръстите му.

— Лош... лош мъж — заекващо прошепна тя, като наблюдаваше лицето му.

— Стани моя — отвърна ѝ и той с шепот. — Не можеш да си представиш как се чувствах, когато те гледах в онова болнично легло.

Трудно ѝ беше да мисли.

— Сестрата каза... че си ми говорил и... и си ми държал ръката... Ох! — Тя се задъха, когато пръстът му започна да си играе с възбуденото зърно на гърдата ѝ.

— Каза ли ти, че седях до теб, когато ми казаха, че може никога да не дойдеш в съзнание, и че плаках като малко момче? — Бавно допря строгите си парещи устни до нейните. — Защото наистина беше така. Отвори устата си.

— Плакал? — Не можеше да мисли. Езикът му твореше вълшебства по притворените ѝ устни, а ръката му се бе отпуснала изцяло върху голата ѝ гръд, така че можеше да усеща не само леко загрубелите му пръсти, но и топлината на влажната му по гънките длан. — Торн — изстена тя. Тялото ѝ копнееше за неговото.

— Разкопчай ми ризата и направи същото с мен — прошепна той досами устата ѝ. — Позволи ми да те науча как да ми доставяш удоволствие.

Тя се задъхваше. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че едва разкопча непохватно копчетата на ризата му. Молбата да си поиграе с тялото му ѝ въздейства поразително.

Прокара пръсти по косъмчетата на гърдите му и топлите мускули. Обходи кожата му и усети стегнатите му зърна, прилични на нейните. Очите ѝ потърсиха неговите.

— Мъжете също ли... — не довърши тя.

— Да. — Той нежно обхвана главата ѝ. — Отвори уста и я сложи върху мен, там — прошепна той, като я насочваше надолу по гръдния си кош.

Направи така, както ѝ бе казал, и той рязко издаде звук, който я накара да повдигне глава и да го погледне.

— Ти не стенеш ли, когато те докосвам с устни? — прошепна той с усмивка.

В очите ѝ се четеше учудване.

— О, Торн, никога не съм знаела...

— И слава богу. — Той се премести и тя му позволи да свали роклята ѝ до кръста. Остави се в ръцете му, като го гледаше в лицето, докато той наблюдаваше въздействието на милувките си върху нея. — Приятна ми е мисълта, че си девствена — неочаквано каза той, като я докосна леко. — Нали не се страхуваш от мен? — попита тихо.

Лицето ѝ се изчерви.

— Не мога...

— Не сега, малко лаленце — каза той със смях. Наведе се над нея и когато голите му гърди докоснаха нейните, се засмя на начина, по който тя потрепери. — Да, и на мен ми харесва. Харесва ми чувството да те имам полугола под себе си. Толкова си секси.

— Торн, аз няма да... — опита се тя отново да го спре.

— Къде искаш да се оженим? — попита той.

Втренчи се в него така, сякаш си бе загубил ума.

— Какво?

— Къде искаш да се оженим? — прошепна той. — В Бомонт или в Ню Орлиънс? Господин Рафърти може да те доведе до олтара, а Джесика да ти бъде вместо майка.

Тя леко го отблъсна.

— Не мога да се омъжа за теб.

Лицето му стана безизразно.

— Защо не можеш? — попита той.

Сабина си пое въздух и се опита да стане. За нейна изненада той не ѝ попречи, наблюдаваше я, докато си обличаше роклята и предпазливо намяташе халата на раменете си.

— Просто не мога, това е.

— Заради кариерата ти на певица ли? — настоятелно попита той.  
— Защото ако е така, готов съм да направя отстъпки.

Тя поклати глава. Обгърна с ръце талията си. Изгаряше отвътре. Току-що бе казал това, което най-много от всичко на света би искала да чуе. Обичаше го, бе готова да умре за него, но не можеше да се омъжи за него.

— Тогава защо?

— Как ще го съобщиш? — попита тя с горчив смях и приглади с трепереца ръка косата си. — Родителите ми никога не са били женени, знаеш това. За убийството на майка ми имаше статия на първа страница. Неизбежно историята отново ще се раздуха. А в кръговете, в които се движиш, ще имам толкова много задължения...

— Задължения ли? По дяволите! Това въобще не е извинение. — Той въздъхна отчаяно и се изправи на крака. — Всичко е заради това, което ти причиних, нали? — попита със странен глас. Не можеше да я погледне. Запали нова цигара, дръпна бързо няколко пъти и също

толкова бързо издиша дима. — Защото те унижих. Мислиш, че мога да го направя отново.

— Не! — Тя повдигна глава. — Не, не е заради това. Честна дума! Просто защото ще се... Ооо, Торн, толкова ще се срамуваш от мен.

Той затвори очи.

— Единственият човек, от когото съм се срамувал през последните седмици, съм аз самият. — Той се запъти нервно към вратата. — Трябва да прегледам някои документи. Ще се видим по-късно.

Тя се вторачи в широкия му гръб, наполовина разколебана, наполовина убедена, че го е хвърлила в паника. Нима толкова силно преживяваше отказа ѝ? Не можеше да укроти сърцето си.

— Торн! — извика тя.

Той спря с ръка на дръжката на вратата.

— Да?

Сабина събра цялата си смелост и протегна ръце към него.

За миг той се поколеба и сърцето ѝ щеше да изскочи. Страхуваше се, че бе схванала погрешно ситуацията. След това лицето му се промени. Върна се до дивана и падна на колене, като я прегърна през кръста толкова силно, че тя изпита болка, и скри лицето си в гърдите ѝ.

Прегърна го и усети трепета на тялото му. Ръцете ѝ сами се вплетоха в тъмната му коса. Стоеше, без да може да повярва на ставащото, завладяна от новите си споделени чувства.

— Обичам те — успя да промълви той с дрезгав глас. — О, Господи, обичам те, а не го разбрах до онази вечер, когато вече бе прекалено късно, и тогава се запитах как ще продължа да живея, ако те бях накарал да направиш нещо в отчаянието си. Обадох се да се уверя, че Джесика е с теб, защото ме беше страх. След това не посмях да се приближа до теб. Знаех, че съм те загубил, знаех, че съм... — Ръцете му я стискаха все по-силно и той задъхано си поемаше въздух, докато Сабина невярващо се взираше надолу в тъмната му глава. — Не те изоставих, загрижен бях за кариерата ти, дори платих за онзи проклет клип — добави той и думите му съвсем я изумиха. — Но нищо не можеше да те замени. Не съм бил с друга жена, откакто си тръгна. Почти не съм ял и спал... а после този проклет прожектор падна върху теб и трябваше да платя за грешката си, че не предприех нищо, за да те

задържа. Седях до леглото ти и държах ръката. Знаех, че ако умреш, ще легна до теб, защото нямаше да ми е останала нито една причина да живея.

— О, Торн — прошепна Сабина, като притисна силно главата му.  
— Толкова много те обичам...

Той повдигна глава, очите му блестяха.

— Наистина ли? Дори след всичко, което ти причиних?

Пръстите ѝ докоснаха лицето му по неподражаемо нежен начин.

— Знаеш, че дори тогава те разбирах — прошепна тя. — Познавах те толкова добре. Понякога това ме плашеше особено когато се преструвах, че съм сгодена за Ал, защото ти беше като другата половина на собствената ми душа. Дори знаех какво си мислеше.

— Да, чувствах го — произнесе той с въздишка. — В църквата, когато ми каза, че никога не допускам никого близо до мен, съвсем ми довърши нервите, мила. Не понасях факта, че знаеш колко съм уязвим, че съм толкова прозрачен за теб. Ако това може да бъде някаква компенсация, платих за това, което ти причиних. Да съм без теб, беше повече от наказание.

Тя се наведе и нежно го целуна по устните.

— Искам да имам дете от теб.

Той затаи дъх. Очите му я гледаха с обожание и безмерна обич.

— И аз искам дете от теб. Исках го дори още първия ден, когато дойде на ранчото. Спомена нещо за деца, аз те погледнах и ми се прииска да те видя бременна от мен. Това здравата ме уплаши — каза той със смях. — След това единственото нещо, за което бях способен да мисля, бе как да забременееш от мен. Тогава разбрах колко съм обвързан с теб. — Усмивката му изчезна. — Омъжи се за мен, Сабина.

— Ще тръгнат слухове — предупреди го тя.

— Мила, винаги ще има слухове. Обичам те. Какво друго има значение?

— Трудно е човек да спори с теб — прошепна тя.

— Казвали са ми го. — Нежно я целуна. — Омъжи се за мен. Дари ме с няколко деца. А аз ще ти купя нов халат и ще ти позволя да пееш в клуба ми.

Тя се засмя на думите му.

— Как мога да пея, когато съм бременна?



— Слушайте, госпожо, можете да пеете дори когато забременявате, все ми е едно.

— Благодаря ти — прошепна Сабина с престорена сериозност, като мигаше кукленски с очи. — Разбрах, че новият певец се е сработил много добре с групата. Но ако ми позволиш да вземам уроци в операта в свободното си време, ако ми позволиш да обработвам гласа си...

Той изглеждаше потресен.

— Какво говориш? Да зарежеш всичко, за което си се борила досега?

Тя се плъзна на земята до него и обви врата му с ръце.

— Имам всичко, което някога съм искала, и то стои точно пред мен — сериозно произнесе тя. — Нищо не е по-важно за мен от теб, включително и кариерата ми. Може би по-късно, когато децата пораснат. А и вече трудно си се представям да замина на турне, освен това се ужасявам от тълпите. Искам да живея с теб и да пътуваме заедно. Обичам те.

— Мила... — промълви той, като търсеше нужните думи.

— Шшш — възпря го тя, като доближи устни до неговите. — Хайде, легни си, мили — прошепна тя.

— Ще има да вземаш — засмя се той. Изправи се и приглади коса. — Няма да ме вкараш в леглото без сватбена халка.

— Шегаджия — укори го тя.

Торн се поклони комично и ѝ помогна да се изправи.

— Ще определим дата за сватбата. Междувременно, не искаш ли да разбереш за кого са всичките тези подаръци?

Тя погледна към коледната елха.

— За кого?

— Купих на господин Рафърти ново палто, а на близнаците нови обувки, на майка им също палто...

Сълзи напълниха очите ѝ.

— Приятелите ми...

— Целият свят ти е приятел — прошепна той, — но аз съм ти най-добрият. Между нас ще цари пълно разбирателство, нали?

Тя се повдигна на пръсти и го дари със силна, топла целувка по брадичката. Очите ѝ искряха от любов.

— Дадено.

Той ѝ се усмихна. В неговите очи прочете сладостта и смеха на бъдещите години. И се засмя, нежно и възхитително, тъкмо преди да я вземе на ръце и да я върне обратно на дивана.

— Мислех, че няма да ми позволиш да те вкарам в леглото, преди да се оженим — смъмри го тя.

— Но не съм казал нищо за дивана, нали? — прошепна той с дяволита усмивка.

Сложи я на дивана и бавно плъзна поглед от пръстите на краката ѝ нагоре по краката и бедрата, до стегнатите гърди. Ръката му посегна към копчетата на ризата и преднамерено бавно започна да ги разкопчава, докато тя го наблюдаваше с полуотворени устни, с тръпнещо от желание тяло.

— Вратата е отворена — прошепна Сабина.

— За теб би било по-добре да я оставим така — отвърна той. Устните му се извиха в усмивка. — Но като се замисля, да го вземат дяволите! — Скочи и затвори вратата, без да поглежда навън, заключи я и бавно се върна до дивана. — Така — продължи той с усмивка. — Не ти ли е прекалено топло с всички тези дрехи? — прошепна, докато се плъзваше до нея. — Хмм, кожата ти пари, мила — усмихна се закачливо и я проследи как съблича халата и го оставя настрана.

Немирните му очи се вторачиха надолу в стегнатите очертания на гърдите ѝ, които се привдигаха от мъчителното ѝ неравномерно дишане.

— Торн — прошепна тя с треперещ от копнеж глас.

— И аз те желая — промълви той. — Но ще спра, преди да стигнем твърде далеч. Позволи ми само да разкарам тази рокля от очите си...

— Да, да!

Старият Хуан, който беше тръгнал да им съобщи, че вечерята е готова, в мига, в който видя, че вратата е затворена, се обърна на пети и с усмивка тръгна обратно към кухнята. Има достатъчно време до вечеря, помисли си той. На света имаше толкова по-важни неща. Той остави подноса с чиниите и започна да си тананика.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.